

Trzynasta Dyrektywa Rady**z 17 dnia listopada 1986 roku****w sprawie harmonizacji przepisów Państw Członkowskich, dotyczących podatków obrotowych - postanowienia dotyczące zwrotu podatku od wartości dodanej podatnikom nie zarejestrowanym na terytorium Wspólnoty (86/560/EEC)**

Rada Wspólnot Europejskich,

mając na względzie Traktat powołujący do życia Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a w szczególności artykuły 99 i 100 tegoż;

mając na względzie postanowienia szóstej Dyrektywy Rady nr 77/388/EEC z dnia 17 maja 1977 roku

w sprawie harmonizacji przepisów Państw Członkowskich, dotyczących podatków obrotowych - wspólny system podatku od wartości dodanej - ujednoczona podstawa wymiaru podatku¹, a w szczególności artykuł 17 (4) tejże;

mając na względzie propozycję Komisji 2;

mając na względzie opinię Parlamentu Europejskiego 3;

mając na względzie opinię Komitetu Społeczno-Ekonomicznego 4;

zważywszy, że artykuł 8 Dyrektywy nr 79/1072/EEC 5, postanowień dotyczących zwrotu podatku od

towarów i usług dla podatników nie zarejestrowanych na terytorium kraju stanowi, że w przypadku

podatników nie zarejestrowanych na terytorium Wspólnoty, Państwa Członkowskie mają prawo odmówić zwrotu lub wprowadzić specjalne warunki;

zważywszy na potrzebę zapewnienia harmonijnego rozwoju stosunków handlowych pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecimi, opartych na zasadach Dyrektywy nr 79/1072/EEC, i w związku ze

zróżnicowaną sytuacją w Państwach trzecich;

w związku z tym, że powinno się zapobiegać niektórym formom niepłacenia podatku, przyjęła niniejszą dyrektywę:

Artykuł 1

Dla potrzeb niniejszej dyrektywy:

1. Przez określenie "podatnik nie zarejestrowany na terytorium Wspólnoty" rozumie się podatnika w

rozumieniu artykułu 4 (1) Dyrektywy nr 77/388/EEC który, w okresie, o którym mowa w artykule 3 (1)

tejże dyrektywy, nie prowadził na terytorium Wspólnoty działalności gospodarczej ani nie posiadał tam

stałej siedziby, lub miejsca, w którym mógłby zawierać transakcje handlowe, a jeżeli nie prowadził

działalności gospodarczej ani nie posiadał stałej siedziby, nie posiadał stałego miejsca zamieszkania

lub miejsca zwyczajowego pobytu, i który w tym okresie nie świadczył żadnych usług i nie dostarczał

towarów uważanych za dostarczane do Państwa Członkowskiego, określonych w artykule 2, z wyjątkiem:

1 OJ Nr L 145, 13. 6. 1977, str.. 1
2 OJ nr C 223, 27. 8. 1982, str. 5 oraz
OJ Nr C 196, 23. 7. 1983, str.6
3 OJ Nr C 161, 20. 6. 1983, str. 111.
4 OJ Nr C 176, 4. 7. 1983, str. 22.
5 OJ Nr L 331, 27. 12. 1979, str. 11.
184

(a) usług transportowych i związanych z transportem, zwolnionych na mocy Art. 14 (1) (I), artykułu 15

lub artykułu 16 (1), B, C i D - Dyrektywy 77/388/EEC

(b) usług świadczonych w przypadkach, w których podatek płaci tylko osoba przyjmująca usługi, zgodnie z artykułem 21 (1) (b) Dyrektywy 77/388/EEC

2. Przez "terytorium Wspólnoty" rozumie się terytoria Państw Członkowskich, które stosują postanowienia Dyrektywy 77/388/EEC.

Artykuł 2

1. Z zastrzeżeniem artykułów 3 i 4, każde Państwo Członkowskie zwróci podatnikowi nie zarejestrowanemu na terytorium Wspólnoty, na podstawie poniższych warunków, sumę podatku od

wartości dodanej nałożonego za świadczone usługi lub majątek ruchomy dostarczany dla niej na to

terytorium lub do tego kraju przez innych podatników, lub nałożonego z uwagi na import towarów do

kraju, jeśli tylko te towary i usługi są wykorzystywane dla celów transakcji określonych w artykule 17

(3) (a) i (b) Dyrektywy nr 77/388/EEC lub świadczenie usług wymienionych w punkcie 1 (b) artykułu 1

też dyrektywy.

2. Państwa Członkowskie mogą uzależnić zwrot, o którym mowa w paragrafie 1 od wprowadzenia

przez państwa trzecie podobnych korzyści związanych z podatkami obrotowymi.

3. Państwa Członkowskie mają prawo żądać wyznaczenia reprezentanta podatkowego.

Artykuł 3

1. Zwrot podatku w przypadkach określonych w artykule 2 (1) zostanie przyznany po uprzednim złożeniu wniosku przez podatnika. Państwa Członkowskie określą warunki związane ze składaniem

wniosek, łącznie z ramami czasowymi dotyczącymi składania wniosku, okresem trwania zwolnienia,

władzami właściwymi do rozpatrywania wniosków i minimalnymi kwotami zwrotu. Określą także

warunki związane z dokonywaniem zwrotów oraz czas na nie przeznaczony; nałożą na wnioskodawcę

obowiązki niezbędne do określenia, czy wniosek jest uzasadniony, a w celu zapobieżenia oszustwu,

zwłaszcza obowiązek przedstawiania dowodu prowadzenia działalności gospodarczej w myśl artykułu

4 (1) Dyrektywy nr 77/388/EEC. Wnioskodawca musi poświadczyć na piśmie, że podczas przepisowego okresu nie dokonał żadnej transakcji, nie spełniającej warunków wymienionych w

punkcie 1 artykułu 1 tejże dyrektywy.

2. Zwroty nie mogą być dokonywane na warunkach bardziej korzystnych niż warunki zastosowane dla podatników Wspólnoty.

Artykuł 4

1. Dla celów niniejszej dyrektywy, kwalifikacja osoby do otrzymania zwrotu podatku będzie określana,

zgodnie z artykułem 17 Dyrektywy nr 77/388/EEC, przez Państwo Członkowskie, w którym dokonywany jest zwrot.

2. Państwa Członkowskie mają jednakże prawo wyłączać określone wydatki lub określić dodatkowe

warunki otrzymania zwrotu.

3. Niniejszej dyrektywie nie podlegają dostawy towarów, które są lub mogą być zwolnione w myśl

punktu 2 artykułu 15 Dyrektywy nr 77/388/EEC.

Artykuł 5

1. Najpóźniej do 1 stycznia 1988 roku, Państwa Członkowskie wprowadzą w życie ustawy, rozporządzenia i przepisy administracyjne potrzebne do zastosowania niniejszej dyrektywy.

Postanowienia niniejszej dyrektywy dotyczą tylko wniosków o zwroty związane z podatkiem od wartości dodanej, pobieranym za zakup towarów lub usługi na fakturę, lub na import, który miał miejsce w powyższym dniu lub po nim.

185

2. Państwa Członkowskie powiadomią Komisję o głównych przepisach legislacji krajowej, które zastosują w zakresie określonym przez niniejszą dyrektywę i poinformują Komisję o wykorzystaniu

możliwości zawartej w artykule 2 (2) . Komisja poinformuje o tym inne Państwa Członkowskie.

Artykuł 6

W ciągu trzech lat od daty wymienionej w artykule 5, Komisja po konsultacji z Państwami Członkowskimi przedłoży Radzie i Parlamentowi Europejskiemu raport w sprawie zastosowania niniejszej dyrektywy, zwłaszcza jeśli chodzi o artykuł 2 (2).

Artykuł 7

Od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy, a w każdym przypadku do dnia wymienionego w artykule 5, ostatnie zdanie artykułu 17 (4) Dyrektywy nr 77/388/EEC i artykułu 8 Dyrektywy 77/1072/EEC traci moc obowiązywania w każdym Państwie Członkowskim.

Artykuł 8

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Bruksela, 17 listopada 1986 roku.

W imieniu Rady

Przewodniczący,

N. Lawson.

186

**Trzecia Dyrektywa Rady
z 9 grudnia 1969 roku
w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczącej podatków obrotowych -
wprowadzenie podatku od wartości dodanej w Państwach Członkowskich
(69/463/EEC)**

Rada Wspólnot Europejskich,

mając na względzie Traktat powołujący do życia Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a zwłaszcza artykuły 99 i 100 tego traktatu,

mając na względzie propozycję Komisji;

mając na względzie opinię Parlamentu Europejskiego¹;

mając na względzie opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²;

zważywszy, że Republika Włoska i Królestwo Belgii poinformowały Komisję, odpowiednio 14 lipca i 12 września 1969 r., że nie są w stanie dotrzymać ostatecznego terminu 1 stycznia 1970 r. wprowadzenia podatku od wartości dodanej tak jak to przewidziano w artykule 1 paragraf 2 pierwszej Dyrektywy Rady z 11 kwietnia 1967 r.³ w sprawie harmonizacji ustawodawstwa Państw Członkowskich dotyczącego podatków obrotowych;

zważywszy, że później państwa te poprosiły odpowiednio: o kolejny okres dwóch lat i jednego roku na wprowadzenie tego podatku;

zważywszy, że Królestwo Belgii uważa, że nie jest w stanie zastosować podatku od wartości dodanej w przewidzianym dniu, głównie z powodów koniunkturalnych i budżetowych typowych dla Belgii;

zważywszy, że Republika Włoska wskazała, że propozycja generalnej reformy podatków została obecnie przedłożona do rozważenia i przyjęcia przez parlament, który jeszcze nie rozważył tego problemu;

zważywszy, że zgodnie z tą propozycją, odpowiednie ustawodawstwo musi zostać przyjęte przed 31 października 1970 r.; zważywszy, że bez dotrzymania tego terminu Państwa Członkowskie nie będą w stanie wprowadzić podatku od wartości dodanej w ustalonym dniu;

zważywszy, że dodatkowy okres może być przyznany tylko wówczas, gdy jest on skrócony do minimum;

zważywszy, że w tych okolicznościach, wprowadzenie podatku od wartości dodanej nie może być przełożone na termin po 1 stycznia 1972 r.;

zważywszy, że jednym z głównych celów wyżej wspomnianej pierwszej dyrektywy jest ustanowienie, poprzez wprowadzenie podatku od wartości dodanej w dniu 1 stycznia 1970, warunków umożliwiających unikanie naruszania zasad konkurencji przez podatki obrotowe;

¹OJ nr C 139, 28.10.1969, p. 32.

²OJ nr C 144, 8.11.1969, p. 13.

³OJ nr 71, 14.4.1967, p. 1301/67

zważywszy, że cel ten nie może być osiągnięty przed 1 stycznia 1970 r., zwłaszcza w odniesieniu do handlu, ponieważ te Państwa Członkowskie będą w dalszym ciągu stosowały, poprzez podatki obrotowe, średnie stawki wyrównywania wewnętrznego obciążenia podatkowego;

zważywszy, że Państwa Członkowskie, które nie są w stanie wprowadzić podatku od wartości dodanej przed 1 stycznia 1970 r. nie powinny powiększać swoich średnich stawek wyrównawczych stosowanych w dniu 1 października 1969 r.;

przyjęła niniejszą dyrektywę:

Artykuł 1

W artykule 1 pierwszej Dyrektywy z 11 kwietnia 1967 data: 1 stycznia 1972 r. zostaje zastąpiona datą: 1 stycznia 1970 r.

Artykuł 2

Dla celów niniejszej dyrektywy, przez "średnie stawki" rozumie się stawki opłat wyrównawczych od importu i zwrotów od eksportu wprowadzonych w celu zrównania, jeżeli chodzi o produkty krajowe, obciążenia wynikającego z kumulatywnego wieloszczeblowego podatku obrotowego na różnych etapach produkcji, z wyłączeniem podatku od sprzedaży płaconego przez ostatecznego producenta.

Artykuł 3

Średnie stawki obowiązujące w dniu 1 października 1969 r. nie mogą być zwiększane. Natomiast średnie stawki stosowane w tym dniu zostaną zaadaptowane do wszelkich późniejszych zmian w stawkach podatku obrotowego.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, 9 grudnia 1969 r.

W imieniu Rady

Przewodniczący
H.J.De Koster

CZWARTA DYREKTYWA RADY nr 71/401/WE

z dnia 20 grudnia 1971

dotycząca harmonizacji ustawodawstwa Państw członkowskich w zakresie podatków obrotowych - wprowadzenie podatku od wartości dodanej we Włoszech

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a w szczególności art. 99 i 100 tego Traktatu,

mając na uwadze wniosek Komisji

mając na uwadze opinię Zgromadzenia

mając na uwadze fakt, iż ustawą nr 825 z dnia 9 października 1971 r. o reformie systemu podatkowego Republika Włoch zastąpiła system wielokrotnego podatku obrotowego podatkiem od wartości dodanej, zgodnie z pierwszą dyrektywą Rady z dnia 11 kwietnia 1967 r. dotyczącą harmonizacji ustawodawstwa Państw członkowskich w zakresie podatków obrotowych (1) zmienioną przez dyrektywę z dnia 9 grudnia 1969 r. (2);

uznając, że Republika Włoch zwraca uwagę, iż ze względu na problemy techniczne nie jest w stanie podjąć niezbędnych środków w celu efektywnego wprowadzenia podatku od wartości dodanej od dnia 1 stycznia 1972 r., tj. daty wyznaczonej przez trzecią dyrektywę Rady z dnia 9 grudnia 1969 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstwa Państw członkowskich w zakresie podatków od wartości dodanej (2);

mając na uwadze to, że Republika Włoch występuje o przedłużenie terminu wprowadzenia powyższego podatku o sześć miesięcy;

mając na uwadze, że w związku z bardzo krótkim terminem, pomiędzy przyjęciem ustawy a datą 1 stycznia 1972 r., pozostawionym rządowi włoskiemu w celu wprowadzenia niezbędnych rozwiązań technicznych postanawia się uznać powyższą prośbę;

mając na uwadze, że jednym z podstawowych celów harmonizacji podatków obrotowych jest ustalenie warunków, opierających się na wprowadzeniu jednolitego systemu podatku od wartości dodanej, pozwalających uniknąć zachwiania konkurencji, które wynikałyby ze stosowania takich podatków;

mając na uwadze, że cel ten nie może zostać osiągnięty do dnia 1 stycznia 1972, szczególnie w zakresie wymiany handlowej, jako że jeden z krajów członkowskich będzie kontynuował stosowanie, z tytułu podatków obrotowych, średnich stawek wyrównawczych wewnętrznego obciążenia, ze względu na ich charakter ryczałtowy, co mogłoby spowodować różnice w obciążeniu podatkowym na korzyść pewnych towarów eksportowanych i na szkodę innych towarów importowanych; Republika Włoch zobowiąże się do niepodwyższania obecnie stosowanych średnich stawek wyrównawczych.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Poprzez uchylenie artykułu 1 pierwszej dyrektywy Rady z dnia 11 kwietnia 1967 r., zmienionej przez dyrektywę z dnia 9 grudnia 1969 r., zezwala się Republice Włoch na wprowadzenie wspólnego systemu naliczania podatku od wartości dodanej nie później niż do dnia 1 lipca 1972 r.

Artykuł 2

W celu przeprowadzenia konsultacji oraz wymiany informacji przewidzianych przez pierwszą i drugą dyrektywę Rady z dnia 11 kwietnia 1967 r., dotyczącą harmonizacji ustawodawstwa państw członkowskich w zakresie podatków obrotowych (1), Republika Włoch dostarczy w najbliższym możliwym terminie niezbędnych dokumentów.

Artykuł 3

Obecnie obowiązujące średnie stawki, określone w artykule 2 dyrektywy z dnia 9 grudnia 1969 r., nie mogą być podwyższone.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa odnosi się do Republiki Włoch.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 grudnia 1971 roku.

W imieniu Rady

M. PEDINI

Przewodniczący

CZWARTA DYREKTYWA RADY nr 71/401/WE

z dnia 20 grudnia 1971

dotycząca harmonizacji ustawodawstwa Państw członkowskich w zakresie podatków obrotowych - wprowadzenie podatku od wartości dodanej we Włoszech

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a w szczególności art. 99 i 100 tego Traktatu,

mając na uwadze wniosek Komisji

mając na uwadze opinię Zgromadzenia

mając na uwadze fakt, iż ustawą nr 825 z dnia 9 października 1971 r. o reformie systemu podatkowego Republika Włoch zastąpiła system wielokrotnego podatku obrotowego podatkiem od wartości dodanej, zgodnie z pierwszą dyrektywą Rady z dnia 11 kwietnia 1967 r. dotyczącą harmonizacji ustawodawstwa Państw członkowskich w zakresie podatków obrotowych (1) zmienioną przez dyrektywę z dnia 9 grudnia 1969 r. (2);

uznając, że Republika Włoch zwraca uwagę, iż ze względu na problemy techniczne nie jest w stanie podjąć niezbędnych środków w celu efektywnego wprowadzenia podatku od wartości dodanej od dnia 1 stycznia 1972 r., tj. daty wyznaczonej przez trzecią dyrektywę Rady z dnia 9 grudnia 1969 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstwa Państw członkowskich w zakresie podatków od wartości dodanej (2);

mając na uwadze to, że Republika Włoch występuje o przedłużenie terminu wprowadzenia powyższego podatku o sześć miesięcy;

mając na uwadze, że w związku z bardzo krótkim terminem, pomiędzy przyjęciem ustawy a datą 1 stycznia 1972 r., pozostawionym rządowi włoskiemu w celu wprowadzenia niezbędnych rozwiązań technicznych postanawia się uznać powyższą prośbę;

mając na uwadze, że jednym z podstawowych celów harmonizacji podatków obrotowych jest ustalenie warunków, opierających się na wprowadzeniu jednolitego systemu podatku od wartości dodanej, pozwalających uniknąć zachwiania konkurencji, które wynikałyby ze stosowania takich podatków;

mając na uwadze, że cel ten nie może zostać osiągnięty do dnia 1 stycznia 1972, szczególnie w zakresie wymiany handlowej, jako że jeden z krajów członkowskich będzie kontynuował stosowanie, z tytułu podatków obrotowych, średnich stawek wyrównawczych wewnętrznego obciążenia, ze względu na ich charakter ryczałtowy, co mogłoby spowodować różnice w obciążeniu podatkowym na korzyść pewnych towarów eksportowanych i na szkodę innych towarów importowanych; Republika Włoch zobowiąże się do niepodwyższania obecnie stosowanych średnich stawek wyrównawczych.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Poprzez uchylene artykułu 1 pierwszej dyrektywy Rady z dnia 11 kwietnia 1967 r., zmienionej przez dyrektywę z dnia 9 grudnia 1969 r., zezwala się Republice Włoch na

wprowadzenie wspólnego systemu naliczania podatku od wartości dodanej nie później niż do dnia 1 lipca 1972 r.

Artykuł 2

W celu przeprowadzenia konsultacji oraz wymiany informacji przewidzianych przez pierwszą i drugą dyrektywę Rady z dnia 11 kwietnia 1967 r., dotyczącą harmonizacji ustawodawstwa państw członkowskich w zakresie podatków obrotowych (1), Republika Włoch dostarczy w najbliższym możliwym terminie niezbędnych dokumentów.

Artykuł 3

Obecnie obowiązujące średnie stawki, określone w artykule 2 dyrektywy z dnia 9 grudnia 1969 r., nie mogą być podwyższone.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa odnosi się do Republiki Włoch.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 grudnia 1971 roku.

W imieniu Rady

M. PEDINI

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 19 grudnia 1978 r.

w sprawie zwolnienia od podatku przy przywozie małych partii towarów o charakterze niehandlowym z państw trzecich

(78/1035/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 99,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa Rady 74/651/EWG z dnia 19 grudnia 1974 r. w sprawie zwolnień od podatku przy przywozie małych partii towarów o charakterze niehandlowym na obszarze Wspólnoty⁴, zmieniona dyrektywą 78/1034/EWG⁵, ustanowiła, w jakich granicach i na jakich warunkach te partie towarów mogą zostać zwolnione od podatku od wartości dodanej i od innych podatków konsumpcyjnych;

należy ustalić zasady wspólnotowe również dla zwolnień od podatków obrotowych i podatków akcyzowych od przywozu małych partii towarów o podobnym charakterze z państw trzecich;

ze względów praktycznych muszą obowiązywać dla takich zwolnień od podatków, tak daleko jak to możliwe, takie same limity, jak te określone w ustaleniach dotyczących zwolnień z opłat celnych w rozporządzeniu nr 3060/78/EWG⁶;

poza tym wydaje się konieczne wyznaczenie specjalnych limitów dla niektórych produktów, gdyż są one obecnie objęte wysokimi stawkami opodatkowania w Państwach Członkowskich,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

¹ Dz.U. nr C 18 z 25.01.1975, str. 6 i Dz. U. nr C 213 z 7.09.1978, str. 1.

² Dz.U. nr C 261 z 6.11.1978, str. 46.

³ Opinia dostarczona dnia 19 października 1978 r. (dotychczas nie opublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁴ Dz.U. nr L 354 z 30.12.1974, str. 57.

⁵ Dz.U. nr L 366 z 28.12.1978, str. 33.

⁶ Dz.U. nr L 366 z 28.12.1978, str. 1.

Artykuł 1

1. Przywóz małych partii towarów o charakterze niehandlowym, które są wysyłane przez osoby fizyczne z państwa trzeciego do innych osób fizycznych w Państwie Członkowskim, zwalnia się z podatku obrotowego oraz podatku akcyzowego.

2. Do celów ust. 1, „małe partie towaru o niehandlowym charakterze” oznaczają przesyłki, które:

- mają charakter okazjonalny,
- składają się jedynie z towarów przeznaczonych na własny użytek odbiorcy lub jego rodziny, przy czym ani ich charakter, ani ich ilość nie wskazują, że ich przywozu dokonuje się w celach handlowych,
- zawierają towary, których łączna wartość nie przekracza 30 europejskich jednostek rozliczeniowych (EJR),
- zostały przesłane odbiorcy przez nadawcę bez żadnej opłaty.

Artykuł 2

1. Art. 1 stosuje się do towarów wymienionych poniżej w ramach następujących ograniczeń ilościowych:

a) *wyroby tytoniowe*

50 papierosów,

lub 25 cygaretek (cygara o maksymalnej wadze 2 gramów każde),

lub 10 cygar,

lub 50 gramów tytoniu fajkowego;

b) *napoje alkoholowe*

- napoje destylowane i spirytusowe o zawartości alkoholu przekraczającej 22%: jedna standardowa butelka (do pojemności 1 litra);

lub

- napoje destylowane i spirytusowe, aperitify na bazie wina lub alkoholu o zawartości alkoholu nie przekraczającej 22%; wina musujące i wina likierowe: 1 butelka standardowa (nie przekraczająca 1 litra);

lub

- wina niemusujące: 2 litry;

- c) *perfumy*: 50 gramów,
lub
wody toaletowe: 0,25 litra lub osiem uncji;
- d) *kawa*: 500 gramów,
lub
ekstrakty i esencje kawy: 200 gramów;
- e) *herbata*: 100 gramów,
lub
ekstrakty i esencje herbaty: 40 gramów.

2. Państwa Członkowskie mogą ograniczyć ilości produktów wymienionych w ust. 1 kwalifikujących się do zwolnienia z podatku obrotowego i podatku akcyzowego, lub całkowicie znieść zwolnienie dla takich produktów.

3. W żadnym przypadku zwolnienie od podatków przyznawane dla małych partii towarów z państw nie-członkowskich nie może być wyższe od zwolnienia mającego zastosowanie do małych partii towarów wysyłanych w obrębie Wspólnoty.

Artykuł 3

Towary wymienione w art. 2 zawarte w przesyłce o charakterze niehandlowym, których ilość przekracza limity określone we wspomnianym artykule, wykluczone są w całości ze zwolnienia.

Artykuł 4

1. Do celów niniejszej dyrektywy definicja „europejskiej jednostki rozliczeniowej” (EJR) jest zgodna z definicją zawartą w rozporządzeniu finansowym z 21 grudnia 1977 r.⁷.

2. Odpowiednik EJR w walucie krajowej, który stosuje się w celu wykonania niniejszej dyrektywy, ustala się raz w roku. Stosuje się kursy obowiązujące w pierwszym dniu roboczym października z mocą od dnia 1 stycznia następnego roku.

3. Państwa Członkowskie mogą zaokrąglić kwoty w walucie krajowej otrzymane po przeliczeniu tych kwot na europejskie jednostki rozliczeniowe określone w art. 1 ust. 2, pod warunkiem, że takie zaokrąglenie nie przekroczy 2 EJR.

4. Państwa Członkowskie mogą utrzymać obowiązującą kwotę zwolnienia w czasie rocznego dostosowania przewidzianego w ust. 2, jeżeli przed zaokrągleniem przewidzianym w ust. 3, przeliczenie kwoty zwolnienia wyrażonej w europejskiej jednostce rozliczeniowej przyniosłoby zmianę zwolnienia wyrażonego w walucie krajowej o mniej niż 5%.

⁷ DZ. U. nr L 356 z 31.12.1977, str. 1.

Artykuł 5

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie, najpóźniej do dnia 1 stycznia 1979 r., środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy.
2. Państwa Członkowskie poinformują Komisję o przepisach przyjętych w celu wykonania niniejszej dyrektywy. Komisja informuje o tym pozostałe Państwa Członkowskie.

Artykuł 6

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 grudnia 1978 r.

W imieniu Rady

H. D. GENSCHER

Przewodniczący

Dyrektywa Rady
z dnia 8 lipca 1985 roku
zmieniająca Dyrektywę 83/181/EEC określającą zakres artykułu 14 (1) (d) Dyrektywy 77/388/EEC
dotyczącego zwolnienia z podatku od wartości dodanej od ostatecznego importu niektórych towarów
(85/346/EEC)

Rada Wspólnot Europejskich,

mając na względzie Traktat powołujący do życia Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a w szczególności artykuły 99 i 100 tego traktatu,

mając na względzie propozycję Komisji¹,

mając na względzie opinię Parlamentu Europejskiego²,

mając na względzie opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

zważywszy, że Dyrektywa 83/181/EEC⁴ ustanowiła minimalną ilość paliwa zawartego w zbiornikach paliwowych pojazdów silnikowych używanych do celów handlowych, która musi by zwolniona przy wjeździe z podatku od wartości dodanej;

zważywszy, że aby ułatwić przejazd na granicach międzynarodowych Wspólnoty, przedmiotowa ilość powinna zostać zwiększona, w początkowym etapie, dla pojazdów zaprojektowanych i przeznaczonych do przewozu osób i będących w stanie przewozić osoby oraz poruszać się pomiędzy Państwami Członkowskimi; zważywszy, że w drugim etapie, Rada ma zdecydować, w oparciu o propozycję ze strony Komisji, o zwiększeniu przedmiotowej ilości paliwa dla pojazdów poruszających się pomiędzy Państwami Członkowskimi, a zaprojektowanymi i przeznaczonymi do przewozu towarów,

przyjęła niniejszą dyrektywę:

Artykuł 1

W Dyrektywie 83/181/EEC wprowadza się następujące zmiany:

1. Artykuł 83 otrzymuje następujące brzmienie:

“Państwa Członkowskie mają prawo ograniczyć stosowanie zwolnień dla paliwa zawartego w standardowych zbiornikach paliwowych dostawczych pojazdów silnikowych:

(a) gdy pojazd przybywa z kraju trzeciego, do 200 litrów na pojazd na podróż;

(b) gdy pojazd przybywa z innego Państwa Członkowskiego:

- do 200 litrów na pojazd na podróż w przypadku pojazdów zaprojektowanych do przewozu i będących w stanie przewozić, za wynagrodzeniem lub bez wynagrodzenia, towary

- do 600 litrów na pojazd na podróż w przypadku pojazdów zaprojektowanych i przeznaczonych do przewozu, za wynagrodzeniem lub bez, więcej niż dziewięć osób, łącznie z kierowcą.

¹ OJ nr C 95, 6.4.1984, p. 3.

² OJ nr C 172, 2.7.1984, p. 15.

³ OJ nr C 248, 17.9.1984, p. 13.

⁴ OJ nr L 105, 23.4.1983, p. 38.

Postępując zgodnie z procedurami przewidzianymi w tym względzie Rada, w opraciu o propozycję Komisji podejmie decyzję przed 1 lipca 1986 r. w sprawie zwiększenia ilości paliwa przyjętego bez cła, a zawartego w standardowych zbiornikach paliwa pojazdów, o których mowa w pierwszym paragrafie (b) pierwszego podparagrafu”.

2.Artykuł 84 (a) otrzymuje nastotrzymuje nastujące brzmienie:

“(a) dostawcze pojazdy silnikowe obsługujące transport międzynarodowy, przybywające z krajów trzecich do ich strefy granicznej, na maksymalną odległość 25 kilometrów w linii prostej, gdzie taki transport składa się z podróży dokonywanych przez osoby zamieszkujące w tej strefie;”.

Artykuł 2

Państwa Członkowskie podejmą środki niezbędne dla zastosowania się do niniejszej dyrektywy najpóźniej do 1 października. O ich podjęciu niezwłocznie poinformują Komisję.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzonow Brukseli, 8 lipca 1985 roku.

W imieniu Rady

Przewodniczący,
J. Santer

DYREKTYWA RADY

z dnia 20 grudnia 1985 r.

zmieniająca dyrektywę 78/1035/EWG w sprawie zwolnienia od podatku przy przywozie małych partii towarów o charakterze niehandlowym z państw trzecich

(85/576/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 99,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

od czasu przyjęcia dyrektywy 81/933/EWG w odniesieniu do przywozu małych partii towarów o charakterze niehandlowym z państw trzecich nie dostosowano zwolnień podatkowych przewidzianych w dyrektywie 78/1035/EWG⁴ zmienionej dyrektywą 81/933/EWG⁵, co doprowadziło do spadku rzeczywistej wartości zwolnień w rezultacie wzrostu cen towarów konsumpcyjnych;

sytuacji takiej należy zaradzić; tafia, saké oraz inne podobne napoje można traktować jako napoje o zawartości alkoholu 22% poj. lub mniej, w odniesieniu do których istnieje aktualnie limit wolnościowy; w związku z tym należy poszerzyć wykaz napojów objętych tym limitem;

należy szczególnie podkreślić, że limit napojów alkoholowych, których może dotyczyć zwolnienie, stosuje się, *a fortiori*, do czystego alkoholu,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W art. 1 ust. 2 lit. a) tiret trzecie dyrektywy 78/1035/EWG wyrazy „35 ECU” zastępuje się wyrazami „45 ECU”.

Artykuł 2

¹ Dz.U. nr C 167 z 6.07.1985, str. 5.

² Dz.U. nr C 345 z 31.12.1985.

³ Dz.U. nr C 303 z 25.11.1985, str. 5.

⁴ Dz.U. nr L 366 z 28.12.1978, str. 34.

⁵ Dz.U. nr L 338 z 21.11.1981, str. 24.

W art. 2 lit. b) tiret pierwsze i drugie dyrektywy 78/1035/EWG otrzymują brzmienie:

„b) Alkohol i napoje alkoholowe:

- napoje destylowane i spirytusowe o zawartości alkoholu przekraczającej 22% poj.; niedenaturowany alkohol etylowy 80% poj. i więcej; jedna standardowa butelka (do pojemności 1 litra), lub
- napoje destylowane i spirytusowe, aperitify na bazie wina lub alkoholu, tafia, saké lub podobne napoje o zawartości alkoholu 22% poj. lub mniej, wina musujące, wina alkoholizowane: jedna standardowa butelka (do pojemności 1 litra)”

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie podejmą środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy począwszy od dnia 1 lipca 1986 r.
2. Państwa Członkowskie poinformują Komisję o środkach, które podejmą w celu zastosowania niniejszej dyrektywy.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 grudnia 1985 r.

W imieniu Rady

R. KRIEPS

Przewodniczący

DYREKTYWA KOMISJI

z dnia 7 marca 1989 r.

zmieniająca dyrektywę Rady 83/181/EWG określającą zakres art. 14 ust. 1 lit. d) dyrektywy 77/388/EWG w odniesieniu do zwolnienia z podatku od wartości dodanej na przywóz finalny niektórych towarów, w celu uwzględnienia wprowadzenia Nomenklatury Scalonej

(89/219/EWG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 20/89², w szczególności jego art. 15,

a także mając na uwadze, co następuje:

klasyfikacja towarów wymienionych w Załączniku do dyrektywy Rady 83/181/EWG³, ostatnio zmienionej dyrektywą 88/331/EWG⁴ opiera się na nomenklaturze Rady Współpracy Celnej;

Rada Współpracy Celnej zatwierdziła Międzynarodową konwencję w sprawie zharmonizowanego systemu oznaczania i kodowania towarów (zwanego dalej „HS”); konwencja ta została zatwierdzona przez Radę na mocy decyzji 87/369/EWG⁵ oraz jest stosowana od dnia 1 stycznia 1988 r.; Nomenklatura Scalona została odpowiednio opracowana w celu nadania HS mocy prawnej w Europejskiej Wspólnocie Gospodarczej; odniesienia zawarte w art. 1 ust. 2 lit. d) oraz w Załączniku do dyrektywy 83/181/EWG powinny opierać się na wyżej wymienionej Nomenklaturze Scalonej;

dostosowanie dyrektywy 83/181/EWG do Nomenklatury Scalonej konsekwentnie pociąga za sobą zmiany o czysto technicznym charakterze, które nie zmieniają zakresu zwolnień przewidzianych w wyżej wymienionej dyrektywie,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 83/181/EWG wprowadza się następujące zmiany:

¹ Dz.U. nr L 256 z 7.09.1987, str. 1.

² Dz.U. nr L 4 z 6.01.1989, str. 19.

³ Dz.U. nr L 105 z 23.04.1983, str. 38.

⁴ Dz.U. nr L 151 z 17.06.1988, str. 79.

⁵ Dz.U. nr L 198 z 20.07.1987, str. 1.

1. W art. 1 ust. 2 lit. d) odniesienie do pozycji 22.03-22.09 Wspólnej Taryfy Celnej zastępuje się odniesieniem do kodów 2203-2208 Nomenklatury Scalonej.
2. Załącznik zastępuje się Załącznikiem do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż dnia 1 lipca 1989 r. Państwa Członkowskie niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 7 marca 1989 r.

W imieniu Komisji

Christiane SCRIVENER,

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK

Materiały audiowizualne o charakterze edukacyjnym, naukowym lub kulturalnym

Kod CN	Wyszczególnienie
3704 00	Płyty fotograficzne, film, papier, karton i tkaniny – naświetlone, lecz niewywołane
ex 3704 00 10	- Płyty i film: <ul style="list-style-type: none"> - Taśma filmowa, pozytywy o charakterze edukacyjnym, naukowym lub kulturalnym
ex 3705	Płyty fotograficzne i film, naświetlony i wywołany, inne niż filmy kinematograficzne: <ul style="list-style-type: none"> - O charakterze edukacyjnym, naukowym lub kulturalnym
3706	Taśma filmowa naświetlona i wywołana, zawierająca ścieżkę dźwiękową lub bez niej, lub składająca się wyłącznie ze ścieżki dźwiękowej:
3706 10	- O szerokości 35 mm lub więcej: <ul style="list-style-type: none"> - - Pozostałe:
ex 3706 10 99	- - - Pozostałe pozytywy: <ul style="list-style-type: none"> - Kroniki filmowe (ze ścieżką dźwiękową lub bez), opisujące wydarzenia, o bieżącej wartości informacyjnej w czasie przywozu i wywozu ograniczone do dwóch kopii każdego tematu do celów kopiowania, - Archiwalne materiały filmowe (ze ścieżką dźwiękową lub bez) przeznaczone do użytku w związku z kronikami filmowymi - Filmy rekreacyjne przeznaczone przede wszystkim dla dzieci i młodzieży - Pozostałe filmy o charakterze edukacyjnym, naukowym lub kulturalnym
3706 90	- Pozostałe: <ul style="list-style-type: none"> - - Pozostałe: - - - Pozostałe pozytywy:

Kod CN	Wyszczególnienie
ex 3706 90 51 ex 3706 90 91 ex 3706 90 99	<ul style="list-style-type: none"> - Kroniki filmowe (ze ścieżką dźwiękową lub bez) opisujące wydarzenia, o bieżącej wartości informacyjnej w czasie przywozu i wywozu ograniczone do dwóch kopii każdego tematu do celów kopiowania, - Archiwalne materiały filmowe (ze ścieżką dźwiękową lub bez) przeznaczone do użytku w związku z kronikami filmowymi - Filmy rekreacyjne przeznaczone przede wszystkim dla dzieci i młodzieży - Pozostałe filmy o charakterze edukacyjnym, naukowym lub kulturalnym
4911	Pozostałe druki, łącznie z drukowanymi rysunkami i fotografiami:
	- Pozostałe:
4911 99	- - Pozostałe:
ex 4911 90 99	- - - Pozostałe:
	<ul style="list-style-type: none"> - Mikrokarty lub inne środki przechowywania danych wymagane w skomputeryzowanych służbach informacji i dokumentacji, o charakterze edukacyjnym, naukowym lub kulturalnym
	- Wykresy ściennie przeznaczone wyłącznie do prezentacji i edukacji
ex 8524	Płyty gramofonowe, taśmy i inne zapisane nośniki do rejestracji dźwięku lub innych sygnałów, łącznie z matrycami i negatywami płyt gramofonowych stosowanych w fonografii, jednakże z wyłączeniem wyrobów rozdziału 37:
	- O charakterze edukacyjnym, naukowym lub kulturalnym
ex 9023 00	Instrumenty, aparatura lub modele, przeznaczone wyłącznie do celów demonstracyjnych (na przykład w edukacji lub na wystawie), nienadające się do innych celów:
	- Wzory, modele i wykresy ściennie o charakterze edukacyjnym, naukowym lub kulturalnym, przeznaczone wyłącznie do demonstracji i edukacji
	- Makiety lub wizualizacje pojęć abstrakcyjnych, takich jak. struktury molekularne lub wzory matematyczne,

Kod CN	Wyszczególnienie
Różne	Hologramy do projekcji laserowych Zestawy multimedialne Materiały do schematycznych pokazów, łącznie z materiałami zestawach łącznie z odpowiednimi materiałami drukowanymi”

DYREKTYWA RADY

z dnia 28 marca 1983 r.

określająca zakres art. 14 ust. 1 lit. d) dyrektywy 77/388/EWG dotyczącego zwolnienia z podatku od wartości dodanej na przywóz finalny niektórych towarów

(83/181/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 99 i 100,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomicznego - Społeczno³

a także mając na uwadze, co następuje:

przewidziany w art. 14 ust. 1 lit. d) dyrektywy Rady nr 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich, odnoszących się do podatków obrotowych - wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliconą podstawą wymiaru podatku⁴, Państwa Członkowskie, bez uszczerbku dla innych przepisów Wspólnoty i na warunkach, które określą do celów, między innymi, zapobiegania wszelkiemu możliwemu uchylaniu się, unikaniu lub nadużyciom, zwolnią przywóz finalny towarów kwalifikujących się do zwolnienia z ceł innych niż określone we Wspólnej Taryfie Celnej, lub które kwalifikowałyby się do takiego zwolnienia, jeśli byłyby przywożone z państwa trzeciego;

zgodnie z art. 14 ust. 2 wyżej wymienionej dyrektywy, Komisja przedstawia Radzie wnioski mające na celu ustanowienie wspólnotowych zasad opodatkowania, wyjaśniających zakres zwolnień, określonych w ust. 1 wymienionego artykułu oraz szczegółowe zasady ich wprowadzenia;

uznaje się, że wskazane jest osiągnięcie, możliwie najwyższego stopnia ujednoczenia pomiędzy systemem ceł i podatku od wartości dodanej, jednak w stosowaniu tego systemu należy wziąć pod uwagę różnice, dotyczące celowości i struktury, między cłem a podatkiem od wartości dodanej;

założenia dotyczące podatku od wartości dodanej należy poprzedzić rozróżnieniem towarów przywożonych z państw trzecich i z innych Państw Członkowskich i zakresu niezbędnego do

¹ Dz.U. nr C 171 z 11.07.1980, str. 8.

² Dz.U. nr C 50 z 9.03.1981, str. 106.

³ Dz.U. nr C 300 z 18.11.1980, str. 11.

⁴ Dz.U. nr L 145 z 13.06.1977, str. 1.

zrealizowania celów harmonizacji podatków; zwolnienia na przywóz mogą być udzielone tylko pod warunkiem, że nie naruszają warunków konkurencji na rynku krajowym;

niektóre zwolnienia obecnie stosowane w Państwach Członkowskich wywodzą się z konwencji zawartych z państwami trzecimi, lub z innymi Państwami Członkowskimi, które w nadanym im celu dotyczą tylko sygnatariuszy Państw Członkowskich; nie jest łatwo określić na poziomie wspólnotowym warunków udzielania takich zwolnień; Państwa Członkowskie, których to dotyczy, potrzebują zezwolenia na utrzymanie dotychczasowych zwolnień,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

1. Zakres zwolnień z podatku od wartości dodanej, określony 14 ust. 1 lit. d) dyrektywy nr 77/388/EWG i zasady ich stosowania, określone w art. 14 ust. 2 tej dyrektywy, zostaną sprecyzowane przez niniejszą dyrektywę. Zgodnie z wyżej wymienionym artykułem, Państwa Członkowskie stosują zwolnienia określone w niniejszej dyrektywie na warunkach ustalonych przez nie w celu zapewnienia, aby takie zwolnienia były właściwie i w prosty sposób stosowane oraz aby zapobiec wszelkim możliwym uchylem, unikom lub nadużyciom.

2. Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) „przywóz”, oznacza przywóz, określony w art. 7 dyrektywy nr 77/388 EWG oraz zgłoszenie do użytku domowego po tym, jak podlegały one jednemu z systemów określonych w art. 16 ust. 1 lit. a) wspomnianej dyrektywy lub systemowi tymczasowego wjazdu lub tranzytu
- b) „mienie osobiste”, oznacza każde mienie przeznaczone do własnego użytku określonej osoby lub do zaspokojenia potrzeb jej gospodarstwa domowego

„Mienie osobiste” stanowi w szczególności:

- majątek ruchomy gospodarstwa domowego,
- rowery i motocykle, prywatne pojazdy mechaniczne i ich przyczepy, przyczepy campingowe, łodzie wypoczynkowe i prywatne samoloty.

Dobytek gospodarstwa domowego właściwy dla normalnych potrzeb rodziny, zwierzęta domowe i zwierzęta wierzchowe stanowią również „mienie osobiste”.

Charakter i ilość mienia osobistego wskazuje, że nie ma ono przeznaczenia handlowego, ani nie jest przeznaczone do działalności gospodarczej w znaczeniu art. 4 dyrektywy nr 77/388/EWG. Jednakże, instrumenty przenośne związane ze sztuką stosowaną i wyzwoloną, potrzebne osobie do działalności handlowej lub zawodowej, również stanowią mienie osobiste;

- c) „majątek ruchomy gospodarstwa domowego” oznacza rzeczy osobiste, bieliznę pościelową, meblowanie i wyposażenie przeznaczone na własny użytek osoby lub do zaspokojenia potrzeb jej gospodarstwa domowego.
- d) „wyroby alkoholowe”; oznacza produkty (piwo, wino, aperitify o podstawie wina lub alkoholu, koniaki, likiery i napoje spirytusowe, itp.) objęte pozycjami nr 22.03 - 22.09 Wspólnej Taryfy Celnej;
- e) „Wspólnota” oznacza terytorium Państw Członkowskich, w których dyrektywa nr 77/388/EWG ma zastosowanie.

TYTUŁ I

PRZYWÓZ MIENIA OSOBISTEGO NALEŻĄCEGO DO OSÓB FIZYCZNYCH POCHODZĄCYCH Z KRAJÓW POŁOŻONYCH POZA WSPÓLNOTĄ

Rozdział I

Mienie osobiste osób fizycznych przenoszących swoje stałe miejsce zamieszkania z państwa trzeciego do Wspólnoty

Artykuł 2

Z zastrzeżeniem art. 3 - 10, zwolnienia z podatku od wartości dodanej (VAT) udzielone na przywóz mienia osobistego przywożonego przez osoby fizyczne przenoszące swoje stałe miejsce zamieszkania spoza Wspólnoty do Państwa Członkowskiego Wspólnoty.

Artykuł 3

Zwolnienie ograniczone jest do mienia osobistego, które:

- a) z wyjątkiem szczególnych przypadków uzasadnionych okolicznościami, było w posiadaniu danej osoby, a w przypadku towarów nieprzeznaczonych do konsumpcji, było używane przez daną osobę w jej poprzednim stałym miejscu zamieszkania przez co najmniej sześć miesięcy przed dniem, w którym przestała mieć swoje miejsce stałego zamieszkania poza Wspólnotą;
- b) ma być używane do tych samych celów w jej nowym stałym miejscu zamieszkania.

Państwa Członkowskie mogą dodatkowo przyznać zwolnienie pod warunkiem, że takie mienie podlegało w kraju pochodzenia lub w kraju opuszczanym opłatom celnym i/lub skarbowym, którym zwykle podlega.

Artykuł 4

Zwolnienie może być udzielone tylko osobom, których stałe miejsce zamieszkania przez nieprzerwany okres co najmniej 12 miesięcy było poza Wspólnotą.

Jednakże, właściwe władze mogą w drodze wyjątku zwolnić osobę z tego wymogu pod warunkiem, że okazywała ona wyraźny zamiar zamieszkiwania poza Wspólnotą stale przez nieprzerwany okres co najmniej 12 miesięcy.

Artykuł 5

Zwolnienia nie udziela się w przypadku:

- a) wyrobów alkoholowych;
- b) tytoniu i wyrobów tytoniowych;
- c) komercyjnych środków transportu;
- d) artykułów do wykonywania rzemiosła lub zawodu, innych niż przenośne instrumenty do uprawiania sztuki.

Pojazdy związane z działalnością handlową i zawodową mogą również zostać wyłączone ze zwolnienia.

Artykuł 6

Z wyjątkiem szczególnych przypadków, zwolnienie jest przyznawane tylko w przypadku mienia osobistego zgłoszonego do przywozu na stałe w ciągu 12 miesięcy od dnia osiedlenia się przez osobę, której stałe miejsce zamieszkania znajduje się w Państwie Członkowskim przywozu.

Mienie osobiste może być przywożone w oddzielnych partiach w ciągu okresu, określonego w poprzednim akapicie.

Artykuł 7

1. Przed upływem 12 miesięcy od dnia zgłoszenia ostatecznego przywozu, mienie osobiste przywiezione i zwolnione z podatku nie może być pożyczane, oddawane w zastaw, wynajmowane lub przekazywane, odpłatnie lub nieodpłatnie, bez wcześniejszego powiadomienia właściwych władz.

2. Jakakolwiek pożyczka, zastaw, wynajęcie lub przekazanie przed wygaśnięciem terminu, określonego w ust. 1, stworzy obowiązek zapłaty odpowiedniego podatku od wartości dodanej od określonych towarów, przy stawce obowiązującej w dniu takiej pożyczki, zastawu, wypożyczenia lub przekazania, na podstawie rodzaju własności i wartości ustalonej lub przyjętej dla tego dnia przez właściwe władze.

Artykuł 8

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 6 ust. 1, zwolnienie może być udzielone w przypadku mienia osobistego przywożonego na stałe zanim osoba ustali swoje stałe miejsce zamieszkania w Państwie Członkowskim przywozu, pod warunkiem, że czynności związane z ustanowieniem miejsca stałego pobytu rozpoczną się w ciągu 6 miesięcy. Takimi działaniami

towarzyszy zabezpieczenie, którego forma i wysokość zostanie określona przez właściwe władze.

2. W przypadkach stosowania przepisów ust. 1, termin wyznaczony w art. 3 jest liczony od dnia przywozu do Państwa Członkowskiego.

Artykuł 9

1. W przypadku, gdy, w związku z zobowiązaniami zawodowymi, określona osoba opuszcza Państwo znajdujące się poza Wspólnotą, będące jej stałym miejscem zamieszkania bez jednoczesnego ustanowienia stałego miejsca zamieszkania na terytorium Państwa Członkowskiego, chociaż ma taką intencję, właściwe władze mogą zezwolić na zwolnienie w odniesieniu do mienia osobistego, który dana osoba przenosi do tego terytorium do tego celu.

2. Zwolnienia dotyczącego mienia osobistego określonego w ust. 1, są udzielane zgodnie z warunkami określonymi w art. 2 - 7, uznając, że:

- a) terminy ustanowione w art. 3 lit. a) i 6 ust. 1 będą liczone od dnia przywozu;
- b) termin, określony w art. 7 ust. 1 będzie liczony od dnia ustanowienia stałego miejsca zamieszkania na terytorium Państwa Członkowskiego.

3. Zwolnienie jest również uzależnione od zobowiązania ze strony osoby której ono dotyczy do rzeczywistego ustanowienia stałego miejsca zamieszkania na terytorium Państwa Członkowskiego w ciągu okresu określonego przez właściwe władze zgodnie z okolicznościami. Okoliczności te mogą wymagać złożenia zabezpieczenia tego zobowiązania, właściwe władze określą formę i wysokość takiego zabezpieczenia.

Artykuł 10

Właściwe władze mogą odstąpić od stosowania art. 3 lit. a) i b) , 5 lit. c) i d) oraz 7, jeśli zmiana stałego miejsca zamieszkania osoby z państwa położonego poza Wspólnotą na Państwo Członkowskie, jest wynikiem wyjątkowych okoliczności politycznych.

Rozdział II

Towary przywożony z okazji małżeństwa

Artykuł 11

1. Z zastrzeżeniem art. 12-15, zwolnienie jest udzielane w odniesieniu do ślubnej wyprawy oraz wyposażenia domu, bez względu na to czy są nowe czy nie, jeśli należą one do osoby przenoszącej swoje stałe miejsce zamieszkania z państwa spoza Wspólnoty na terytorium Państwa Członkowskiego z okazji małżeństwa.

2. Zwolnienia udziela się w przypadku prezentów zwyczajowo ofiarowanych z okazji ślubu, wysyłanych do osoby spełniającej warunki ustanowione w ust. 1 przez osoby mające

stałe miejsce zamieszkania w państwie położonym poza Wspólnotą. Zwolnienie stosuje się do prezentów, których jednostkowa wartość nie przekracza 200 ECU. Państwa Członkowskie mogą jednakże udzielić zwolnienia na sumę przekraczającą 200 ECU, pod warunkiem że wartość każdego zwolnionego prezentu nie przekracza 1 000 ECU.

3. Państwo Członkowskie może zwolnić towary, określone w ust. 1, pod warunkiem że zostaną zapłacone za nie, w kraju pochodzenia lub w kraju opuszczanym, opłaty celne i/lub skarbowe, którym zwykle podlegają.

Artykuł 12

Zwolnienie, określone w art. 11, może być udzielone tylko osobom:

- a) które miały stałe miejsce zamieszkania poza Wspólnotą przez nieprzerwany okres co najmniej 12 miesięcy. Jednakże można czynić odstępstwa od tej zasady pod warunkiem, że osoba wyraźnie zamierzała zamieszkiwać poza Wspólnotą przez nieprzerwany okres co najmniej 12 miesięcy;
- b) które przedstawiają dowód zawarcia związku małżeńskiego.

Artykuł 13

Zwolnieniu nie podlegają wyroby alkoholowe, tytoń i wyroby tytoniowe.

Artykuł 14

1. Poza wyjątkowymi okolicznościami zwolnienie jest udzielane tylko w przypadku towarów przywożonych na stałe:

- nie wcześniej niż dwa miesiące przed wyznaczonym dniem ślubu; (w tym przypadku zwolnienie może zostać uwarunkowane złożeniem właściwego zabezpieczenia, którego forma i wysokość jest określona przez właściwe władze) oraz
- nie później niż cztery miesiące od dnia ślubu.

2. Towary, określone w art. 11 mogą być przywożone w kilku oddzielnych partiach w terminie określonym w ust. 1.

Artykuł 15

1. Przez okres 12 miesięcy od dnia zgłoszenia ostatecznego przywozu, towary przywiezione zwolnione z podatku nie mogą być pożyczane, dane pod zastaw, wynajmowane lub przekazywane, odpłatnie lub nieodpłatnie, bez uprzedniego powiadomienia o tym właściwych władz.

2. Jakakolwiek pożyczka, oddanie pod zastaw, wynajęcie lub przekazanie przed wygaśnięciem terminu, określonego w ust. 1, tworzy obowiązek zapłaty odpowiedniego podatku od wartości dodanej od określonych towarów, według stawki obowiązującej w dniu takiego pożyczania, oddania pod zastaw, wynajęcia lub przekazania, z uwzględnieniem

rodzaju towarów i wartości celnej ustalonej lub przyjętej dla tego dnia przez właściwe władze.

Rozdział III

Mienie osobiste nabyte przez dziedziczenie.

Artykuł 16

Z zastrzeżeniem art. 17 - 19, zwolnienie jest udzielane w przypadku mienia osobistego nabytego przez dziedziczenie przez osobę fizyczną, której stałym miejscem zamieszkania jest Państwo Członkowskie.

Artykuł 17

Zwolnienia nie udziela się w przypadku:

- a) wyrobów alkoholowych;
- b) tytoniu i wyrobów tytoniowych;
- c) komercyjnych środków transportu;
- d) artykułów do wykonywania rzemiosła lub zawodu, innych niż przenośne instrumenty do uprawiania sztuki, które zmarły potrzebował do wykonywania rzemiosła lub zawodu;
- e) zapasy surowców oraz wyroby gotowe lub półfabrykaty;
- f) inwentarz żywy i zapasy produktów rolnych, przekraczające ilości właściwe dla normalnych potrzeb rodziny.

Artykuł 18

1. Zwolnienia udziela się tylko w przypadku mienia osobistego przywożonego na stałe nie później niż dwa lata od dnia, w którym dana osoba uzyskuje tytuł własności (ostateczne rozstrzygnięcie kwestii dziedziczenia).

Jednakże termin ten może być przedłużony przez właściwe władze ze szczególnych powodów.

2. Towary mogą być przywożone w kilku oddzielnych partiach w ciągu okresu, określonego w ust. 1.

Artykuł 19

Art. 16 - 18 stosują się do mienia osobistego nabytego przez dziedziczenie przez osoby prawne prowadzące działalność nie dla zysku, których siedziba znajduje się na terytorium Państwa Członkowskiego.

TYTUŁ II

WYPOSAŻENIE UCZNIĄ, MATERIAŁY I INNE ARTYKUŁY SZKOLNE GOSPODARSTWA DOMOWEGO

Artykuł 20

1. Zwolnienia udziela się na wyposażenie ucznia, materiały oraz inne artykuły szkolne gospodarstwa domowego stanowiące standardowe wyposażenie pokoju studenta oraz należące do uczniów lub studentów przyjeżdżających do Państwa Członkowskiego w celu studiowania i wykorzystywany do użytku osobistego studenta podczas studiów.
2. Do celów niniejszego artykułu:
 - a) uczeń lub student oznacza każdą osobę zapisaną do instytucji oświatowej w celu uczęszczania w pełnym wymiarze na oferowane przez nią zajęcia;
 - b) wyposażenie ucznia oznacza bieliznę lub bieliznę pościelową, jak również odzież, używaną lub nową.
 - c) materiały szkolne oznaczają artykuły i narzędzia (łącznie z kalkulatorami i maszynami do pisania) używane przez uczniów czy studentów do nauki.

Artykuł 21

Zwolnienia udziela się co najmniej raz w roku szkolnym.

TYTUŁ III

PRZYWÓZ O NIEZNACZNEJ WARTOŚCI

Artykuł 22

Państwa Członkowskie mogą zezwolić na zwolnienie przywozu towarów o łącznej wartości nieprzekraczającej 22 ECU.

Artykuł 23

Zwolnienie nie stosuje się do:

- a) wyroby alkoholowe;
- b) perfumy i wody toaletowe;
- c) tytoń i wyroby tytoniowe;

TYTUŁ IV

ŚRODKI KAPITAŁOWE I INNE WYPOSAŻENIE PRZYWOŻONE W ZWIĄZKU Z PRZENIESIENIEM DZIAŁALNOŚCI

Artykuł 24

1. Bez uszczerbku dla środków obowiązujących w Państwach Członkowskich, w odniesieniu do polityki przemysłowej i handlowej, z zastrzeżeniem art. 25 - 28, Państwa Członkowskie mogą zezwolić na zwolnienie przy wjeździe, w przypadku przywozu dóbr inwestycyjnych i innego wyposażenia należącego do przedsiębiorstw, które definitywnie zakończyły działalność w kraju opuszczanym w celu prowadzenia podobnej działalności w Państwie Członkowskim, do którego towary te są przywożne i które, zgodnie z art. 22 ust. 1 dyrektywy nr 77/388/EWG, odpowiednio wcześniej powiadomiły właściwe władze Państwa Członkowskiego przywozu o rozpoczęciu takiej działalności.

W przypadku, gdy przeniesionym przedsiębiorstwem jest gospodarstwo rolne, jego inwentarz żywy również jest zwolniony przy wjeździe.

2. Do celów ust. 1:

- „działalność” oznacza działalność gospodarczą tak jak jest ona określona w art. 4 dyrektywy nr 77/388/EWG,
- „przedsiębiorstwo” oznacza niezależną gospodarczą jednostkę produkcyjną lub usługową.

Artykuł 25

1. Zwolnienie, określone w art. 24 jest ograniczone do dóbr inwestycyjnych i wyposażenia, które:

- a) poza szczególnymi przypadkami usprawiedliwionymi okolicznościami były faktycznie używane w przedsiębiorstwie przez co najmniej 12 miesięcy wcześniej przed dniem, w którym przedsiębiorstwo zaprzestało działalności w kraju opuszczanym;
- b) są przeznaczone do użytku w tych samych celów po przeniesieniu;
- c) mają być użyte do celów działalności nie objętej zwolnieniem, na mocy art. 13 dyrektywy nr 77/388/EWG;
- d) odpowiadają istocie i wielkości przedsiębiorstwa.

2. Jednakże, Państwa Członkowskie mogą zwolnić środki kapitałowe wyposażenie przywożone z innego Państwa Członkowskiego przez organizacje filantropijne lub charytatywne w czasie przeniesienia ich głównego miejsca działalności do Państwa Członkowskiego przywozu.

Takie zwolnienie jest udzielane tylko pod warunkiem, że w czasie nabywania dóbr inwestycyjnych i określonego wyposażenia, nie podlegało ono zwolnieniu na mocy art. 15 ust. 12 dyrektywy nr 77/388/EWG.

3. W oczekiwaniu na wejście w życie wspólnych zasad, określonych w art. 17 ust. 6 akapit pierwszy dyrektywy nr 77/388/EWG, Państwa Członkowskie mogą całkiem lub częściowo wyłączyć ze zwolnienia środki kapitałowe, w odniesieniu do których skorzystały z akapitu drugiego tego ustępu.

Artykuł 26

Nie udziela się zwolnienia przedsiębiorstwom spoza Wspólnoty, i przeniesienie których na terytorium Państwa Członkowskiego jest konsekwencją lub jest celem połączenia, lub wchłonięcia przez przedsiębiorstwo ze Wspólnoty, bez rozpoczęcia nowej działalności.

Artykuł 27

Zwolnieniu nie podlegają:

- a) środki transportu, które nie mają charakteru przedmiotów produkcji, lub usług;
- b) wszelkiego rodzaju zapasy przeznaczone do konsumpcji ludzkiej lub do żywienia zwierząt;
- c) paliwo i zapasy surowców, produktów końcowych lub półfabrykatów.
- d) inwentarz żywy będący w posiadaniu pośredników.

Artykuł 28

Poza szczególnymi przypadkami usprawiedliwionymi okolicznościami, zwolnienie, określone w art. 24 będzie udzielone tylko w przypadku dóbr inwestycyjnych i innego wyposażenia przywiezionego przed wygaśnięciem terminu 12 miesięcy od dnia zaprzestania działalności przedsiębiorstwa w kraju opuszczanym.

TYTUŁ V

PRZYWÓZ NIEKTÓRYCH PRODUKTÓW ROLNYCH I PRODUKTÓW PRZEZNACZONYCH DO UŻYTKU ROLNEGO

Rozdział I

Produkty uzyskane przez rolników Wspólnoty z gospodarstw znajdujących się w państwie innym niż państwo przywozu

Artykuł 29

1. Z zastrzeżeniem art. 30 i 31, produkty rolne, z hodowli bydła, pszczelarskie, ogrodnicze i leśne pochodzące z gospodarstw, zarządzanych jako główne gospodarstwa przez producentów rolnych, znajdujących się w państwie przylegającym do terytorium Państwa Członkowskiego przywozu, i przylegających do tego państwa, są zwolnione przy wjeździe.

2. Aby podlegać przepisom ust. 1, produkty z hodowli bydła muszą być otrzymane ze zwierząt hodowanych, nabytych lub przywiezionych zgodnie z ogólnymi zasadami podatkowymi, obowiązującymi w Państwie Członkowskim przywozu.

3. Konie czystej krwi, nie starsze niż sześć miesięcy, urodzone poza Państwem Członkowskim przywozu, do którego przywieziono zwierzę w celu zapłodnienia w tym państwie, następnie wywieziono na czas porodu, są zwolnione przy wjeździe.

Artykuł 30

Zwolnienie jest ograniczone do produktów, które nie zostały poddane procesom innym niż normalnie stosowane po zebraniu plonów lub wytworzeniu.

Artykuł 31

Zwolnienia udziela się tylko w przypadku produktów przywożonych przez producenta rolnego lub w jego imieniu.

Artykuł 32

Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się do produktów rybactwa lub hodowli ryb, prowadzonej w jeziorach lub na drogach wodnych graniczących z terytorium Państwa Członkowskiego przywozu przez wędkarzy z tego Państwa Członkowskiego i do produktów pochodzących z łowiectwa, odbywającego się na tych jeziorach lub drogach wodnych, przez zawodników z tego Państwa Członkowskiego.

Rozdział II

Nasiona, nawozy sztuczne i produkty do uprawy gleby i pielęgnacji roślin uprawnych

Artykuł 33

Z zastrzeżeniem art. 34, nasiona, nawozy sztuczne i produkty do uprawy gleby i pielęgnacji roślin uprawnych, na użytek gospodarstwa znajdującego się w Państwie Członkowskim, przylegającym do państwa położonego poza Wspólnotą lub do innego Państwa Członkowskiego, kierowanym przez producentów rolnych mających swoje główne gospodarstwo we wspomnianym państwie położonym poza Wspólnotą lub we wspomnianym Państwie Członkowskim, przylegającym do terytorium Państwa Członkowskiego przywozu, są zwolnione przy wjeździe.

Artykuł 34

1. Zwolnienie jest ograniczone do ilości nasion, nawozu sztucznego i innych produktów potrzebnych do celów prowadzenia gospodarstwa.

2. Zwolnienie jest udzielane jedynie na nasiona, nawozy sztuczne lub inne produkty wprowadzone bezpośrednio do Państwa Członkowskiego przywozu przez producenta rolnego lub w jego imieniu.
3. Państwa Członkowskie mogą udzielić zwolnienia na zasadzie wzajemności.

TYTUŁ VI

PRZYWÓZ SUBSTANCJI TERAPEUTYCZNYCH, LEKÓW, ZWIERZĄT LABORATORYJNYCH I SUBSTANCJI BIOLOGICZNYCH I CHEMICZNYCH

Rozdział I

Zwierzęta laboratoryjne oraz substancje biologiczne lub chemiczne przeznaczone do badań

Artykuł 35

1. Zwalniane są przy wjeździe:
 - a) zwierzęta specjalnie przygotowane i wysłane nieodpłatnie do użytku laboratoryjnego.
 - b) substancje biologiczne lub chemiczne:
 - przywożone nieodpłatnie z terytorium innego Państwa Członkowskiego, lub
 - przywożone z państw spoza Wspólnoty podlegające limitom oraz warunkom określonym w art. 60 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 918/83 z dnia 28 marca 1983 r., ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych⁵.
2. Zwolnienie, określone w ust. 1, jest ograniczone do zwierząt i substancji biologicznych lub chemicznych, które są przeznaczone dla:
 - instytucji publicznych, zajmujących się głównie edukacją lub badaniami naukowymi, łącznie z tymi wydziałami instytucji publicznych, które zajmują się głównie edukacją lub prowadzeniem badań naukowych,
 - lub instytucji prywatnych, zajmujących się głównie edukacją lub badaniami naukowymi i mających pozwolenie wydane przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, na otrzymanie tych artykułów zwolnionych z podatku.

Rozdział II

Substancje terapeutyczne pochodzenia ludzkiego oraz odczynniki służące do określania grup krwi i typów tkanek

Artykuł 36

⁵ patrz str. 5 niniejszego Dziennika

1. Bez uszczerbku dla zwolnienia, przewidzianego w art. 14 ust. 1 lit. a) dyrektywy nr 77/388/EWG i z zastrzeżeniem art. 37, zwolnione są:

- a) terapeutyczne substancje pochodzenia ludzkiego;
- b) odczynniki służące do określania grup krwi;
- c) odczynniki oznaczania typów tkanek.

2. Do celów ust. 1:

- „substancje lecznicze pochodzenia ludzkiego” oznaczają krew ludzką i jej pochodne (krew ludzka pełna, suszone osocze ludzkie, ludzka albumina i roztwory stałe białka ludzkiego osocza, ludzka immunoglobulina i ludzki fibrynogenu),
- „odczynniki badające grupy krwi” oznaczają wszystkie odczynniki, ludzkie, zwierzęce, roślinne lub innego pochodzenia, używane do określania grupy krwi i do wykrywania niezgodności grup krwi,
- „odczynniki określania typów tkanek” oznaczają wszystkie odczynniki, ludzkie, zwierzęce, roślinne lub innego pochodzenia, używane do określania ludzkich typów tkanek.

Artykuł 37

Zwolnienie ogranicza się do produktów , które:

- a) są przeznaczone dla instytucji lub laboratoriów, uznanych przez właściwe władze, do użytku wyłącznie na niehandlowych celach medycznych i naukowych;
- b) posiadają świadectwo zgodności, wydane przez należycie upoważniony organ w opuszczanym państwie trzecim;
- c) znajdują się w pojemnikach oznaczonych specjalną etykietą identyfikacyjną.

Artykuł 38

Zwolnienie dotyczy specjalnego opakowania niezbędnego do transportu substancji leczniczych pochodzenia ludzkiego lub odczynników służących do określania grup krwi i typów tkanek, jak również wszelkich roztworów i akcesoriów potrzebnych do ich wykorzystywania, które mogą się znajdować w przesyłkach.

Rozdział III

Środki farmaceutyczne używane na międzynarodowych imprezach sportowych

Artykuł 39

Środki farmaceutyczne przeznaczone do leczenia ludzi lub zwierząt, uczestniczących w międzynarodowych imprezach sportowych, są, w granicach niezbędnych do zaspokojenia ich potrzeb podczas pobytu w Państwie Członkowskim przywozu, zwolnione przy wjeździe.

TYTUŁ VII

TOWARY PRZEZNACZONE DLA ORGANIZACJI CHARYTATYWNYCH LUB DOBROCZYNNYCH

Artykuł 40

Państwa Członkowskie mogą nałożyć ograniczenie na ilość lub wartość towarów, określonych w art. 41-55, w celu niedopuszczenia do nadużyć i zwalczania poważnych zakłóceń konkurencji.

Rozdział I

Towary przywożone do celów ogólnych

Artykuł 41

1. Z zastrzeżeniem art. 42 - 44, zwolnione przy wjeździe są:
 - a) podstawowe artykuły pierwszej potrzeby, otrzymane nieodpłatnie i przywożone przez organizacje państwowe lub inne organizacje charytatywne i dobroczynne, zatwierdzone przez właściwe władze do nieodpłatnego rozprowadzania wśród potrzebujących;
 - b) wszelkiego rodzaju towary wysyłane nieodpłatnie przez osobę lub organizację z państwa innego niż Państwo Członkowskie przywozu, i bez zamierzonych korzyści handlowych ze strony wysyłającego, do organizacji państwowych lub innych organizacji charytatywnych lub dobroczynnych, zatwierdzonych przez właściwe władze do wykorzystania przy zbieraniu funduszy w trakcie zbiórek publicznych organizowanych na korzyść osób potrzebujących;
 - c) wyposażenie i materiały biurowe przekazywane nieodpłatnie przez osobę lub organizację z państwa innego niż Państwo Członkowskie przywozu, bez zamiaru wykorzystania ich przez przekazującego do celów handlowych, przeznaczone dla organizacji państwowych lub innych organizacji charytatywnych lub dobroczynnych zatwierdzonych przez właściwe władze, wykorzystywane jedynie dla potrzeb ich funkcjonowania i realizacji celów działalności charytatywnej lub dobroczynnej.
2. Do celów ust. 1 lit. a), „podstawowe artykuły pierwszej potrzeby” oznaczają towary niezbędne do zaspokojenia najważniejszych potrzeb ludzkich, np. artykuły żywnościowe, lekarstwa, odzież i pościel.

Artykuł 42

Zwolnieniu nie podlegają:

- a) wyroby alkoholowe;

- b) tytoń i wyroby tytoniowe;
- c) kawa i herbata;
- d) pojazdy mechaniczne inne niż ambulanse.

Artykuł 43

Zwolnienie przyznaje się wyłącznie organizacjom, których procedury księgowe umożliwiają właściwym władzom nadzorowanie ich działalności i które oferują wszelkie gwarancje uznane za niezbędne.

Artykuł 44

1. Zwolnione towary nie mogą być pożyczane, wynajmowane lub zbywane, odpłatnie lub nieodpłatnie przez organizację uprawnioną do zwolnienia, do celów innych niż ustanowione w art. 41 ust. 1) lit. a) i b) chyba, że właściwe władze zostały o tym wcześniej poinformowane.

2. Jeśli towary i wyposażenie mają być pożyczone, wynajęte czy przekazane organizacji uprawnionej do korzystania ze zwolnienia przewidzianego w art. 41 i 43, zwolnienie jest nadal udzielane pod warunkiem, że ostatnie użycie towarów i wyposażenia upoważniało do takiego zwolnienia.

W innych przypadkach, pożyczka, wynajem czy przekazanie podlega uprzedniej zapłacie podatku od wartości dodanej w wysokości obowiązującej w dniu pożyczki, wynajmu czy przekazania, na podstawie rodzaju towarów i wartości ustalonej lub zatwierdzonej przez właściwe władze, obowiązującej tego dnia.

Artykuł 45

1. Organizacje, określone w art. 41, które przestaną spełniać warunki uprawniające do uzyskania zwolnienia, lub które zamierzają używać towary i wyposażenie zwolnione przy wjeździe do celów innych niż przewidziane w tym artykule, informują o tym właściwe władze.

2. Towary pozostające w posiadaniu organizacji, które przestaną spełniać warunki uprawniające do uzyskania zwolnienia, będą podlegać opodatkowaniu podatkiem od wartości dodanej od przywozu w wysokości obowiązującej w dniu, w którym te warunki przestały być spełniane, na podstawie rodzaju towarów i wartości ustalonej lub zatwierdzonej przez właściwe władze, obowiązującej tego dnia.

3. Towary używane przez organizację, korzystającą ze zwolnienia, do celów innych niż przewidziane w art. 41, będą musiały zapłacić należny podatek od wartości dodanej od przywozu, w dniu, w którym towary zostały wykorzystane inaczej, na podstawie rodzaju towarów i wartości ustalonej lub zatwierdzonej przez właściwe władze, obowiązującej tego dnia.

Rozdział II

Artykuły przywożone na rzecz osób niepełnosprawnych

Artykuł 46

1. Artykuły przeznaczone specjalnie do rozwoju edukacyjnego, naukowego lub kulturalnego osób niewidomych i innych niepełnosprawnych fizycznie lub umysłowo są zwolnione przy wjeździe w przypadku, gdy:

- a) są przywożone przez instytucje lub organizacje, które zajmują się głównie edukacją lub zapewniają pomoc osobom niepełnosprawnym i są upoważnione przez właściwe władze Państw Członkowskich do otrzymywania takich towarów zwolnionych z podatku, oraz
- b) zostały darowane takim instytucjom czy organizacjom nieodpłatnie i bez celu handlowego ze strony darującego.

2. Zwolnienie dotyczy specjalnych części zamiennych, składników lub akcesoriów odpowiednich dla tych artykułów oraz do narzędzi niezbędnych w ich obsłudze, kontroli, regulacji lub naprawie tych artykułów, pod warunkiem, że części zamienne, składniki, akcesoria lub narzędzia są przywożone w tym samym czasie, co wspomniane artykuły, a w przypadku późniejszego ich przywozu, mogą być one zidentyfikowane jako te, które są przeznaczone dla towarów zwolnionych uprzednio przy wjeździe lub które kwalifikowałyby się do zwolnienia w czasie gdy wnoszono o zwolnienie na specyficzne części zamienne, składniki lub akcesoria i narzędzia.

3. Artykuły zwolnione przy wjeździe nie mogą być używane do celów innych niż edukacja, zatrudnianie lub awans społeczny niewidomych lub innych osób niepełnosprawnych.

Artykuł 47

1. Artykuły zwolnione z podatku mogą być pożyczane, wynajmowane lub przekazywane, odpłatnie lub nieodpłatnie, przez obdarowane instytucje czy organizacje na zasadzie działalności nieprzynoszącej zysków, osobom, określonym w art. 46, którymi się zajmują, bez zapłaty podatku od wartości dodanej od przywozu.

2. Nie można pożyczać, wynajmować lub przekazywać na warunkach innych niż te przewidziane w ust. 1, o ile nie zostały o tym wcześniej poinformowane właściwe władze.

Jeśli artykuł zostałby pożyczony, wynajęty lub przekazany instytucji czy organizacji upoważnionej do skorzystania z tego zwolnienia, zwolnienie obowiązuje nadal, pod warunkiem, że instytucja lub organizacja używa tego artykułu do celów, które przyznają prawo do takiego zwolnienia.

W innych przypadkach, pożyczanie, wynajęcie bądź przekazanie pociąga za sobą wcześniejsze uiszczenie podatku od wartości dodanej, według stawki mającej zastosowanie w dniu pożyczania, wypożyczenia lub przekazania, z uwzględnieniem rodzaju towarów lub wyposażenia oraz wartości ustalonej lub przyjętej na ten dzień przez właściwe władze.

Artykuł 48

1. Instytucje lub organizacje określone w art. 46, które przestają spełniać warunki dające tytuł do zwolnienia, lub które zamierzają używać artykułów zwolnionych przy wjeździe do celów innych niż przewidziane w tym artykule, informują o tym właściwe władze.
2. Artykuły pozostające w posiadaniu instytucji lub organizacji, które przestają spełniać warunki dające tytuł do zwolnienia, podlegają stosowanemu przywozowemu podatkowi od wartości dodanej według stawki mającej zastosowanie w dniu, w którym warunki te przestały być spełniane, z uwzględnieniem rodzaju towarów i wartości ustalonej lub przyjętej na ten dzień przez właściwe władze.
3. Artykuły używane przez instytucję lub organizację korzystającą ze zwolnienia do celów innych niż przewidziane w art. 46, podlegają odpowiedniemu przywozowemu podatkowi od wartości dodanej, według stawki mającej zastosowanie w dniu, w którym uzyskały nowe zastosowanie, z uwzględnieniem rodzaju towarów oraz wartości ustalonej lub przyjętej na ten dzień przez właściwe władze.

Rozdział III

Towary przywożone na rzecz ofiar katastrof

Artykuł 49

1. Z zastrzeżeniem art. 50 - 55, towary przywiezione przez organizacje państwowe lub inne organizacje charytatywne lub dobroczynne uznane przez właściwe władze, są zwalniane przy wjeździe jeśli są przeznaczone:
 - a) do wolnej od opłat dystrybucji dla ofiar katastrof, które nawiedziły terytorium jednego lub więcej Państw Członkowskich; lub
 - b) do wolnego od opłat udostępnienia ofiarom takich katastrof, pozostając własnością danych organizacji.
2. Towary przywożone przez agencje usuwające skutki katastrof, niezbędne do spełnienia potrzeb agencji w okresie działań, również korzystają przy wjeździe ze zwolnienia określonego w ust. 1, na tych samych warunkach.

Artykuł 50

Zwolnieniu nie podlegają materiały i sprzęt przeznaczony do odbudowy zniszczonych terenów.

Artykuł 51

Przyznanie zwolnienia podlega decyzji Komisji, działającej na wniosek Państwa Członkowskiego lub państw dotkniętych katastrofą, zgodnie z procedurą stosowaną w

przypadku zagrożeń wymagającą konsultacji z innymi Państwami Członkowskimi. Niniejsza decyzja, w razie konieczności, ustala zakres i warunki zwolnienia.

Do czasu ogłoszenia decyzji Komisji, Państwa Członkowskie dotknięte katastrofą mogą zezwolić na zawieszenie wszelkich przywozowych podatków od wartości dodanej obciążających towary, przywożone do celów opisanych w art. 49, pod warunkiem, że organizacja przywożąca towary zobowiąże się do uiszczenia takich należności, jeżeli zwolnienie nie zostałyby przyznane.

Artykuł 52

Zwolnienie przyznaje się wyłącznie organizacjom, których procedury księgowo umożliwiają właściwym władzom nadzorowanie ich działalności i które oferują wszelkie, uznane za niezbędne gwarancje.

Artykuł 53

1. Organizacje korzystające ze zwolnienia nie mogą pożyczać, wynajmować lub przekazywać odpłatnie lub nieodpłatnie towarów, określonych w art. 49 ust. 1 na warunkach innych niż przedstawione w tym artykule bez wcześniejszego poinformowaniu o tym właściwych władz.

2. Gdyby towary zostały pożyczone, wynajęte lub przekazane organizacji uprawnionej do skorzystania ze zwolnienia przewidzianego w art. 49, zwolnienie obowiązuje nadal, pod warunkiem, że organizacja ta używa tych towarów do celów, które przyznają prawo do takiego zwolnienia

W innych przypadkach pożyczanie, wynajmowanie bądź przekazanie pociąga za sobą uiszczenie zapłaty podatku od wartości dodanej, według stawki mającej zastosowanie w dniu takiego pożyczania, wynajęcia lub przekazania, z uwzględnieniem rodzaju towarów i wartości celnej ustalonej lub przyjętej na ten dzień przez właściwe władze.

Artykuł 54

1. Gdy towary określone w art. 49 ust. 1 lit. b), przestaną być używane przez ofiary katastrofy, nie mogą być pożyczane, wynajmowane lub przekazywane odpłatnie lub nieodpłatnie, o ile właściwe władze nie zostaną o tym wcześniej powiadomione.

2. Gdyby towary zostały pożyczone, wynajęte lub przekazane organizacji uprawnionej do skorzystania ze zwolnienia przewidzianego w art. 49 lub organizacji uprawnionej do skorzystania ze zwolnienia przewidzianego w art. 41 ust. 1 lit. a), zwolnienie obowiązuje nadal pod warunkiem, że takie organizacje używają ich do celów, które przyznają prawo do takiego zwolnienia. W innych przypadkach, pożyczanie, wynajmowanie bądź przekazanie pociąga za sobą wcześniejsze uiszczenie zapłaty podatku od wartości dodanej, według stawki mającej zastosowanie w dniu takiego pożyczania, wynajęcia lub przekazania, z uwzględnieniem rodzaju towarów i wartości ustalonej lub przyjętej na ten dzień przez właściwe władze

Artykuł 55

1. Organizacje określone w art. 49, które przestają spełniać warunki dające tytuł do zwolnienia lub które zamierzają używać towary czy wyposażenie zwolnione przy wjeździe do celów innych niż przewidziane w tym artykule, informują o tym właściwe władze.

2. W przypadku towarów pozostających w posiadaniu organizacji, które przestają spełniać warunki dające tytuł do zwolnienia, gdy zostaną one przekazane organizacji uprawnionej do korzystania ze zwolnienia przewidzianego w niniejszym rozdziale lub organizacji uprawnionej do korzystania ze zwolnienia przewidzianego w art. 41, zwolnienie obowiązuje nadal, pod warunkiem, że organizacje takie używają towarów do celów, które dają prawo do takiego zwolnienia. W innych przypadkach, towary podlegają odpowiedniemu przywozowemu podatkowi od wartości dodanej, według stawki mającej zastosowanie w dniu, w którym warunki te wygasły, z uwzględnieniem rodzaju towarów i wartości ustalonej lub przyjętej na ten dzień przez właściwe władze.

3. Towary używane przez organizację, korzystającą ze zwolnienia do celów innych niż przewidziane w niniejszym rozdziale, podlegają odpowiedniemu przywozowemu podatkowi od wartości dodanej, według stawki mającej zastosowanie w dniu, w którym nastąpiła zmiana w ich używaniu, na podstawie rodzaju towarów i wyposażenia, z uwzględnieniem wartości ustalonej lub przyjętej na ten dzień przez właściwe władze

TYTUŁ VIII

PRZYWÓZ ZWIĄZANY Z NIEKTÓRYMI ASPEKTAMI WSPÓŁPRACY MIĘDZYNARODOWEJ

Rozdział I

Odznaczenia honorowe i nagrody

Artykuł 56

Po przedstawieniu przez zainteresowane osoby właściwym władzom wystarczających dowodów i pod warunkiem, że dane czynności nie mają charakteru komercyjnego, zwolnieniu podlegają:

- a) odznaczenia przyznać przez rząd państwa innego niż Państwo Członkowskie przywozu osobom, których stałe miejsce zamieszkania jest w tym państwie;
- b) puchary, medale i inne podobne artykuły o znaczeniu symbolicznym, które po przyznaniu w państwie innym niż Państwo Członkowskie przywozu osobom, mającym stałe miejsce zamieszkania w Państwie Członkowskim, w uznaniu ich działalności w takich dziedzinach jak sztuka, nauka, sport czy służba publiczna lub w uznaniu zasług przy określonym wydarzeniu, są przywożone osobiście przez takie osoby;
- c) puchary, medale i podobne artykuły o znaczeniu głównie symbolicznym, które są przyznawane nieodpłatnie przez władze czy osoby państwa innego niż Państwo Członkowskie przywozu, w celu nagrodzenia na terytorium Państwa Członkowskiego za działalność określoną w lit. b).

Rozdział II

Podarunki otrzymywane w kontekście stosunków międzynarodowej

Artykuł 57

Bez uszczerbku dla przepisów stosowanych w międzynarodowym ruchu podróźnych i z zastrzeżeniem art. 58 i 59, zwolnieniu podlegają towary:

- a) przywożone przez osoby, które złożyły oficjalną wizytę w państwie innym niż państwo ich stałego miejsca zamieszkania, i które otrzymały te towary jako podarki od władz podejmujących;
- b) przywożone przez osoby przybywające z oficjalną wizytą do Państwa Członkowskiego przywozu, z zamiarem wręczenia ich z tej okazji w charakterze prezentów władzom przyjmującym;
- c) przesłane jako podarunki, w dowód przyjaźni lub życzliwości, przez organ oficjalny, władzę publiczną lub grupę działającą w interesie publicznym, która mieści się w państwie innym niż Państwo Członkowskie przywozu, dla organu oficjalnego, władzy publicznej czy grupy działającej w interesie publicznym, która mieści się w Państwie Członkowskim przywozu i została uprawniona przez właściwe władze do przyjęcia takich towarów zwolnionych z podatku.

Artykuł 58

Zwolnienie nie obejmuje wyrobów alkoholowych, tytoniowych i tytoniu.

Artykuł 59

Zwolnienia udziela się tylko w przypadku gdy:

- artykuły przeznaczone na prezenty są ofiarowane sporadycznie,
- ze względu na swój charakter, wartość lub ilość nie odzwierciedlają żadnych korzyści handlowych,
- nie są używane do celów handlowych.

Rozdział III

Towary używane przez monarchów lub głowy państw

Artykuł 60

Zwolnieniem z podatku, w zakresie ograniczeń i pod warunkami ustanowionymi przez właściwe władze objęte są:

- a) dary dla panujących monarchów i głów państw;

- b) towary do użytku lub konsumpcji panujących monarchów oraz głów państw innego państwa, lub ich oficjalnych przedstawicieli, w okresie ich oficjalnego pobytu w Państwie Członkowskim przywozu. Jednakże, zwolnienie może być uzależnione przez Państwo Członkowskie przywozu od zasady wzajemnego traktowania.

Przepisy poprzedniego akapitu mają również zastosowanie do osób korzystających z prerogatyw na szczeblu międzynarodowym, analogicznych do tych, z których korzystają monarchowie lub głowy państw.

TYTUŁ IX

PRYZWÓZ TOWARÓW DO CELÓW PROMOCJI I HANDLU

Rozdział I

Próbki towarów o nieznacznej wartości

Artykuł 61

1. Bez uszczerbku dla art. 65 ust. 1 lit. a), próbki towarów mające nieznaczną wartość i mogące służyć jedynie do celu uzyskania zamówień na towary są zwolnione przy wjeździe.
2. Właściwe władze mogą uzależnić zwolnienie przy wjeździe niektórych artykułów od pozbawienia ich na stałe użyteczności poprzez przedarcie, dziurkowanie lub wyraźne i czytelne oznaczenia bądź w dowolny inny sposób, pod warunkiem, że działanie takie nie zniszczy ich przydatności jako próbek.
3. Do celów ust. 1, „próbki towarów” oznaczają każdy artykuł przedstawiający typ towarów, którego ilość i sposób przedstawiania wyklucza jego użycie w celu innym niż uzyskanie zamówienia.

Rozdział II

Druki i materiały reklamowe

Artykuł 62

Z zastrzeżeniem art. 63, druki reklamowe takie jak katalogi, cenniki, instrukcje obsługi lub ulotki handlowe są zwolnione przy wjeździe, pod warunkiem, że odnoszą się do:

- a) towarów na sprzedaż lub do wynajęcia; lub
- b) transportu, ubezpieczeń handlowych lub usług bankowych oferowanych

przez osobę spoza Państwa Członkowskiego przywozu

Artykuł 63

Zwolnienie, określone w art. 62, jest ograniczone do drukowanych reklam, które spełniają warunki:

- a) na drukach jest w sposób widoczny umieszczona nazwa przedsiębiorstwa, które produkuje, sprzedaje bądź wynajmuje towary albo które oferuje usługi, do których one się odnoszą;
- b) przesyłka zawiera jeden dokument albo jeden egzemplarz każdego dokumentu, jeżeli składa się z wielu dokumentów; w wypadku gdy przesyłka zawiera więcej niż jeden egzemplarz tego samego dokumentu, masa całkowita przesyłki nie może przekroczyć 1 kg;
- c) przesyłka nie jest w serii przesyłek przekazywanych przez nadawcę temu samemu odbiorcy.

Artykuł 64

Artykuły do celów reklamowych o niewielkiej wartości handlowej, wysyłane nieodpłatnie przez dostawców ich klientom, które poza swoją funkcją reklamową, nie są przydatne do używania są również zwolnione przy wjeździe.

Rozdział III

Produkty używane lub konsumowane na targach lub na podobnych imprezach

Artykuł 65

Z zastrzeżeniem art. 66 - 69, zwolnienie przy wjeździe obejmuje:

- a) małe reprezentatywne próbki towarów, przeznaczone na targi lub podobne imprezy;
- b) towary przywożone wyłącznie w celu ich pokazania lub demonstracji maszyn i aparatury, wystawiane na targach lub podobnych imprezach;
- c) różne materiały o niewielkiej wartości jak farby, lakiery, tapety, które są używane do budowy, wykończenia czy dekoracji tymczasowych stoisk zajmowanych na targach lub podobnych imprezach, które ulegają zniszczeniu podczas użytkowania;
- d) druki, katalogi, prospekty, cenniki, plakaty reklamowe, kalendarze ilustrowane bądź nie, nieoprawione w ramki zdjęcia i inne artykuły dostarczane nieodpłatnie w celu reklamowania towarów wystawianych na targach lub podobnych imprezach.

2. Do celów ust. 1, „targi lub podobne imprezy” oznaczają:

- a) wystawy, targi, salony i podobne imprezy o charakterze handlowym, przemysłowym, rolnym lub rzemieślniczym;
- b) wystawy i imprezy organizowane głównie w celach charytatywnych;

- c) wystawy i imprezy organizowane głównie w celach naukowych, technicznych, rzemieślniczych, artystycznych, edukacyjnych lub kulturalnych, sportowych, ze względów religijnych czy kultu, działalności związków zawodowych czy turystyki lub w celu wspierania porozumienia między narodami;
- d) spotkania przedstawicieli organizacji międzynarodowych lub zgromadzeń;
- e) uroczystości i spotkania o charakterze oficjalnym lub upamiętniającym określone zdarzenie;

ale nie wystawy organizowane do celów prywatnych w sklepach lub lokalach w celu sprzedaży towarów z państw trzecich.

Artykuł 66

Zwolnienie, określone w art. 65 ust. 1 lit. a), jest ograniczone do próbek, które:

- a) są przywożone jako nieodpłatne lub są otrzymywane na wystawie z towarów przywiezionych w większych ilościach z tychże krajów;
- b) są wyłącznie rozdawane nieodpłatnie publiczności na wystawie, do użytku lub konsumpcji przez osoby, którym zostały zaoferowane;
- c) są oznaczone jako próbki reklamowe o niskiej wartości jednostkowej;
- d) nie są łatwo zbywalne i w razie potrzeby są pakowane w taki sposób, aby ilość towaru w próbce była mniejsza niż najmniejsza ilość tego samego towaru sprzedawana na rynku;
- e) w przypadku artykułów żywnościowych i napojów, które nie są pakowane jak określono w lit. d), są konsumowane na miejscu wystawy;
- f) pod względem ich całkowitej wartości i ilości odpowiadają charakterowi wystawy, liczbie odwiedzających i wielkości udziału wystawcy.

Artykuł 67

Zwolnienie, określone w art. 65 ust. 1 lit. b), ograniczone jest do towarów, które:

- a) są konsumowane lub niszczone na wystawie i
- b) całkowitą wartością i ilością odpowiadają charakterowi wystawy, liczbie odwiedzających i stopniowi udziału wystawcy

Artykuł 68

Zwolnienie, określone w art. 65 ust. 1 lit. d) jest ograniczone do druków i artykułów do celów reklamowych, które:

- a) są przeznaczone wyłącznie do nieodpłatnego rozdawania publiczności w miejscu, gdzie odbywa się wystawa;
- b) pod względem ich całkowitej wartości i ilości odpowiadają charakterowi wystawy, liczbie odwiedzających i wielkości udziału wystawcy.

Artykuł 69

Zwolnienia, określone w art. 65 ust. 1 lit. a) i b) nie stosuje się do:

- a) wyrobów alkoholowych;
- b) tytoniu i wyrobów tytoniowych;
- c) paliw stałych, ciekłych lub gazowych;

TYTUŁ X

TOWARY PRZYWOŻONE DO CELÓW BADAWCZYCH, ANALITYCZNYCH LUB PRÓB

Artykuł 70

Z zastrzeżeniem art. 71 - 76, towary, przeznaczone do badań, analiz lub prób mających na celu określenie ich składu, jakości lub innych parametrów technicznych, przeprowadzanych dla uzyskania informacji lub w ramach testów o charakterze przemysłowym lub handlowym są zwolnione przy wjeździe.

Artykuł 71

Bez uszczerbku dla art. 74, zwolnienie, określone w art. 70, jest przyznawane jedynie pod warunkiem, że towary poddawane badaniom, analizom lub próbom zostaną w całości zużyte lub zniszczone w trakcie ich wykonywania.

Artykuł 72

Zwolnieniu nie podlegają towary wykorzystywane do badań, analizy lub prób, które same w sobie stanowią promocję handlową.

Artykuł 73

Zwolnienia udzielona się jedynie na te ilości towarów, które są ściśle niezbędne do celów, dla których są przywożone. Ilości te w każdym przypadku są określane przez właściwe władze, po uwzględnieniu tego celu

Artykuł 74

1. Zwolnienie, określone w art. 70, obejmuje towary, które nie zostaną całkowicie zużyte lub zniszczone w czasie badania, analizy czy prób pod warunkiem, że produkty pozostałe są, za zgodą i pod nadzorem odpowiednich władz:

- całkowicie zniszczone lub pozbawione wartości handlowej po zakończeniu badań, analizy czy prób; lub
- przekazane państwu, bez powodowania jakichkolwiek obciążeń, w miarę możliwości zgodnie z ustawodawstwem krajowym; lub
- we właściwie uzasadnionych okolicznościach, wywiezione poza terytorium Państwa Członkowskiego przywozu.

2. Do celów ust. 1 „produkty pozostałe” oznaczają produkty wynikające z przeprowadzenia badań, analiz i prób lub towary niezużyte.

Artykuł 75

Z wyjątkiem przypadków gdzie nie ma zastosowania art. 74 ust. 1, produkty pozostałe po zakończeniu badań, analizy i prób, określone w art. 70, podlegają zapłacie przywozowego podatku od wartości dodanej, według stawki mającej zastosowanie w dniu zakończenia badań, analizy i prób, z uwzględnieniem typu towarów i wartości celnej ustalonej lub przyjętej na ten dzień przez właściwe władze.

Jednakże, strona zainteresowana może, za zgodą i pod nadzorem właściwych władz, przekształcić pozostałe produkty na odpady lub złom. W tym przypadku, zastosowane będzie cło przymusowe na odpad lub złom obowiązujące w momencie przekształcenia.

Artykuł 76

Okres, w którym badania, analiza lub testy muszą zostać przeprowadzone oraz formalności administracyjne dopełniane, aby zapewnić wykorzystanie towarów zgodnie z zamierzonym celem, jest określony przez właściwe władze.

TYTUŁ XI

ZWOLNIENIA RÓŻNE

Rozdział I

Przesyłki wysyłane do organizacji ochrony praw autorskich lub przemysłowych i handlowych praw patentowych

Artykuł 77

Znaki towarowe, wzory lub projekty oraz towarzysząca im dokumentacja, jak również wnioski o zatwierdzenie patentów, wynalazków lub podobnych, które mają być przedłożone właściwym organom zajmującym się ochroną praw autorskich oraz ochroną przemysłowych bądź handlowych praw patentowych, są zwolnione przy wjeździe.

Rozdział II

Literatura dotycząca informacji turystycznej

Artykuł 78

Zwalnia się przy wjeździe:

- a) dokumentacja (ulotki, broszury, książki, czasopisma, przewodniki, oprawione lub nieoprawione plakaty, nieoprawione fotografie i powiększenia fotograficzne, ilustrowane i nieilustrowane mapy geograficzne, przezrocza oraz ilustrowane kalendarze) przeznaczona do bezpłatnej dystrybucji, której głównym celem jest zachęcenie obywateli do odwiedzania obcych krajów, w szczególności do wzięcia udziału w spotkaniach czy imprezach kulturalnych, turystycznych, sportowych, religijnych, handlowych lub zawodowych pod warunkiem, że taka literatura zawiera nie więcej niż 25% prywatnych ogłoszeń handlowych, za wyjątkiem wszelkich prywatnych ogłoszeń firm wspólnotowych i że ogólny charakter celów promocyjnych jest oczywisty;
- b) wykazy i roczniki hoteli zagranicznych publikowane przez urzędowe instytucje turystyczne lub pod ich patronatem oraz rozkłady jazdy zagranicznych usług transportowych, jeśli takie publikacje są przeznaczone do bezpłatnego rozdawania i zawiera nie więcej niż 25% prywatnych ogłoszeń handlowych;
- c) materiały informacyjne dostarczone akredytowanym przedstawicielom lub korespondentom wyznaczonym przez narodowe agencje turystyczne nieprzeznaczone do rozdawania tj. roczniki, wykazy numerów telefonów i teleksów, wykazy hoteli, katalogi targowe, wzory towarów rzemieślniczych o nieznaczonej wartości oraz publikacje dotyczące muzeów, uniwersytetów, uzdrowisk lub innych podobnych instytucji.

Rozdział III

Różne dokumenty i towary

Artykuł 79

Zwalnia się przy wjeździe:

- a) dokumenty przesyłane bezpłatnie instytucjom publicznym Państw Członkowskich;
- b) publikacje rządów państw obcych i publikacje oficjalnych organów międzynarodowych przeznaczone do nieodpłatnego rozdawania;
- c) karty wyborcze dotyczące wyborów organizowanych przez organy powołane w państwach innych niż Państwo Członkowskie przywozu;
- d) przedmioty mające służyć jako dowody lub do podobnych celów przed sądami lub innymi agencjami urzędowymi Państw Członkowskich;

- e) wzory podpisów i drukowane okólniki dotyczące podpisów przesyłane jako część zwyczajowej wymiany informacji pomiędzy służbami publicznymi lub organami bankowymi;
- f) urzędowe druki wysyłane do banków centralnych Państw Członkowskich;
- g) raporty, sprawozdania z działalności, ulotki informacyjne, prospekty, blankiety przedpłat i inne dokumenty firm z siedzibą poza Państwem Członkowskim przywozu i przeznaczone dla posiadaczy lub subskrybentów papierów wartościowych emitowanych przez te firmy;
- h) zapisane nośniki (karty perforowane, zapisy dźwiękowe, mikrofilmy itp.) wykorzystywane do przekazywania informacji, przesyłane nieodpłatnie odbiorcy, o ile zwolnienie nie prowadzi do nadużyć lub poważnych zakłóceń konkurencji;
- i) akta, dokumentacja archiwalna, formularze i inne dokumenty mające być wykorzystane w trakcie międzynarodowych spotkań, konferencji lub kongresów oraz sprawozdania z tych imprez;
- j) plany, rysunki techniczne, szkice projektów, opisy i inne podobne dokumenty przywożone w celu uzyskania lub realizacji zamówień w państwie innym niż Państwo Członkowskie przywozu lub w celu uczestnictwa w konkursach organizowanych w tym Państwie;
- k) dokumenty przeznaczone do wykorzystania w trakcie egzaminów przeprowadzanych w Państwie Członkowskim przywozu, organizowanych przez instytucje mające swoją siedzibę w innym państwie;
- l) drukowane formularze przeznaczone do wykorzystania jako urzędowe dokumenty w międzynarodowym ruchu pojazdów lub w transporcie towarów w ramach umów międzynarodowych;
- m) drukowane formularze, etykiety, bilety i podobne dokumenty wysyłane przez przedsiębiorstwa przewozowe lub przedsiębiorstwa hotelarskie, zlokalizowane w państwie innym niż Państwo Członkowskie przywozu do biur podróży mających siedzibę w tym państwie;
- n) drukowane formularze i bilety, konosamenty, listy przewozowe i inne używane dokumenty handlowe lub urzędowe;
- o) oficjalnie drukowane przez władze krajowe lub organy międzynarodowe oraz druki odpowiadające międzynarodowym wzorom, przesłane w celu ich dystrybucji przez stowarzyszenia państw innych niż Członkowskie przywozu, do równoległych organizacji w tym państwie;
- p) fotografie, slajdy i matryce fotograficzne, w tym zawierające opisy, przesyłane do agencji prasowych lub wydawców gazet bądź czasopism;
- q) Artykuły wymienione w Załączniku przedstawione przez Narody Zjednoczone lub jedną z ich wyspecjalizowanych agend bez względu na ich przeznaczenie;

- r) okazy kolekcjonerskie, i dzieła sztuki, o charakterze edukacyjnym, naukowym lub kulturalnym, nieprzeznaczone do sprzedaży, i które są przywożone przez muzea, galerie i inne instytucje posiadające zgodę właściwych władz Państwa Członkowskiego, do celów bezcłowego przywozu tych towarów . Zwolnienie jest przyznawane tylko pod warunkiem, że te artykuły są przywożone nieodpłatnie lub jeśli za opłatą, nie dostarczone przez podatnika.

Rozdział IV

Materiały pomocnicze do mocowania i zabezpieczania towarów w czasie transportu

Artykuł 80

Różne materiały takie jak sznury, słoma, płótno, papier i karton, drewno i tworzywa sztuczne, które są używane do mocowania i zabezpieczania, łącznie z ochroną przed wysoką temperaturą towarów podczas transportu do terytorium Państwa Członkowskiego, są zwolnione przy wjeździe, pod warunkiem, że:

- a) nie nadają się do ponownego użycia; i
- b) opłata za nie jest częścią kwoty podlegającej opodatkowaniu w rozumieniu art. 11 dyrektywy nr 77/388/EWG.

Rozdział V

Ściółka, pasza i karma dla zwierząt w czasie transportu

Artykuł 81

Ściółka, pasza i karma lub wszelkie inne elementy przewożone w środkach transportu używanych do przewożenia zwierząt z terytorium Państwa Członkowskiego przeznaczone dla zwierząt w trakcie ich transportu, są zwolnione przy wjeździe.

Rozdział VI

Paliwa i smary w drogowych pojazdach mechanicznych

Artykuł 82

- 1. Z zastrzeżeniem art. 83 - 85, zwolnione przy wjeździe jest:
 - a) paliwa znajdujące się w standardowych zbiornikach prywatnych lub przeznaczonych do działalności gospodarczej pojazdów mechanicznych i motocykli;
 - b) paliwa znajdujące się w przenośnych zbiornikach przewożonych przez prywatne pojazdy mechaniczne i motocykle, przy ilości maksymalnej 10 litrów na pojazd, nie naruszając krajowych przepisów dotyczących przechowywania i transportu paliw.
- 2. Do celów ust. 1:

- a) „pojazd mechaniczny przeznaczony do działalności gospodarczej” oznacza każdy drogowy pojazd mechaniczny, który pod względem typu konstrukcji i wyposażenia jest przeznaczony i nadaje się do transportu komercyjnego lub niekomercyjnego:
- więcej niż dziewięciu osób, włączając kierowcę,
 - towarów,
- oraz każdy pojazd drogowy do specjalnych celów innych niż transport jako taki;
- b) „prywatny pojazd mechaniczny” oznacza każdy pojazd mechaniczny nieobjęty definicją wymienioną w lit. a);
- c) „standardowe zbiorniki” oznaczają zbiorniki na stałe zamontowane przez producenta we wszystkich pojazdach mechanicznych tego samego typu, których zamontowanie na stałe pozwala na bezpośrednie wykorzystanie paliwa, zarówno do napędu oraz, gdy istnieje tak możliwość, do funkcjonowania systemu chłodzenia.

Zbiorniki gazu w pojazdach mechanicznych przeznaczone do bezpośredniego użycia gazu jako paliwa również uznaje się za zbiorniki standardowe.

Artykuł 83

Państwa Członkowskie mogą ograniczyć stosowanie zwolnienia w zakresie paliwa znajdującego się w standardowych zbiornikach pojazdów mechanicznych przeznaczonych do działalności gospodarczej do 200 litrów na jeden samochód na podróż.

Artykuł 84

Państwa Członkowskie mogą ograniczyć ilość paliwa zwolnionego przy wjeździe w przypadku:

- a) pojazdów mechanicznych przeznaczonych do działalności gospodarczej dokonujących przewozów międzynarodowych
- z państw trzecich do ich stref przygranicznych, maksymalnie do 25 km w linii prostej od granicy;
 - z innego Państwa Członkowskiego do ich stref przygranicznych, maksymalnie do 15 km w linii prostej od granicy;

w przypadku, gdy na takie wjazdy dokonywane są przez osoby zamieszkałe w tej strefie;

- b) prywatnych pojazdów mechanicznych należących do osób zamieszkałych w strefie przygranicznej, maksymalnie do 15 km w linii prostej od granicy przyległej do państwa trzeciego.

Artykuł 85

Paliwo zwolnione przy wjeździe nie może być używane w pojazdach innych niż te, w których zostało wwieszone ani nie może zostać usunięte z tych pojazdów i przechowywane, za wyjątkiem okresu niezbędnych napraw tych pojazdów, nie może też zostać przekazane odpłatnie bądź nieodpłatnie przez osobę, której udzielono zwolnienia.

Postępowanie niezgodne z powyższym ustępem stanowi podstawę zastosowania przywozowego podatku od wartości dodanej na wymienione produkty, według stawki obowiązującej w dniu niezastosowania się do przepisu, z uwzględnieniem rodzaju towarów i wartości ustalonej lub przyjętej na ten dzień przez właściwe władze.

Artykuł 86

Zwolnienie, określone w art. 82, ma również zastosowanie do smarów znajdujących się w pojazdach silnikowych i potrzebnych do ich normalnego działania podczas jazdy.

Rozdział VII

Materiały przeznaczone do budowy, utrzymania i ozdoby pomników lub cmentarzy ofiar wojny

Artykuł 87

Zwolnienie z podatku będzie udzielone w przypadku towarów przywożonych przez organizacje upoważnione do tego celu przez właściwe władze, do użycia przy budowie, utrzymaniu lub ozdobie cmentarzy i pomników upamiętniających ofiary wojny państwa innego niż Państwo Członkowskie przywozu, którzy są w tym państwie pochowani.

Rozdział VIII

Trumny, urny pogrzebowe i ozdobne artykuły pogrzebowe

Artykuł 88

Zwolnione przy wjeździe są:

- a) trumny zawierające zwłoki i urny z prochami zmarłych, jak również kwiaty, wieńce pogrzebowe i inne ozdobne artykuły zwykle im towarzyszące;
- b) kwiaty, wieńce i inne przedmioty ozdobne, przywożone przez osoby będące rezydentami Państwa Członkowskiego innego niż państwo przywozu, biorące udział w pogrzebie lub przybywające w celu udekorowania grobów znajdujących się na terytorium Państwa Członkowskiego przywozu, pod warunkiem, że przywóz ten nie ma pod względem charakteru lub ilości przeznaczenia handlowego.

TYTUŁ XII

PRZEPISY OGÓLNE I KOŃCOWE

Artykuł 89

W przypadku, gdy niniejsza Dyrektywa przewiduje, że przyznanie zwolnienia wiąże się ze spełnieniem pewnych warunków, zainteresowana osoba w stopniu zadowalającym przedstawi właściwym władzom dowody, iż takie warunki zostały spełnione.

Artykuł 90

1. Kurs ECU w walucie narodowej brany pod uwagę do celów niniejszej dyrektywy jest ustalany raz w roku. Obowiązujące kursy są naliczone pierwszego dnia roboczego w październiku i stają się skuteczne od dnia 1 stycznia następnego roku.
2. Państwa Członkowskie mogą zaokrąglić kwoty w walucie narodowej przy zamianie w ECU.
3. Państwa Członkowskie mogą kontynuować stosowanie kwot zwolnień obowiązujących w czasie rocznego ustalenia kursu, przewidzianego w ust. 1, jeśli zamiana kwot zwolnień, wyrażona w ECU powoduje przed zaokrągleniem, przewidzianym w ust. 2, zmianę mniejszą niż 5% w zwolnieniu wyrażonym w walucie narodowej.

Artykuł 91

Żaden przepis niniejszej dyrektywy nie zabrania Państwom Członkowskim dalszego nadawania:

- a) przywilejów i immunitetów przyznawanych na mocy umów o współpracy kulturalnej, naukowej i technicznej, zawieranych pomiędzy nimi lub z trzecimi państwami;
- b) specjalne zwolnienia uzasadnione istotą ruchu przygranicznego, przyznawane przez nie na mocy umów granicznych zawieranych pomiędzy nimi a państwami spoza Wspólnoty.

Artykuł 92

Do czasu ustanowienia wspólnotowych zwolnień na przywóz, Państwa Członkowskie mogą utrzymać w mocy zwolnienia udzielone:

- a) marynarzom marynarki handlowej;
- b) pracownikom wracającym do swojego państwa po pobycie przez co najmniej sześć miesięcy poza Państwem Członkowskim przywozu, z powodu ich zawodu.

Artykuł 93

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy z mocą od dnia 1 lipca 1984 r.
2. Państwa Członkowskie poinformują Komisję o środkach, które przyjmą w celu wykonania niniejszej dyrektywy, wskazując, jeśli potrzeba, środki, które przyjmą przez proste odniesienie się do identycznych przepisów rozporządzenia (EWG) nr 918/83.

Artykuł 94

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 28 marca 1983 r.

W imieniu Rady

J. ERTL

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Materiały audiowizualne o charakterze edukacyjnym, naukowym lub kulturalnym

Nr pozycji WTC	Wyszczególnienie
37.04	<p>Płyty i filmy światłoczułe, naświetlone lecz nie wywołane, negatywy lub pozytywy:</p> <p>A. Taśma filmowa:</p> <p>Ex. II. Pozostałe pozytywy o charakterze edukacyjnym, naukowym, i kulturalnym</p>
Ex. 37.05	<p>Płyty, film perforowane i nieperforowane (inne niż taśma filmowa), naświetlone i wywołane, negatywy lub pozytywy o charakterze edukacyjnym, naukowym lub kulturalnym</p>
37.07	<p>Taśma filmowa naświetlona i wywołana, zawierająca ścieżkę dźwiękową lub składająca się wyłącznie ze ścieżki dźwiękowej, negatywy lub pozytywy</p> <p>B. II. Pozostałe pozytywy:</p> <p>ex a) Kroniki filmowe (ze ścieżką dźwiękową lub bez) opisujące wydarzenia, o bieżącej wartości informacyjnej w czasie przywozu i wywozu ograniczone do dwóch kopii każdego tematu dla celów kopiowania,</p> <p>ex b) Pozostałe:</p> <ul style="list-style-type: none">- Archiwalne materiały filmowe (ze ścieżką dźwiękową lub bez) przeznaczone do użytku w związku z kronikami filmowymi- Filmy rekreacyjne przeznaczone przede wszystkim dla dzieci i młodzieży- Pozostałe filmy o charakterze edukacyjnym, naukowym i kulturalnym
49.11	<p>Pozostałe druki, łącznie z drukowanymi rysunkami i fotografiami:</p> <p>ex B. Pozostałe:</p> <ul style="list-style-type: none">- Mikrokarty lub inne środki przechowywania danych wymagane w w skomputeryzowanych służbach informacji i dokumentacji, o charakterze edukacyjnym, naukowym lub kulturalnym- Wykresy ściennie przeznaczone wyłącznie do prezentacji i edukacji

ex 90,21	<p>Instrumenty, aparatura lub modele, przeznaczone wyłącznie do celów demonstracyjnych (na przykład w edukacji lub na wystawie), nienadające się do innego użytku:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Wzory, modele i wykresy ściennie o charakterze edukacyjnym, naukowym lub kulturalnym, przeznaczone wyłącznie do demonstracji i edukacji - Makiety lub przedstawienia wizualne pojęć abstrakcyjnych, takich jak struktury cząsteczkowe lub formuły matematyczne
92.12	<p>Nagrania gramofonowe i inne nagrania dźwiękowe lub podobne, matryce do produkcji nagrań, przygotowane niezapisane nośniki nagrań, przygotowane taśmy filmowe do mechanicznych nagrań dźwięku, przewody, taśmy i tym podobne artykuły powszechnie używane do nagrań dźwięku i im podobnych:</p> <p>ex B. Nagrania</p> <ul style="list-style-type: none"> - o charakterze edukacyjnym, naukowym lub kulturalnym
Różne	<ul style="list-style-type: none"> - Hologramy do projekcji laserowej - Zestawy multimedialne - Materiały do zaprogramowanych szkoleń, łącznie z materiałami w formie zestawów z odpowiednimi materiałami drukowanymi

Dyrektywa Rady
z dnia 21 grudnia 1988 roku
zmieniająca po raz dziewiąty Dyrektywę nr 69/169/EEC w sprawie harmonizacji przepisów
prawnych, rozporządzeń lub działań administracyjnych związanych ze zwolnieniem z podatku
obrotowego oraz akcyzy w przypadku importu dokonywanego podczas podróży
międzynarodowych
(88/664/EEC)

Rada Wspólnot Europejskich,

mając na względzie Traktat o powołujący do życia Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a zwłaszcza artykuł 99 tego traktatu,

mając na względzie propozycję Komisji¹,

mając na względzie opinię Parlamentu Europejskiego²,

mając na względzie opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

zważywszy, że artykuły 2 (6) oraz 7b⁴ Dyrektywy Rady nr 69/169/EEC, zmienionej ostatnio Dyrektywą nr 87/198/EEC⁵, stanowią, iż co dwa lata, przy czym po raz pierwszy najpóźniej 31 października 1987 roku, Rada, działając zgodnie z procedurami traktatowymi w tym zakresie, powinna dostosowywać wysokość zwolnień, o których mowa w paragrafach 1 i 2 wyżej wymienionych artykułów, w celu utrzymania ich rzeczywistej wartości,

zważywszy, że stosownie do przeglądu dokonanego przez Komisję średni ważony wzrost indeksu cen w Państwach Członkowskich wyniósł w okresie od 1 października 1985 roku do 31 grudnia 1988 roku 11,3%,

zważywszy, że należy zaokrąglić wynikające z tego kwoty,

zważywszy, że w przypadku dostosowania zwolnień wspólnotowych prowadzącego do zmiany mniejszej, aniżeli 5% wartości zwolnienia wyrażonej w walucie narodowej lub do redukcji tego zwolnienia, zainteresowane Państwo Członkowskie powinno mieć prawo utrzymać wyrażoną w walucie narodowej wartość zwolnienia sprzed jego zmiany,

przyjęła niniejszą dyrektywę:

Artykuł 1

W Dyrektywie nr 69/169/EEC wprowadza się następujące zmiany:

¹ OJ nr C 102, 16.4.1988, p. 4. i OJ nr C 272, 21.10.1988, p. 6.

² OJ nr C 235, 12.9.1988, p. 138.

³ OJ nr C 95, 11.4.1988, p. 11.

⁴ OJ nr L 13, 4.6.1969, p. 6.

⁵ OJ nr L 78, 20.3.1987, p. 53.

1. W artykule 2:

(a) w paragrafie 1 skreśla się wyrazy "350 ECU" i zastępuje wyrazami "390 ECU";

(b) w paragrafie 2 skreśla się wyrazy "90 ECU" i zastępuje wyrazami "100 ECU".

2. W artykule 7 dodaje się następujący paragraf:

"5. Państwa Członkowskie mają prawo utrzymać istniejące kwoty zwolnienia jeżeli konwersja wartości zwolnień, wyrażonych w ECU, przyjętych w procesie dostosowania, o którym mowa w artykułach 2 (6) oraz 7b (4), będzie prowadziła do zmiany mniejszej, aniżeli 5% wartości zwolnienia wyrażonej w walucie narodowej lub też do redukcji tego zwolnienia".

3. W artykule 7b:

(a) w paragrafie 1 (a) skreśla się wyrazy "280 ECU" i zastępuje wyrazami "310 ECU";

(b) w paragrafie 1 (b) skreśla się wyrazy "77 ECU" i zastępuje wyrazami "85 ECU";

(c) w paragrafie 2 skreśla się wyrazy "77 ECU" i zastępuje wyrazami "85 ECU".

Artykuł 2

1. Do dnia 1 lipca 1989 roku Państwa Członkowskie wprowadzą w życie środki niezbędne dla realizacji niniejszej dyrektywy.

2. Państwa Członkowskie poinformują Komisję o przepisach prawa wewnętrznego, które przyjmą w celu wprowadzenia niniejszej dyrektywy.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, 21 grudnia 1988 roku.

W imieniu Rady

Przewodniczącym,
V. Papantoniou

DYREKTYWA RADY

z dnia 8 lipca 1985 r.

zmieniająca dyrektywę 69/169/EWG w sprawie harmonizacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do zwolnienia z podatku obrotowego i podatku akcyzowego towarów przywożonych w międzynarodowym ruchu pasażerskim

(85/348/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 99 i 100,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

jest ważne, aby wprowadzić ułatwienia w podróżowaniu oraz turystyce w obrębie Wspólnoty oraz złagodzić w tym celu kontrolę osób na granicach tak, aby obywatele mogli lepiej ocenić pozytywne skutki istnienia Wspólnoty;

mając powyższe na względzie, należy zwiększyć zwolnienie z podatku obrotowego oraz podatku akcyzowego, których poziom, określony w dyrektywie 69/169/EWG⁴, został ostatnio zmieniony dyrektywą 84/231/EWG⁵;

należy zwiększyć również zwolnienie, które można zastosować wobec osób w wieku poniżej 15 lat;

limity ilościowe kawy i herbaty określone w art. 4 ust. 1 lit. d) oraz e) dyrektywy 69/169/EWG powodują dodatkowe formalności na granicach;

wszelkie nakładane podatki mogą przynieść niewielki dochód;

¹ Dz.U. nr C 114 z 28.04.1983, str. 4 oraz Dz.U. nr C 81 z 22.03.1984, str. 6.

² Dz.U. nr C 10 z 16.01.1984, str. 44.

³ Dz.U. nr C 57 z 29.02.1984, str. 12.

⁴ Dz.U. nr L 133 z 4.06.1969, str. 6.

⁵ Dz.U. nr L 117 z 3.05.1984, str. 42.

w związku z powyższym należy przyjąć ustalenia w celu zwiększenia limitów ilościowych w ruchu pasażerskim między Państwami Członkowskimi;

należy promować obrót winem produkowanym we Wspólnocie;

do tego celu może przyczynić się zwiększenie ilości wina, które można sprowadzać bezcłowo;

tafia, sake i inne tego rodzaju napoje można traktować jako napoje o zawartości alkoholu nie przekraczającej 22% obj, na które istnieje aktualnie limit bezcłowy;

w związku z tym należy poszerzyć listę napojów, objętych tym limitem;

należy wyraźnie określić, że limit dotyczący ilości napojów alkoholowych, które mogą zostać objęte tym zwolnieniem, dotyczy *a fortiori* czystego alkoholu;

co dwa lata należy dostosowywać wielkości dopuszczalnych zwolnień oraz odstępstw w celu utrzymania ich rzeczywistych wartości;

w przypadku, gdyby dostosowanie wspólnotowych zwolnień doprowadziło do zmniejszenia wysokości zwolnienia w walucie narodowej Państwa Członkowskiego, dane Państwo Członkowskie powinno być upoważnione do utrzymania tej wysokości w walucie narodowej, która istniała przed tym dostosowaniem;

system podatkowy obowiązujący obecnie w Danii, Grecji oraz Irlandii jeszcze nie pozwala na stosowanie w całości zwolnień podatkowych w odniesieniu do podróżnych przybywających z innych Państw Członkowskich, mając na uwadze konsekwencje gospodarcze, do jakich może to doprowadzić;

w związku z powyższym, należy upoważnić Państwa Członkowskie do stosowania odstępstw od dyrektywy 69/169/EWG w odniesieniu do jednostkowej wartości towarów przywożonych bezcłowo;

Królestwo Danii powinno być upoważnione do stosowania zredukowanych limitów ilościowych na wina niemusujące;

dyrektywa 84/231/EWG upoważnia Królestwo Danii do zastosowania odstępstwa od dyrektywy 69/169/EWG w odniesieniu do przywozu niektórych towarów przez podróżnych, których miejscem zamieszkania jest Dania, po pobycie w innym kraju przez okres krótszy niż 48 godzin;

system podatkowy obecnie stosowany w Danii nie pozwala na żadne ograniczenia w stosowaniu tej zasady w dniu 31 grudnia 1985 r. bez ryzyka skutków gospodarczych;

w związku z powyższym należy przedłużyć jej stosowanie do dnia 31 grudnia 1987 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 69/169/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 2:

- a) w ust. 1 wyrazy „od dnia 1 lipca 1984 r., 280 ECU” zastępuje się wyrazami „350 ECU”;
- b) w ust. 2 wyrazy „do wysokości 60 ECU” zastępuje się wyrazami „do wysokości 90 ECU”;
- c) dodaje się następujący ust.:

„6. Co dwa lata, przy czym po raz pierwszy najpóźniej do dnia 31 października 1987 r., Rada, działając zgodnie z procedurami przewidzianymi przez Traktat w tym zakresie, będzie dostosowywać wysokość zwolnień, określonych w ust. 1 i 2, w celu utrzymania ich rzeczywistej wartości”.

2. Tabela w art. 4 ust. 1 otrzymuje następującą treść:

	I	II
	Ruch pasażerski między Wspólnotą i państwami trzecimi	Ruch pasażerski między Państwami Członkowskimi Wspólnoty
a) Wyroby tytoniowe:		
papierosy	200	300
cygaretki (cygara o maksymalnej wadze 3 gramy każde)	100	150
cygara	50	75
tytoń fajkowy	250 g	400 g

	I Ruch pasażerski między Wspólnotą i państwami trzecimi	II Ruch pasażerski między Państwami Członkowskimi Wspólnoty
b) alkohol i napoje alkoholowe:		
- napoje destylowane oraz spirytus o zawartości alkoholu powyżej 22% obj; niedenaturowany alkohol etylowy o zawartości alkoholu powyżej 80%	łącznie 1 litr	łącznie 1 litr
napoje destylowane oraz spirytus, aperitify na bazie wina lub alkoholu, tafia, sake lub podobne napoje o zawartości a l k o h o l u n i e przekraczającej 22% obj; wina musujące, wina wzmacniane	łącznie 2 litry	łącznie 3 litry
- wina niemusujące	łącznie 2 litry	łącznie 5 litrów
c) Perfumy i wody toaletowe	50 g 1/4 litra	75 g 3/8 litra
d) Kawa lub ekstrakty i esencje kawy	500 g 200 g	1000 g 400 g
e) Herbata lub ekstrakty i esencje herbaty	100 g 40 g	200 g 80 g

3. W art. 6 ust. 4 lit. b) dodaje się: „stanowiące dowód, że podatek obrotowy został lub zostanie zastosowany”.
4. Na końcu art. 7 ust. 4 dodaje się: „lub zmniejszenia tego zwolnienia”.
5. W art. 7a dodaje się ustęp w brzmieniu:

„Pozostawia się do uznania Państw Członkowskich odstąpienie od nakładania podatku obrotowego lub akcyzowego na przywóz towarów przez podróżnych w przypadku, gdy kwota podatku, który zostałby nałożony, jest mniejsza lub równa 5 ECU”.

6. Dodaje się następujące artykuły:

„Artykuł 7b

1. W drodze odstępstwa od art. 2 ust. 1:
 - a) Królestwo Danii oraz Republika Grecka są upoważnione do wyłączenia z zakresu zwolnienia towary, których jednostkowa wartość przekracza 280 ECU;
 - b) Irlandia jest upoważniona do wyłączenia z zakresu zwolnienia towary, których jednostkowa wartość przekracza 77 ECU.
2. W drodze odstępstwa od art. 2 ust. 2, Irlandia jest upoważniona do wyłączenia z zakresu zwolnienia towarów, których jednostkowa wartość przekracza 77 ECU.
3. W okresie stosowania odstępstw, określonych w ust. 1, pozostałe Państwa Członkowskie podejmą środki niezbędne do umożliwienia stosowania zniżek podatkowych, zgodnie z procedurami określonymi w art. 6, w odniesieniu do towarów przywożonych do Danii, Grecji oraz Irlandii, które są wyłączone ze zwolnień w tych krajach.
4. Co dwa lata, przy czym po raz pierwszy najpóźniej 31 października 1987 r., Rada, działając zgodnie z procedurami przewidzianymi przez Traktat w tym zakresie, będzie dostosowywać wysokość zwolnień, określonych w ust. 1 i 2, w celu utrzymania ich rzeczywistej wartości.

Artykuł 7c

1. W drodze odstępstwa od art. 4 ust. 1, Królestwo Danii jest upoważnione do:
 - a) stosowania do win niemusujących, w wymianie handlowej między Państwami Członkowskimi, limitu w wysokości czterech litrów;
 - b) w odniesieniu do zwolnień od przywozu niżej wymienionych towarów, jeżeli te towary są przywożone przez podróżnych mających miejsce zamieszkania w Danii, po pobycie w innym kraju, stosowania następujących limitów ilościowych:
 - do dnia 31 grudnia 1987 r. w przypadku, gdy pobyt był krótszy niż 48 godzin,
 - od dnia 1 stycznia 1988 r. do dnia 31 grudnia 1989 r. w przypadku, gdy pobyt był krótszy niż 24 godziny:

	1.01.1985- 31.12.1986	1.01.1987- 31.12.1987	1.01.1988- 31.12.1988	1.01.1989- 31.12.1989
papierosy lub tytoń fajkowy o długości cząsteczek mniejszej niż 1.5 mm	60	140	200	240
	100 g	200 g	250 g	300 g
destylowane napoje oraz spirytus o zawartości alkoholu powyżej 22% obj.	0	0.35	0.35	0.7

2. Z dniem 30 września 1985 r. dyrektywa 84/231/EWG traci moc.

Artykuł 2

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie, najpóźniej do 1 października 1985, środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy.

2. Państwa Członkowskie powiadomią Komisję o przepisach, które przyjmą w celu stosowania niniejszej dyrektywy.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 8 lipca 1985 r.

W imieniu Rady

J. SANTER

Przewodniczący

**Dyrektywa Komisji
z 7 marca 1989 roku
wnosząca poprawki do Dyrektywy Rady nr 69/169/EEC w sprawie harmonizacji przepisów
określonych w ustawach, regulacjach i postępowaniu administracyjnym związanym ze
zwolnieniem z podatku obrotowego i akcyzowego na import w podróży międzynarodowej,
biorąca pod uwagę wprowadzenie Nomenklatury Scalonej
(89/220/EEC)**

Rada Wspólnot Europejskich,

mając na względzie Traktat powołujący do życia Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

mając na względzie Rozporządzenie Rady (EEC) nr 2658/87 z 23 lipca 1987 roku¹ w sprawie taryf i statystycznej nomenklatury oraz w sprawie wspólnej taryfy celnej, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EEC) nr 20/89², oraz w szczególności artykuł 15 tegoż,

zważywszy, że klasyfikacja towarów wymienionych w artykule 5(6) Dyrektywy Rady nr 69/169/EEC³, ostatnio zmienionej przez Dyrektywę 88/664/EEC⁴, jest oparta na użyciu nomenklatury Rady Współpracy Celnej,

zważywszy, że Rada Współpracy Celnej zatwierdziła konwencję międzynarodową w sprawie zharmonizowanego oznaczenia towarów i systemu kodowego (dalej zwanego "Hs"),

zważywszy, że ta konwencja została zatwierdzona przez Radę Decyzją nr 87/369/EEC⁵ i weszła w życie 1 stycznia 1988 roku,

zważywszy, że Nomenklatura Scalona została zgodnie z tym ustanowiona by wprowadzić Hs na terenie Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej,

Zważywszy, że odnośnik w artykule 5(6) Dyrektywy nr 69/169/EEC powinien dotyczyć wymienionej Nomenklatury Scalonej;

Zważywszy, że przystosowanie dyrektywy nr 69/169/EEC do Nomenklatury Scalonej opiera się na czysto technicznej poprawce, która w żaden sposób nie zmieni zakresu powyższej dyrektywy,

przyjęła niniejszą dyrektywę:

Artykuł 1

W artykule 5(6) Dyrektywy 69/169/EC odnośnik do tytułu nr 71.07 i 71.08 wspólnej taryfy celnej jest niniejszym zmieniony przez odnośnik do kodów cn 7108 i 7109.

Artykuł 2

Nie później niż do 1 lipca 1989 roku, Państwa Członkowskie zastosują wszystkie potrzebne środki w celu zastosowania się do postanowień niniejszej dyrektywy, po czym natychmiast poinformują o tym Komisję.

¹ OJ nr L 256, 7.9.1987, p. 1.

² OJ nr L 4, 6.1.1989, p. 19.

³ OJ nr L 133, 4.6.1969, P. 6.

⁴ OJ nr L 382, 31.12.1988, p. 41.

⁵ OJ nr L 198, 20.7.1987, p. 1.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich,

Sporządzono w Brukseli, 7 marca 1989 roku.

W imieniu Komisji

Christiane Scrivener,
Członek Komisji

DYREKTYWA RADY
z dnia 27 marca 1991 roku
zmieniająca dyrektywę 69/169/EEC, w sprawie limitów importowych dla wyrobów, za które
opłacono podatek, stosowanych w ramach podróży wewnątrz Wspólnoty oraz dotycząca
odstępstwa w stosunku do Królestwa Danii i do Irlandii od zasad dotyczących limitów
importowych dla podróźnych
(91/191/EEC)

Rada Wspólnot Europejskich,

mając na względzie Traktat powołujący do życia Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a w szczególności artykuł 99 tego Traktatu;

mając na względzie wnioski Komisji;

mając na względzie opinię Parlamentu Europejskiego;

mając na względzie opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego;

zważywszy, że artykuł 8a Traktatu określa rynek wewnętrzny jako obszar bez granic wewnętrznych, na którym zapewniona jest swoboda przepływu towarów, osób, usług i kapitału oraz stwierdza, że rynek ten należy ustanowić stopniowo w okresie upływającym dnia 31 grudnia 1992 r.;

zważywszy, że system limitów importowych dla podróźnych stosuje się do przewożonych towarów, za które opłacono podatek i w tym zakresie przewiduje sposób przepływu towarów, który będzie obowiązywać na rynku wewnętrznym;

zważywszy, że biorąc pod uwagę stopniowy charakter tworzenia rynku wewnętrznego, o którym mowa w artykule 8a Traktatu, konieczne jest, stanowiące pierwszy etap, zwiększenie limitu wartościowego zarówno ze względu na potrzeby tego rynku, jak i dla osiągnięcia celu dyrektywy Rady 69/169/EEC z dnia 28 maja 1969 r. w sprawie harmonizacji przepisów prawnych, rozporządzeń oraz procedur administracyjnych, odnoszących się do zwolnienia z podatku obrotowego i podatku akcyzowego towarów importowanych w ramach podróży międzynarodowych, z ostatnimi zmianami wprowadzonymi dyrektywą 89/194/EEC, określonego w drugim akapicie wstępu do tej dyrektywy; zważywszy, że ustanowienie tego rynku oznacza, że towary zakupione z zapłaconym podatkiem będą mogły być przewożone przez granice wewnętrzne bez obowiązku zapłaty kolejnego podatku, oraz że istniejące limity dla podróźnych przestaną istnieć, ponieważ utracą znaczenie;

zważywszy, że konieczne jest stopniowe usunięcie w ten sam sposób wszystkich różnic w traktowaniu podróźnych wjeżdżających do różnych Państw Członkowskich;

zważywszy, że konieczne jest, na ograniczony okres, zastosowanie odstępstw w stosunku do Irlandii oraz do Królestwa Danii z uwagi na trudności ekonomiczne spowodowane zastosowaniem limitów w ogólnie przyjętej wysokości;

przyjęła niniejszą dyrektywę:

Artykuł 1

W dyrektywie 69/169/EEC wprowadza się następujące zmiany:

1. W artykule 2 - od dnia 1 lipca 1991 r.:
 - w paragrafie 1 kwotę "390 ECU" zmienia się na "ECU 600",
 - w paragrafie 2 kwotę "100 ECU" zmienia się na "150 ECU".
2. Do artykułu 5 dodaje się poniższy paragraf i zmienia numerację paragrafów 5, 6 i 7 na 6, 7 i 8:

"5. W przypadku Irlandii i Królestwa Danii, ograniczenia zawarte w paragrafie 1 nie mogą w żadnym wypadku powodować, aby osoby, do których te ograniczenia stosują się, mogły być traktowane w bardziej korzystny sposób niż wynikający z limitów określonych w artykułach 7c i 7d. Ograniczenia określone w paragrafie 1 będą obliczane w odniesieniu do artykułów 2 i 4 (1), kolumna II tabeli."

3. W artykule 7b, od dnia 1 lipca 1991 r.:

(a) W paragrafie 1:

- podparagraf (a) otrzymuje następujące brzmienie:

"(a) Zezwala się Królestwu Danii i Republice Greckiej wyłączyć ze zwolnienia towary o wartości jednostkowej przekraczającej 340 ECU."

- w podparagrafie (b) kwotę "85 ECU" zmienia się na "95 ECU".

(b) W paragrafie 2 kwotę "85 ECU" zmienia się na "95 ECU".

4. Artykuł 7c otrzymuje następujące brzmienie:

"Artykuł 7c

Niezależnie od artykułów 2 (1) i 4 (1), zezwala się Królestwu Danii na stosowanie do dnia 31 grudnia 1991 r. następujących limitów ilościowych na import wymienionych towarów przez podróżnych mających miejsce zamieszkania w Danii, którzy przebywali poza terytorium Danii przez okres krótszy niż 36 godzin:

Wyroby	
Papierosy	100
Napoje destylowane oraz wyroby spirytusowe o mocy objętościowej alkoholu powyżej 22%	200
Piwo	12 litrów

5. Dodaje się następujący artykuł 7d:

"Artykuł 7d

Niezależnie od artykułu 2 (1), w ramach ustalonego w nim limitu, zezwala się Irlandii na stosowanie limitu ilościowego wynoszącego 25 litrów piwa dla wszystkich podróżnych udających się do Irlandii do 31 grudnia 1991 r.

Niezależnie od artykułów 2 (1) i 4 (1), zezwala się Irlandii na stosowanie do dnia 31 grudnia 1991 r. następujących limitów na import wymienionych towarów przez podróżnych z Irlandii, którzy przebywali poza Irlandią przez okres krótszy niż 24 godziny:

(a) w przypadku podróżnych ze Wspólnoty - 110 ECU,

(b)

Wyroby	
Papierosy lub Tytoń do palenia	150 200 g
Napoje destylowane i wyroby spirytusowe o mocy objętościowej alkoholu powyżej 22% lub Napoje destylowane i wyroby spirytusowe oraz aperitify na bazie wina lub spirytusu, sake lub podobne napoje o mocy objętościowej alkoholu do 22%; wina musujące, wina wzmocnione oraz wina nie musujące (*)	3/4 litra 1,5 litra 2,5 litra
Piwo	12 litrów

(*) W przypadku podróży z krajów trzecich stosuje się limit dla win nie musujących przewidziany w artykule 4 (1)."

Artykuł 2

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie środki konieczne dla zapewnienia zgodności z niniejszą dyrektywą:
 - w odniesieniu do punktów 1, 2 i 3 artykułu 1 - od 1 lipca 1991 r.,
 - w odniesieniu do punktów 4 i 5 artykułu 1 - od dnia podania niniejszej dyrektywy do wiadomości Państw Członkowskich.
2. Wprowadzając te środki, Państwa Członkowskie nawiążą do niniejszej dyrektywy lub zamieszczą takie odniesienie przy ich oficjalnej publikacji. Sposób dokonania takiego odniesienia zostanie ustalony przez Państwa Członkowskie.
3. Państwa Członkowskie poinformują Komisję o głównych przepisach prawa krajowego, jakie przyjmą w celu zapewnienia zgodności z niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 marca 1991 r.

W imieniu Rady

Przewodniczący
P. Goebbels

DYREKTYWA RADY

z dnia 16 grudnia 1991 r.

uzupełniająca wspólny system podatku od wartości dodanej i zmieniająca dyrektywę 77/388/EWG w celu zniesienia barier fiskalnych

(91/680/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 99,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 8a Traktatu definiuje rynek wewnętrzny jako obszar bez granic wewnętrznych, na którym zapewniony jest swobodny przepływ towarów, osób, usług i kapitału zgodnie z przepisami Traktatu;

urzeczywistnienie rynku wewnętrznego wymaga zniesienia barier fiskalnych między Państwami Członkowskimi; w tym celu należy ostatecznie znieść opodatkowanie przywozu oraz zwrot podatku od wywozu w handlu między Państwami Członkowskimi;

kontrole fiskalne na wewnętrznych granicach zostaną ostatecznie zniesione z dniem 1 stycznia 1993 r. w odniesieniu do wszelkich transakcji między Państwami Członkowskimi;

nakładanie podatku od przywozu oraz dokonywanie zwrotu podatku od wywozu muszą dlatego stosować się jedynie w przypadku transakcji z terytoriami wyłączonymi z zakresu wspólnego systemu podatku od wartości dodanej;

jednakże w świetle konwencji i Traktatów mających zastosowanie do Księstwa Monako lub Wyspy Man, transakcje zawierane na terytorium Księstwa Monako oraz Wyspy Man lub ich dotyczące, muszą być traktowane jako transakcje zawierane na terytorium lub dotyczące odpowiednio Republiki Francuskiej oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej;

¹ Dz.U. nr C 252 z 22.09.1987, str. 2.

Dz.U. nr C 176 z 17.07.1990, str. 8 i.

Dz.U. nr C 131 z 22.05.1991, str. 3.

² Dz.U. nr C 324 z 24.12.1990, str. 97.

³ Dz.U. nr C 237 z 12.09.1988, str. 19.

Dz.U. nr C 332 z 31.12.1990, str. 121.

zniesienie zasady opodatkowania przywozu w stosunkach między Państwami Członkowskimi sprawi, że przepisy dotyczące zwolnień podatkowych i ulg celnych staną się zbędne w stosunkach między Państwami Członkowskimi; przepisy te powinny zostać uchylone, a odpowiednie dyrektywy stosownie dopasowane;

osiągnięcie celu, określonego w art. 4 pierwszej dyrektywy Rady z dnia 11 kwietnia 1967 r.⁴, ostatnio zmienionej przez szóstą dyrektywę 77/388/EWG⁵, wymaga, aby opodatkowanie handlu między Państwami Członkowskimi opierało się na zasadzie opodatkowania w państwie pochodzenia towarów i usług, bez uszczerbku dla zasady, że w przypadku wymiany handlowej dokonywanej na terytorium Wspólnoty między podatnikami, dochód podatkowy z opodatkowania spożycia ostatecznego, powinny gromadzić się w Państwie Członkowskim, w którym spożycie ostateczne ma miejsce;

jednakże, określenie ostatecznego systemu, które wyłoni cele wspólnego systemu podatku od wartości dodanej od towarów i usług dostarczanych między Państwami Członkowskimi, wymaga zaistnienia warunków, które nie mogą być w pełni wprowadzone do dnia 31 grudnia 1992 r.;

w związku z tym, należy przewidzieć okres przejściowy, na czas oznaczony począwszy od dnia 1 stycznia 1993 r., w trakcie którego zostaną wprowadzone w życie przepisy mające na celu ułatwienie przejścia do, pozostającego celem średnioterminowym, ostatecznego systemu opodatkowania handlu między Państwami Członkowskimi;

w trakcie okresu przejściowego transakcje zawierane na obszarze Wspólnoty przez podatników innych, aniżeli podatnicy zwolnieni z opodatkowania, powinny być opodatkowane w Państwie Członkowskim przeznaczenia, według stawek oraz na warunkach w nim obowiązujących;

nabycie niektórych wartości przez podatników zwolnionych z opodatkowania lub też przez osoby prawne, które nie podlegają opodatkowaniu, jak również określona wewnątrzspółnotowa sprzedaż wysyłkowa oraz dostawy nowych środków transportu na terytorium Wspólnoty na rzecz osób fizycznych bądź zwolnionych lub nie podlegających opodatkowaniu jednostek powinny również być opodatkowane w trakcie okresu przejściowego w państwach przeznaczenia według stawek oraz na warunkach obowiązujących w tych państwach, o ile transakcje takie, wobec braku specjalnych przepisów, mogłyby spowodować poważne zakłócenia konkurencji między Państwami Członkowskimi;

niezbędne poszukiwania ułatwienia formalności administracyjnych i statystycznych dotyczących przedsiębiorstw, w szczególności małych i średnich przedsiębiorstw, muszą być zgodne z wdrażaniem skutecznych środków kontroli oraz uzasadnionej przyczynami ekonomicznymi i podatkowymi, konieczności zachowania jakości wspólnotowych instrumentów statystycznych;

okres przejściowy dla opodatkowania handlu wewnątrzspółnotowego musi zostać wykorzystany w celu podjęcia środków niezbędnych do, w celu łagodzenia zarówno reperkusji społecznych w sektorach przeżywających trudności, jak również trudności

⁴ Dz.U. nr 71 z 14.04.1967, str. 1301/67.

⁵ Dz.U. nr L 145 z 13.06.1977, str. 1.

regionalnych, szczególnie w regionach przygranicznych, które mogą powstać w wyniku zniesienia podatku od przywozu i zwrotu podatku od wywozu w handlu między Państwami Członkowskimi; w związku z powyższym Państwa Członkowskie w okresie do dnia 30 czerwca 1999 r. powinny mieć prawo zwalniać od podatku dostawy towarów, realizowane w granicach przewidzianych limitów przez sklepy wolnocłowe, w ramach transportu osób drogą lotniczą lub morską między Państwami Członkowskimi;

regulacje przejściowe wchodzi w życie na okres czterech lat i wobec tego są stosowane do dnia 31 grudnia 1996 r.; zostaną one zastąpione ostatecznym systemem opodatkowania handlu między Państwami Członkowskimi, opartym na zasadzie opodatkowania dostarczanych towarów i usług w państwie ich pochodzenia tak, aby cel, określony w art. 4 pierwszej dyrektywy Rady z dnia 11 kwietnia 1967 r. został osiągnięty;

w tym celu Komisja przed dniem 31 grudnia 1994 r. przedłoży Radzie sprawozdanie w sprawie funkcjonowania regulacji przejściowych oraz przedstawi propozycje dotyczące szczegółów ostatecznego systemu opodatkowania handlu między Państwami Członkowskimi; Rada uznając, że warunki dla przejścia do ostatecznego systemu zostały w zadowalającym sposób spełnione, podejmie przed dniem 31 grudnia 1995 r. decyzję w sprawie uregulowań niezbędnych dla wejścia w życie i funkcjonowania systemu ostatecznego, przy czym regulacje przejściowe będą automatycznie nadal obowiązywać do chwili wejścia w życie systemu ostatecznego, a przynajmniej do momentu, kiedy Rada podejmie decyzję w sprawie systemu ostatecznego;

dyrektywa 77/388/EWG, ostatnio zmieniona dyrektywą 89/465/EWG⁶, powinna zostać odpowiednio zmieniona,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 77/388/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. Art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

1) Do celów niniejszej dyrektywy:

- „terytorium Państwa Członkowskiego” oznacza terytorium kraju, określone w odniesieniu do każdego Państwa Członkowskiego w ust. 2 i 3,
- „Wspólnota” oraz „terytorium Wspólnoty” oznacza terytorium Państw Członkowskich, określone w odniesieniu do każdego Państwa Członkowskiego w ust. 2 i 3;
- „terytorium trzecie” oraz „państwo trzecie” oznacza każde terytorium inne, niż terytorium określone w ust. 2 i 3 jako terytorium Państwa Członkowskiego.

⁶ Dz.U. nr L 226 z 3.08.1989, str. 21.

2) Do celów niniejszej dyrektywy „terytorium kraju” oznacza obszar, na którym stosuje się Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, określony w odniesieniu do każdego Państwa Członkowskiego w art. 227.

3) Następujące terytoria poszczególnych Państw Członkowskich nie stanowią części terytorium kraju:

- Republika Federalna Niemiec:
Wyspa Helgoland,
terytorium Büsingen,
- Królestwo Hiszpanii:
Ceuta,
Melilla;
- Republika Włoska:
Livigno,
Campione d'Italia,
włoska część jeziora Lugano.

Następujące terytoria poszczególnych Państw Członkowskich również nie stanowią części terytorium kraju:

- Królestwo Hiszpanii:
Wyspy Kanaryjskie,
- Republika Francuska:
Departamenty zamorskie,
- Republika Grecka:
A_____ (Góra Athos).

4) Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby transakcje, których miejsce pochodzenia lub miejsce przeznaczenia

- znajduje się w Księstwie Monako, były traktowane jak transakcje, których miejsce pochodzenia lub przeznaczenia znajduje się na terytorium Republiki Francuskiej,
- znajduje się na Wyspie Man, były traktowane jak transakcje, których miejsce pochodzenia lub przeznaczenia znajduje się na terytorium Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

5) Jeżeli Komisja jest zdania, że przepisy ust. 3 i 4 nie mają już uzasadnienia, szczególnie w odniesieniu do neutralnego charakteru konkurencji lub własnych środków, przedstawia wówczas Radzie odpowiednie propozycje.”

2. Art. 7 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 7*

Przywóz

1. „Przywóz towaru” oznacza:

- a) wprowadzenie do Wspólnoty towarów, które nie spełniają warunków ustanowionych w art. 9 i 10 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotą Gospodarczą lub też w przypadku, gdy towary takie są objęte przepisami Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali, nie znajdując się w swobodnym obrocie;
- b) wprowadzenie do Wspólnoty towarów z terytorium określonego w art. 3 ust. 3 akapit drugi lub z Wysp Normandzkich.

2. Miejscem przywozu towarów jest Państwo Członkowskie, na terytorium którego znajdują się towary po wprowadzeniu do Wspólnoty.

3. Bez względu na ust. 2, w przypadku, gdy towary, określone w ust. 1 lit. a) zostają, po ich wprowadzeniu do Wspólnoty, objęte jednym z uregulowań, określonych w art. 16 ust. 1 (B), regulacją dotyczącą czasowego wwozu przy całkowitym zwolnieniu od opłat przywozowych lub objęte procedurą wysyłkową, miejscem przywozu takich towarów jest Państwo Członkowskie, na terytorium którego towary te przestają podlegać takim regulacjom.

Podobnie w przypadku, gdy towary określone w ust. 1 lit. b) zostają objęte, w momencie wprowadzenia do Wspólnoty, wewnętrzną procedurą tranzytową Wspólnoty, przewidzianą w art. 33a ust. 1 lit. b), miejscem przywozu jest Państwo Członkowskie, na terytorium którego procedura ta się kończy.”

3. W art. 8 ust. 1 lit. a) wyrazy „w kraju innym” zastępuje się wyrazami „w Państwie Członkowskim innym”, natomiast wyrazy „państwo Członkowskie, do którego towary są przywożone” zastępuje się wyrazami „Państwo Członkowskie, na terytorium którego dokonywana jest instalacja lub montaż”.

4. W art. 8 ust. 1 dodaje się literę w brzmieniu:

„c) w przypadku towarów dostarczanych na pokładach statków, samolotów lub pociągów podczas transportu, którego miejsce rozpoczęcia i miejsce przeznaczenia znajdują się na terytorium Wspólnoty, miejsce, w którym towary znajdują się w momencie rozpoczęcia transportu.”

5. Art. 8 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1 lit. a), w przypadku, gdy miejsce wysyłki lub rozpoczęcia transportu towarów znajduje się na terytorium państwa trzeciego, uznaje się, że miejsce dostawy dokonywanej przez importera określonego w art. 21 ust. 2 i miejsce każdej następnej dostawy znajduje się na terytorium Państwa Członkowskiego przywozu towarów.”

6. Art. 10 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3 Z chwilą przywozu towarów ma miejsce zdarzenie podatkowe, a podatek staje się wymagalny. W przypadku, gdy towary z chwilą ich wprowadzenia na obszar Wspólnoty zostają objęte jedną z regulacji, określonych w art. 7 ust. 3, zdarzenie podatkowe ma miejsce, a podatek staje się wymagalny jedynie wówczas, gdy towary przestają być objęte tymi regulacjami.

Jednakże, w przypadku, gdy przywożone towary podlegają opłatom celnym, opłatom rolnym lub opłatom o równoważnym skutku w ramach wspólnej polityki, zdarzenie podatkowe ma miejsce, a podatek staje się wymagalny z chwilą zaistnienia zdarzenia odnoszącego się do tych opłat wspólnotowych, a opłaty te stają się wymagalne.

W przypadkach, gdy przywożone towary nie podlegają żadnym z tych opłat wspólnotowych, Państwa Członkowskie w odniesieniu do zdarzenia podatkowego oraz wymagalności podatku mogą stosować obowiązujące przepisy celne.”

7. Art. 11 (B):

- ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1 Podstawą opodatkowania będzie wartość do celów celnych, ustalona zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa wspólnotowego.”,

- skreśla się ust. 2.

8. Art. 11 (B) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3 Podstawa opodatkowania obejmuje, o ile elementy takie nie zostały do niej już włączone:

- a) podatki, cła, opłaty i inne należności płatne poza obszarem Państwa Członkowskiego przywozu, z wyłączeniem podatku od wartości dodanej, jaki ma zostać pobrany;
- b) koszty dodatkowe, takie jak, prowizja, opakowanie, transport i koszty ubezpieczenia, poniesione do pierwszego miejsca przeznaczenia na terytorium Państwa Członkowskiego przywozu.

„Pierwsze miejsce przeznaczenia” oznacza miejsce oznaczone w liście przewozowym lub jakimkolwiek innym dokumencie przewozowym, na podstawie którego towary są przywożone do Państwa Członkowskiego przywozu. W przypadku braku takiej informacji, za pierwsze miejsce przeznaczenia uważa się miejsce pierwszego przeładunku w Państwie Członkowskim przywozu.

Państwa Członkowskie mogą włączyć do podstawy opodatkowania koszty dodatkowe, określone powyżej, o ile są one związane z transportem do innego miejsca przeznaczenia na terytorium Państwa Członkowskiego przywozu, jeżeli miejsce to jest znane w momencie zaistnienia zdarzenia podatkowego.”

9. W art. 11 (B) ust. 5, po wyrazach „czasowo wywiezione” dodaje się wyrazy „ze

Wspólnoty”, a wyrazy „za granicą” zastępuje się wyrazami „poza Wspólnotą”. Skreśla się wyrazy „i których powtórny przywóz nie jest zwolniony z podatku zgodnie z przepisami art. 14 ust. 1 lit. f)”.

10. Art. 11 (C) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2 W przypadku, gdy informacje niezbędne dla określenia podstawy opodatkowania są wyrażone w walucie innej, niż waluta Państwa Członkowskiego, w którym następuje określenie tej wartości, kurs wymiany określa się zgodnie z przepisami prawa wspólnotowego dotyczących ustalania wartości do celów celnych.

W przypadku, gdy informacje dla określenia podstawy opodatkowania innej transakcji, niż przywóz, są wyrażone w walucie innej, niż waluta Państwa Członkowskiego, w którym następuje określenie tej wartości, jako kurs wymiany stosuje się ostatni zanotowany kurs sprzedaży w chwili, gdy podatek staje się wymagalny, na najbardziej reprezentatywnym rynku lub rynkach walutowych właściwego Państwa Członkowskiego, lub też kurs ustalony przez odniesienie do takiego rynku lub rynków, zgodnie z notowaniami tego Państwa Członkowskiego. Jednakże, w odniesieniu do niektórych spośród tych transakcji lub też niektórych kategorii podatników, Państwa Członkowskie mogą nadal stosować kursy wymiany ustalone zgodnie z przepisami prawa wspólnotowego obowiązującymi w zakresie wyceny wartości do celów celnych.”

11. W art. 14 ust. 1:

- skreśla się lit. b);

- lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) towarów przywiezionych do celów możliwej sprzedaży określonej w art. 29 dyrektywy 85/362/EWG*, ostatnio zmienionej dyrektywą 90/237/EWG**;

* Dz.U. nr L 192 z 24.07.1985, str. 20.

** Dz.U. nr L 133 z 24.05.1985, str. 91.”

- w lit. d) skreśla się wyrazy „lub, które kwalifikowałyby się do takiego zwolnienia, jeśli byłyby przywożone z państwa trzeciego” oraz wyrazy „na rynku krajowym”,

- w lit. e) skreśla się wyrazy „lub które kwalifikowałyby się do takiego zwolnienia, gdyby były przedmiotem przywozu z państwa trzeciego”,

- skreśla się lit. f),

- w lit. g) skreśla się wyrazy „lub kwalifikowałyby się w przywozie z państwa trzeciego”.

12. Nagłówek art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Zwolnienia od podatku od wywozu ze Wspólnoty, transakcji porównywalnych oraz transportu międzynarodowego”.

13. W art. 15 ust. 1 i 2 wyrazy „poza terytorium kraju określonego w art. 3” zastępuje się

wyrazami „poza Wspólnotą”.

14. Art. 15 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Świadczenie usług polegających na pracach dotyczących mienia ruchomego, które, w celu przeprowadzenia tych prac na terytorium Wspólnoty, zostało nabyte lub przywiezione i wysłane lub przetransportowane poza Wspólnotę przez osobę świadczącą usługi lub klienta mającego swoją siedzibę w państwie trzecim lub na rzecz którejkolwiek z tych osób;”.

15. W akapicie pierwszym art. 15 ust. 10, dodaje się następujące tiret:

„- do innego Państwa Członkowskiego i przeznaczonych dla sił zbrojnych któregoś Państwa Członkowskiego będącego stroną Traktatu Północnoatlantyckiego, innego niż Państwo Członkowskie przeznaczenia, do użycia przez te siły zbrojne lub personel cywilny im towarzyszący, lub w celu zaopatrzenia ich kasyn lub stołówek, w sytuacji, gdy te siły zbrojne służą wspólnym wysiłkom obronnym.”

16. W drugim akapicie art. 15 ust. 10 wyrazy „warunkom i ograniczeniom przewidzianym przez Państwo Członkowskie” zastępuje się wyrazami „warunkom i ograniczeniom przewidzianym przez przyjmujące Państwo Członkowskie.”

17. W art. 15 ust. 12 po wyrazach „wywożących je” dodaje się „poza Wspólnotę”, a wyrazy „za granicą” zastępuje się wyrazami „poza Wspólnotą”.

18. Art. 15 ust. 13 otrzymuje brzmienie:

„13. Świadczenie usług, łącznie z usługami transportowymi oraz usługami pomocniczymi, jednakże z wyłączeniem świadczenia usług zwolnionych od podatku zgodnie z art. 13, jeżeli są one bezpośrednio związane z:

- tranzytem zewnętrznym lub wywozem towarów ze Wspólnoty lub też z przywozem towarów na mocy art. 14 ust. 1 lit. c) lub art. 16 ust. 1 (A),
- towarami, określonymi w art. 7 ust. 1 lit. b) podlegających procedurze wewnętrznego tranzytu wspólnotowego, przewidzianego w art. 33a ust. 1 lit. b).”

19. W art. 15 ust. 14 wyrazy „poza terytorium kraju określonym w art. 3” zastępuje się wyrazami „poza Wspólnotą”.

20. Art. 16 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

- A otrzymuje brzmienie:

„A. Przywóz towarów, które powinny podlegać regulacjom dotyczącym magazynowania innym niż celne;”,

- B otrzymuje brzmienie:

„B. Dostawy towarów, które mają

- a) być objęte cłem oraz, a tam gdzie jest to stosowne, procedurą czasowego magazynowania;
- b) podlegać umieszczeniu w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym;
- c) podlegać przepisom dotyczącym umieszczenia w składzie celnym lub przepisom regulującym zasady uszlachetnienia czynnego;
- d) być wprowadzone na wody terytorialne:
 - w celu ich zainstalowania na platformach wiertniczych lub produkcyjnych, do celów budowy, naprawy, konserwacji, zmiany lub wyposażania takich platform lub do połączenia takich platform wiertniczych lub platform produkcyjnych ze stałym lądem,
 - w celu dostaw paliwa lub zaopatrywania platform wiertniczych lub produkcyjnych;
- e) podlegającym przepisom magazynowania innym niż przepisy celne.

Miejsca określone w lit. a), b), c) i d), są określane przez obowiązujące przepisy prawa celnego Wspólnoty;”

- C otrzymuje brzmienie:

„C. świadczenie usług związanych z dostawami towarów, określonych w B;”

- D otrzymuje brzmienie:

„D. dostawy towarów i usług dokonane w miejscach określonych w B i wciąż podlegających jednej z wymienionych w niej regulacji;”

- dodaje się następującą część:

„E. dostawy:

- towarów, określonych w art. 7 ust. 1 lit. a), z zachowaniem przepisu o czasowym wwozie, z całkowitym zwolnieniem od należności w przywozie lub zewnętrznej procedury tranzytowej,
- towarów, określonych w art. 7 ust. 1 lit. b), nadal objętych procedurą wewnętrznego tranzytu wspólnotowego, przewidzianą w art. 33a,

jak również świadczenie usług związane z tymi dostawami.”

21. W art. 28 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3a Do momentu przyjęcia decyzji przez Radę, która na mocy art. 3 dyrektywy 89/465/EWG*, ma podjąć działania mające na celu zniesienie tymczasowych odstępstw, przewidzianych w ust. 3, Hiszpania ma prawo do zwolnienia transakcji, określonych w załączniku F pkt. 2, w zakresie w jakim transakcje te dotyczą usług świadczonych przez autorów, i transakcji określonych w załączniku F pkt. 23 i 25.

* Dz.U. nr L 226 z 3.08.1989, str. 21.”

22. Dodaje się tytuł XVIa i art. 28a-28m w brzmieniu:

„TYTUŁ XVIa

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE DOTYCZĄCE OPODATKOWANIA HANDLU MIĘDZY PAŃSTWAMI CZŁONKOWSKIMI

Artykuł 28a

Zakres obowiązywania

1. Przedmiotem podatku od wartości dodanej są również:
 - a) odpłatne wewnątrzspółnotowe nabywanie towarów na terytorium kraju przez podatnika działającego w takim charakterze lub przez osobę prawną nie podlegającą opodatkowaniu, gdy sprzedawcą jest podatnik działający w takim charakterze, nieuprawniony do zwolnienia podatkowego przewidzianego w art. 24 i którego nie dotyczą uregulowania ustanowione w art. 8 ust. 1 lit. a) zdanie drugie lub art. 28b (B) ust. 1.

Na zasadzie odstępstwa od przepisów pierwszego akapitu, podatek od wartości dodanej nie będzie nakładany na wewnątrzspółnotowe transakcje nabycia towarów innych, niż nowe środki transportu oraz inne produkty podlegające podatkowi akcyzowemu, dokonywane:

- przez podatnika objętego systemem stawek zryczałtowanych, przewidzianych w art. 25, podatnika dostarczającego wyłącznie towary lub usługi niepodlegające odliczeniu, lub przez osobę prawną niepodlegającą opodatkowaniu,
- na całą wartość pomniejszoną o podatek od wartości dodanej należny lub zapłacony w Państwie Członkowskim, z którego wysłano lub transportowano towary, nieprzekraczającą w bieżącym roku kalendarzowym progu ustalonego przez Państwa Członkowskie, nie mniejszego jednak niż równowartość 10 000 ECU w walucie krajowej, oraz
- pod warunkiem, że całkowita wartość towarów innych niż nowe środki transportu i produkty podlegające akcyzie, pomniejszona o podatek od wartości dodanej należny lub zapłacony w Państwie Członkowskim, z

którego towary były wysłane lub transportowane, nabytych wewnątrz Wspólnoty, nie przekroczyła w ciągu całego poprzedniego roku kalendarzowego progu, określonego w tiret drugim.

Państwa Członkowskie przyznają podatnikom oraz niepodlegającym opodatkowaniu osobom prawnym, którym przysługuje stosownie do akapitu drugiego, prawo wyboru ogólnego uregulowania określonego w akapicie pierwszym. Państwa Członkowskie określą szczegółowe zasady korzystania z tej możliwości, które w każdym przypadku obejmuje co najmniej dwa lata kalendarzowe;

- b) odpłatne wewnątrzspółnotowe nabywanie nowych środków transportu na terytorium kraju przez podatników lub przez osoby prawne nie podlegające opodatkowaniu, kwalifikujących się do zastosowania przewidzianego w lit. a) akapit drugi lub przez jakąkolwiek inną osobę nie podlegającą opodatkowaniu.

2. Do celów niniejszego tytułu:

- a) „środki transportu” oznaczają: statki o długości przekraczającej 7,5 metra, samoloty, których masa startowa przekracza 1 550 kilogramów oraz poruszające się po lądzie pojazdy silnikowe, o pojemności silnika przekraczającej 48 centymetrów sześciennych, bądź też których moc przekracza 7,2 kilowata, przeznaczone do przewozu osób lub towarów; z wyjątkiem statków i samolotów określonych w art. 15 ust. 5 i 6;
- b) środki transportu określone w lit. a), nie są uważane za „nowe”, jeżeli równocześnie spełnione są obydwa następujące warunki:
- zostały dostarczone ponad trzy miesiące, po dacie pierwszego wprowadzenia do użytku,
 - mają ponad 3 000 kilometrów przebiegu w przypadku pojazdów lądowych, pływały ponad 100 godzin w przypadku pojazdów wodnych lub znajdowały się w powietrzu ponad 40 godzin w przypadku samolotów.

Państwa Członkowskie określają warunki, według których wyżej wymienione stany faktyczne mogą być uznane za ustanowione.

3. „Wewnątrzspółnotowe nabycie towarów” oznacza nabycie uprawnień do rozporządzania jak właściciel ruchomymi rzeczami wysyłanymi lub transportowanymi do osoby nabywającej towary przez lub na rachunek sprzedawcy, bądź osoby nabywającej towary w Państwie Członkowskim innym niż to, z którego towary są wysyłane lub transportowane.

W przypadku, gdy towary nabyte przez osobę prawną niepodlegającą opodatkowaniu, są wysyłane lub transportowane z terytorium państwa trzeciego i przywożone przez taką osobę do Państwa Członkowskiego, innego niż Państwo Członkowskie zakończenia wysyłki lub transportu towarów, towary uważa się za wysłane lub transportowane z Państwa Członkowskiego przywozu. Takie Państwo Członkowskie przyzna importerowi, określonemu w art. 21 ust. 2, zwrot podatku od wartości dodanej

zapłaconego w związku z przywozem towarów, o ile importer wykaże, że dokonane przez niego nabycie zostało opodatkowane podatkiem od wartości dodanej w Państwie Członkowskim zakończenia wysyłki lub przywozu towarów.

4. Każda osoba, która od czasu do czasu dostarcza nowy środek transportu na warunkach ustanowionych w art. 28c (A), jest także uważana za podatnika.

Państwo Członkowskie, na którego terytorium dokonywana jest dostawa, przyzna podatnikowi prawo do odliczenia podatku naliczonego na następujących warunkach:

- prawo do odliczenia podatku naliczonego powstaje i jest wykonalne jedynie w momencie dostawy,
- podatnik jest upoważniony do odliczenia podatku od wartości dodanej zawartego w cenie zakupu lub zapłaconego w momencie przywozu lub wewnątrzspółnotowego nabycia środka transportu, do kwoty nieprzekraczającej wysokości podatku, który podatnik byłby zobowiązany zapłacić, gdyby dostawa nie była zwolniona z opodatkowania.

Państwa Członkowskie ustanowią szczegółowe przepisy wykonawcze dla tych przepisów.

5. Za odpłatną dostawę towarów uważa się:

a) dostarczenie innemu podatnikowi rzeczy ruchomej wykonanej na podstawie umowy o dzieło, określonej w art. 5 ust. 5 lit. a), w innym Państwie Członkowskim innym niż to, na terytorium którego klient posiada swój numer identyfikacyjny do celów podatku od wartości dodanej, o ile spełnione są następujące warunki:

- materiały użyte przez zleceniobiorcę zostały wysłane lub przetransportowane przez klienta bądź też na jego rachunek z Państwa Członkowskiego, na terytorium którego klient posiada swój numer identyfikacyjny do celów podatku od wartości dodanej,
- dzieło wykonane przez zleceniobiorcę jest transportowane lub wysyłane do klienta w Państwie Członkowskim, w którym klient posiada swój numer identyfikacyjny do celów podatku od wartości dodanej;

b) wprowadzanie przez podatnika towarów jego przedsiębiorstwa do innego Państwa Członkowskiego.

Za wprowadzony do innego Państwa Członkowskiego uważa się: każdy składnik majątku ruchomego wysłany lub przetransportowany przez lub na rachunek podatnika poza terytorium określone w art. 3, jednakże we Wspólnocie, do celów działalności jego firmy, innych, niż cele jednej z następujących transakcji:

- dostawa danych towarów przez podatnika w obrębie terytorium Państwa Członkowskiego zakończenia wysyłki lub transportu, na warunkach określonych w art. 8 ust. 1 lit. a) zdanie drugie lub w art. 28b (B) ust. 1,

- dostawa danego towaru przez podatnika na warunkach określonych w art. 8 ust. 1 lit. c),
- dostawa danego towaru przez podatnika na terytorium kraju, na warunkach określonych w art. 15 lub w art. 28c (A),
- dostawa do podatnika, na warunkach określonych pod lit. a), rzeczy ruchomej będącej przedmiotem umowy o dzieło, wykonanej w Państwie Członkowskim, w którym nastąpiło zakończenie wysyłki lub transportu danego towaru,
- świadczenie usługi na rzecz podatnika, polegająca na przeprowadzeniu prac na danych towarach, które faktycznie wykonywane są w Państwie Członkowskim, w którym nastąpiło zakończenie wysyłki lub transportu danych towarów,
- czasowe użycie danych towarów na terytorium Państwa Członkowskiego, w którym nastąpiło zakończenie wysyłki lub transportu towarów, w celu świadczenia usług przez podatnika, którego siedziba znajduje się na obszarze Państwa Członkowskiego będącego miejscem rozpoczęcia wysyłki lub transportu towarów,
- czasowe użycie danych towarów przez okres nieprzekraczający 24 miesięcy, na terytorium innego Państwa Członkowskiego, w którym przywóz takich samych towarów z państwa trzeciego w celu ich czasowego użycia byłby objęty ustaleniami dotyczącymi czasowego wwozu z całkowitym zwolnieniem z należności przywozowych.

6. Odpłatne wewnątrzspółnotowe nabycie towarów obejmuje także używanie przez podatnika do celów jego przedsiębiorstwa towarów wysyłanych lub transportowanych przez niego lub na jego rachunek z innego Państwa Członkowskiego, na terytorium którego towary zostały wyprodukowane, wydobyte, przetworzone, zakupione lub nabyte, określone w ust. 1, lub przywiezione przez podatnika w ramach jego przedsiębiorstwa do tego innego Państwa Członkowskiego.

7. Państwa Członkowskie podejmują środki, aby zapewnić, że jako „wewnątrzspółnotowe nabycie towarów”, obowiązują transakcje, które obowiązywałyby jako „dostawa towarów” określone w ust. 5 lub w art. 5, jeżeli byłyby wykonane na terytorium kraju przez podatnika, działającego w takim charakterze.

Artykuł 28b

Miejsce transakcji

A. Miejsce wewnątrzspółnotowego nabycia towarów

1. Miejscem wewnątrzspółnotowego nabycia towarów jest miejsce, w którym towary te znajdują się w momencie zakończenia ich wysyłki lub transportu do osoby, która je nabywa.

2. Bez uszczerbku dla ust. 1, za miejsce wewnątrzspółnotowego nabycia towarów, określone w art. 28a ust. 1 lit. a), uważa się, miejsce na terytorium Państwa Członkowskiego, które nadało numer identyfikacji do celów podatku od wartości dodanej użytego przez nabywcę w celu nabycia towarów, o ile nabywca towarów nie udowodni, że nabycie to zostało opodatkowane zgodnie z przepisami ust. 1.

Jeżeli jednak nabycie towarów jest przedmiotem opodatkowania zgodnie z ust. 1 w Państwie Członkowskim zakończenia wysyłki lub transportu towarów, po tym jak było przedmiotem opodatkowania zgodnie z akapitem pierwszym, podstawa opodatkowania zostaje odpowiednio obniżona w Państwie Członkowskim, które nadało numer identyfikacji do celów podatku od wartości dodanej, którego użył nabywca towarów dokonując ich nabycia.

B. *Miejsce dostawy towarów*

1. Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 8 ust. 1 lit. a) i ust. 2, za miejsce dostawy towarów wysłanych lub transportowanych przez lub na rachunek dostawcy z Państwa Członkowskiego innego niż to, w którym nastąpiło zakończenie przesyłki lub transportu, uważa się miejsce, w którym towary znajdują się w momencie zakończenia wysyłki lub transportu do kupującego, o ile zostaną spełnione następujące warunki:

- dostawa towarów dokonywana jest na rzecz podatnika uprawnionego do korzystania z odstępstwa przewidzianego w art. 28a ust. 1 lit. a) akapit drugi, osoby prawnej niepodlegającej opodatkowaniu, uprawnionej do takiego samego odstępstwa lub też każdej innej osoby niepodlegającej opodatkowaniu,
- dostawa dotyczy towarów innych niż nowe środki transportu oraz innych niż towary dostarczone do montażu lub instalacji, niezależnie od tego, czy przeszły one jazdę próbną, i jest dokonywana przez lub na rachunek dostawcy.

W przypadku, gdy dane towary dostarczone w taki sposób, są wysłane lub transportowane z obszaru państwa trzeciego oraz są przywożone przez dostawcę do Państwa Członkowskiego innego, niż Państwo Członkowskie, w którym nastąpiło zakończenie wysyłki i transportu towarów do kupującego, uważane one będą za wysłane lub transportowane z Państwa Członkowskiego przywozu.

2. Jednakże, w przypadku dostawy towarów innych niż produkty podlegające podatkowi akcyzowemu, przepisy ust. 1 nie będą mieć zastosowania do dostaw towarów wysłanych lub transportowanych do tego samego Państwa Członkowskiego zakończenia wysyłki lub transportu, jeżeli:

- całkowita wartość takich dostaw, pomniejszona o podatek od wartości dodanej, nie przekracza w walucie krajowej w bieżącym roku kalendarzowym równowartości 100 000 ECU, oraz
- całkowita wartość pomniejszona o podatek od wartości dodanej od dostaw

towarów innych niż produkty podlegające podatkowi akcyzowemu, dokonanych na warunkach określonych w ust. 1, w poprzednim roku kalendarzowym nie przekroczyła równowartości 100 000 ECU w walucie krajowej.

Państwo Członkowskie, na terytorium którego znajdują się towary w momencie zakończenia ich wysyłki lub transportu do kupującego, może ograniczyć progi, określone powyżej, do równowartości 35 000 ECU w walucie krajowej, jeżeli to Państwo Członkowskie obawia się, że próg 100 000 ECU, określony powyżej, może prowadzić do poważnego zakłócenia warunków konkurencji. Państwa Członkowskie, które korzystają z tej możliwości, podejmują niezbędne środki, aby poinformować o powyższym odpowiednie władze publiczne w Państwie Członkowskim, z którego przedmioty są wysyłane lub transportowane.

Przed dniem 31 grudnia 1994 r. Komisja składa Radzie sprawozdanie w sprawie funkcjonowania specjalnych progów wynoszących 35 000 ECU, przewidzianych w poprzednim akapicie. W sprawozdaniu tym Komisja może poinformować Radę, że zniesienie specjalnych progów nie doprowadzi do poważnych zakłóceń warunków konkurencji. Do chwili podjęcia przez Radę jednomyślniej decyzji, co do propozycji Komisji, przepisy poprzedniego akapitu pozostają w mocy.

3. Państwo Członkowskie, na którego terytorium znajdują się towary w momencie rozpoczęcia ich wysyłki lub transportu, przyznaje podatnikom dokonującym dostaw towarów, na mocy ust. 2 prawo wyboru, aby miejsce takich dostaw ustalać zgodnie z ust. 1.

Zainteresowane Państwa Członkowskie określają szczegółowe zasady regulujące korzystanie z tej możliwości; jednakże w każdym przypadku zasady te obowiązują przez dwa lata kalendarzowe.

C. *Miejsce świadczenia usług w zakresie wewnątrzspółnotowego transportu towarów*

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 9 ust. 2 lit. b), miejscem świadczenia usług w wewnątrzspółnotowym transporcie towarów jest ustalane zgodnie z ust. 2, 3 i 4. Do celów niniejszego tytułu stosuje się następujące definicje:

- „wewnątrzspółnotowy transport towarów” oznacza transport, w przypadku gdy miejsce wysyłki oraz przybycia transportu znajdują się na terytorium dwóch różnych Państw Członkowskich,
- „miejsce wysyłki” oznacza miejsce faktycznego rozpoczęcia transportu towarów, niezależnie od odległości rzeczywiście przebytej do miejsca, w którym znajdują się towary,
- „miejsce przybycia” oznacza miejsce faktycznego zakończenia transportu towarów.

2. Miejscem świadczenia usług w transporcie wewnątrzspółnotowym jest miejsce wysyłki.

3. Jednakże, na zasadzie odstępstwa od ust. 2, za miejsce świadczenia usług w wewnątrzspółnotowym transporcie towarów, na rzecz klientów posiadających numer identyfikacji do celów podatku od wartości dodanej w Państwie Członkowskim innym, niż kraj rozpoczęcia transportu, uważa się miejsce na terytorium Państwa Członkowskiego, który przyznał klientowi numer identyfikacyjny do celów podatku od wartości dodanej, pod którym usługa została dla niego wykonana.

4. Państwa Członkowskie mogą nie opodatkowywać tej części transportu, odpowiadającej drodze przebytej szlakami wodnymi nie są częścią terytorium Wspólnoty, określonego w art. 3.

D. *Miejsce świadczenia usług odnoszących się do czynności pomocniczych w wewnątrzspółnotowym transporcie towarów*

Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 9 ust. 2 lit. c), za miejsce świadczenia usług obejmujących czynności pomocnicze w stosunku do wewnątrzspółnotowego transportu towarów, dokonywanych na rzecz klientów posiadających numer identyfikacyjny do celów podatku od wartości dodanej w Państwie Członkowskim innym niż to, na terytorium którego usługi te są faktycznie wykonywane, uważa się miejsce położone na terytorium Państwa Członkowskiego, które nadało klientowi numer identyfikacyjny do celów podatku od wartości dodanej, pod którym usługa została dla niego wykonana.

E. *Miejsce świadczenia usług przez pośredników*

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 9 ust. 1, miejscem świadczenia usług przez pośredników, działających w imieniu i na rachunek osób trzecich, będących częścią usług świadczonych w wewnątrzspółnotowym transporcie towarów jest miejsce wysyłki.

Jednakże, w przypadku, gdy klient, któremu pośrednik świadczy usługi, posiada numer identyfikacyjny do celów podatku od wartości dodanej w Państwie Członkowskim innym, niż to na terytorium którego znajduje się miejsce wysyłki transportu, za miejsce świadczenia usług przez pośrednika uważa się miejsce leżące na terytorium tego Państwa Członkowskiego, które nadało klientowi numer identyfikacyjny do celów podatku od wartości dodanej, pod którym usługa ta została dla niego wykonana.

2. Na zasadzie odstępstwa od art. 9 ust. 1, miejscem świadczenia usług stanowiących część usług mających na celu dokonanie czynności pomocniczych w stosunku do wewnątrzspółnotowego transportu towarów, świadczonych przez pośredników działających w imieniu i na rachunek osób trzecich, jest miejsce, w którym usługi pomocnicze są faktycznie wykonywane.

Jednakże, w przypadku, gdy klient, któremu pośrednik świadczy usługi, posiada numer identyfikacyjny do celów podatku od wartości dodanej w Państwie Członkowskim innym, niż państwo, na terytorium którego usługa pomocnicza jest faktycznie wykonywana, uważa się, że miejsce świadczenia usług przez

pośrednika znajduje się na terytorium Państwa Członkowskiego, który nadał klientowi numer identyfikacyjny do celów podatku od wartości dodanej, pod którym usługa ta została dla niego wykonana przez pośrednika.

3. Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 9 ust. 1, miejscem świadczenia usług przez pośredników działających w imieniu i na rachunek osób trzecich, gdy usługi takie stanowią część transakcji innych niż te, określone w ust. 1 lub 2 lub w art. 9 ust. 2 lit. e), jest miejsce wykonania tych transakcji.

Jednakże, w przypadku, gdy klient posiada numer identyfikacyjny do celów podatku od wartości dodanej w Państwie Członkowskim innym niż to, na terytorium którego zawarto transakcje, uważa się, że miejsce świadczenia usługi przez pośrednika znajduje się na terytorium Państwa Członkowskiego, który nadał klientowi numer identyfikacyjny do celów podatku od wartości dodanej, pod którym usługa ta została dla niego wykonana przez pośrednika.

Artykuł 28C

Zwolnienia

A. Zwolnienie dostaw towarów

Bez uszczerbku dla innych przepisów prawa wspólnotowego oraz na warunkach ustanowionych w celu zapewnienia prawidłowego i prostego stosowania zwolnień, przewidzianych poniżej, a także aby zapobiec oszustwom podatkowym, unikaniu opodatkowania i nadużyciom, Państwa Członkowskie zwalniają z podatku:

a) dostawy towarów, określone w art. 5 i 28a ust. 5 lit. a), wysyłane lub transportowane przez sprzedawcę bądź nabywcę towarów lub na jego rachunek, do miejsca poza terytorium, określone w art. 3, lecz znajdującego się na obszarze Wspólnoty, dokonane dla podatnika lub osoby prawnej niepodlegającej opodatkowaniu, która działa w takim charakterze w Państwie Członkowskim innym, niż państwo rozpoczęcia wysyłki lub transportu towarów.

Zwolnienie to nie ma zastosowania do dostaw towarów dokonywanych przez podatników zwolnionych z podatku zgodnie z art. 24 ani też do dostaw towarów dokonywanych na rzecz podatników lub osób prawnych niepodlegających opodatkowaniu, do których odnosi się odstępstwo w art. 28a ust. 1 lit. a) drugi akapit;

b) dostawy nowych środków transportu, wysłanych lub transportowanych do kupującego przez lub na rachunek sprzedającego lub kupującego, do miejsca poza terytorium określone w art. 3, lecz znajdującego się na obszarze Wspólnoty, dokonywane na rzecz podatników lub osób prawnych niepodlegających opodatkowaniu, do których odnosi się odstępstwo zgodnie z art. 28a ust. 1 lit. a) drugi akapit, lub też na rzecz jakiegokolwiek innej osoby niepodlegającej opodatkowaniu;

- c) dostawy towarów w rozumieniu art. 28a ust. 5 lit. b), do których mogłoby się odnosić zwolnienie przewidziane w lit. a), gdyby zostały dokonane na rzecz innego podatnika.

B. *Zwolnienie wewnątrzwspólnotowego nabywania towarów*

Bez uszczerbku dla innych przepisów prawa wspólnotowego oraz na warunkach określonych w celu zapewnienia prawidłowego i prostego stosowania zwolnień, przewidzianych poniżej, jak również aby zapobiec oszustwom podatkowym, unikaniu opodatkowania i nadużyciom, Państwa Członkowskie zwalniają z podatku:

- a) wewnątrzwspólnotowe nabywane towarów, których dostawy dokonywane przez podatników byłyby w każdych okolicznościach zwolnione z podatku na terytorium kraju;
- b) wewnątrzwspólnotowe nabywane towarów, których przywóz byłby w każdych okolicznościach zwolniony z podatku na mocy art. 14 ust. 1;
- c) wewnątrzwspólnotowe nabywane towarów w przypadku, gdy na podstawie art. 17 ust. 3 i 4, nabywca towarów jest w każdych okolicznościach uprawniony do całkowitego zwrotu podatku od wartości dodanej, na mocy art. 28a ust. 1.

C. *Zwolnienie usług transportowych*

Państwa Członkowskie zwalniają świadczenie wewnątrzwspólnotowych usług transportowych, które dotyczą wysyłki lub transportu towarów na wyspy i z wysp tworzących autonomiczne regiony Azorów i Madery oraz wysyłki lub transportu towarów między tymi wyspami.

D. *Zwolnienia przywozu towarów*

W przypadku, gdy towary wysyłane lub transportowane z obszaru trzeciego i są przywożone do Państwa Członkowskiego innego, niż to, w którym zakończyła się wysyłka lub transport, Państwa Członkowskie zwalniają tego rodzaju przywozy w przypadku, gdy dokonywana przez importera dostawa tego rodzaju towarów, określonych w art. 21 ust. 2, jest zwolniona zgodnie z A.

Państwa Członkowskie określają warunki tego zwolnienia w celu jego prawidłowego i prostego stosowania oraz aby zapobiec oszustwom podatkowym, unikaniu opodatkowania i nadużyciom.

E. *Inne zwolnienia*

- a) Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby wewnątrzwspólnotowe nabywanie towarów, objęte jedną z regulacji lub w jednej z sytuacji, określonych w art. 16 ust. 1 lit. b), korzystałyby z tych samych przepisów, co dostawy towarów dokonywane na terytorium kraju na tych samych warunkach.

b) Art. 16 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Z zastrzeżeniem przeprowadzenia konsultacji, przewidzianych w art. 29, Państwa Członkowskie mogą zwolnić z opodatkowania następujące transakcje:

- a) wewnątrzwspólnotowe nabywanie towarów przez podatnika, przywóz i dostawę towarów dla podatnika w celu wywozu do państw trzecich, w ich dotychczasowej postaci lub po przetworzeniu, jak również świadczenie usług związanych z działalnością eksportową podatnika, do wartości przywozu w ciągu ubiegłych 12 miesięcy;
- b) wewnątrzwspólnotowe nabywanie towarów przez podatnika, przywóz oraz dostawę towarów dla podatnika, w celu dostawy do innego Państwa Członkowskiego na warunkach ustanowionych w art. 28c (A), a także świadczenie usług odnoszących się do takich dostaw do innego Państwa Członkowskiego, do wartości zrealizowanych przez niego dostaw towarów na warunkach ustanowionych w art. 28c (A) w ciągu ubiegłych 12 miesięcy.

Państwa Członkowskie mogą wspólnie ustalić maksymalną wartość dla transakcji, zwolnionych na mocy lit. a) i b).”

Artykuł 28d

Zdarzenie podatkowe i wymagalność podatku

1. Zdarzenie podatkowe powstaje w momencie wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów. Wewnątrzwspólnotowe nabycie towarów uważa się za dokonane, w momencie uznania za dokonaną dostawę podobnych towarów na terytorium kraju.
2. W odniesieniu do wewnątrzwspólnotowego nabywania towarów podatek staje się wymagalny 15 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym nastąpiło zdarzenie podatkowe.
3. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 2, podatek staje się wymagalny z chwilą wystawienia faktury, w przypadku wystawienia faktury nabywcy towarów przed datą ustanowioną w ust. 2.
4. Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 10 ust. 2 i 3 w przypadku dostaw towarów dokonanych na warunkach ustanowionych w art. 28c (A), podatek staje się wymagalny 15 dnia miesiąca, następującego po miesiącu, w którym nastąpiło zdarzenie podatkowe.

Jednakże, podatek staje się wymagalny z chwilą wystawienia faktury przed 15 dniem miesiąca, następującego po miesiącu, w którym nastąpiło zdarzenie podatkowe.

Artykuł 28e

Podstawa opodatkowania oraz stosowane stawki

1. W przypadku wewnątrzspółnotowego nabywania towarów, podstawa opodatkowania jest ustalana na podstawie takich samych elementów jak elementy stosowane zgodnie z art. 11 (A), w celu ustalenia podstawy opodatkowania dla dostawy takich samych towarów na terytorium kraju. W szczególności, w przypadku wewnątrzspółnotowego nabywania towarów, określonych w art. 28a ust. 6, podstawa opodatkowania jest ustalana zgodnie z art. 11 (A) ust. 1 lit. b).

Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby akcyza należna lub zapłacona przez osobę dokonującą wewnątrzspółnotowego nabycia produktów podlegających akcyzie, została wliczona do podstawy opodatkowania, zgodnie z art. 11 (A) ust. 2 lit. a).

2. Stawką podatku stosowaną do wewnątrzspółnotowego nabywania towarów jest stawka obowiązująca w momencie, gdy podatek staje się wymagalny.

3. Stawką podatku stosowaną do wewnątrzspółnotowego nabywania towarów jest stawka stosowana do dostaw towarów podobnych na terytorium kraju.

Artykuł 28f

Prawo do odliczenia podatku naliczonego

1. Art. 17 ust. 2, 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„2. O ile towary i usługi są używane do celów transakcji podlegających opodatkowaniu, podatnik jest uprawniony do odliczenia od podatku, który zobowiązany jest zapłacić:

- a) należnego lub zapłaconego podatku od wartości dodanej od dostarczonych towarów lub świadczonych usług lub które mają być podatnikowi dostarczone lub świadczone przez innego podatnika, zobowiązanego do zapłaty podatku na terytorium kraju;
- b) należnego lub zapłaconego podatku od wartości dodanej od towarów przywożonych na terytorium kraju;
- c) podatku od wartości dodanej należnego zgodnie z art. 5 ust. 7 lit. a), art. 6 ust. 3 i art. 28a ust. 6;
- d) podatku od wartości dodanej należnego zgodnie z art. 28a ust. 1 lit. a).

3. Państwa Członkowskie przyznają ponadto każdemu podatnikowi prawo do odliczenia lub zwrotu kwoty podatku od wartości dodanej, określonej w ust. 2, w zakresie, w jakim towary i usługi są używane do celów:

- a) transakcji związanych z działalnością gospodarczą, określonych w art. 4 ust. 2, przeprowadzanych w innym kraju, które podlegałyby odliczeniu, jeżeli zostałyby przeprowadzone na terytorium kraju;

- b) transakcji zwolnionych od podatku na podstawie art. 14 ust. 1 (i), art. 15, art. 16 ust. 1 (B), (C), (D) lub (E) lub art. 16 ust. 2 lub art. 28c (A);
 - c) wszelkich transakcji zwolnionych od podatku zgodnie z art. 13 (B) lit. a) i d) ust. 1-5, w przypadku, gdy klient ma siedzibę poza Wspólnotą lub też, gdy transakcje te są bezpośrednio związane z towarami, przeznaczonymi do wywozu do kraju spoza Wspólnoty.
4. Zwrot podatku od wartości dodanej, określony w ust. 3, jest dokonywany:
- na rzecz podatników, którzy mają swoją siedzibę nie na terytorium kraju, lecz w innym Państwie Członkowskim, zgodnie ze szczegółowymi zasadami ustanowionymi w dyrektywie 79/1072/EWG*,
 - na rzecz podatników nieposiadających siedziby na terytorium Wspólnoty, zgodnie ze szczegółowymi zasadami ustanowionymi w dyrektywie 86/560/EWG**.

* Dz.U. nr L 331 z 27.12.1979, str. 11.

** Dz.U. nr L 326 z 21.11.1986, str. 40.”

2. Art. 18 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W celu wykonania prawa do odliczenia, podatnik musi:

- a) w odniesieniu do odliczeń zgodnie z art. 17 ust. 2 lit. a) posiadać fakturę sporządzoną zgodnie z art. 22 ust. 3;
- b) w odniesieniu do odliczeń zgodnie z art. 17 ust. 2 lit. b), posiadać dokument przywozowy, określający go jako odbiorcę lub importera, określający kwotę należnego podatku lub pozwalający na jego wyliczenie;
- c) w odniesieniu do odliczeń podatkowych określonych w art. 17 ust. 2 lit. c), dopełnić formalności ustanowionych przez każde Państwo Członkowskie;
- d) jeśli jest on zobowiązany do zapłaty podatku jako klient lub kupujący, w przypadku stosowania art. 21 ust. 1, dopełnić formalności przewidzianych przez każde Państwo Członkowskie;
- e) w odniesieniu do odliczeń podatkowych zgodnie z art. 17 ust. 2 lit. d), określonych w deklaracji, przewidzianej w art. 22 ust. 4, udzielić wszelkich informacji niezbędnych dla wyliczenia podatku należnego od wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów, oraz posiadać fakturę zgodnie z art. 22 ust. 3.”

3. W art. 18 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3a. Państwa Członkowskie mogą upoważnić podatnika, nieposiadającego faktury zgodnie z art. 22 ust. 3 do dokonania odliczeń, określonych w art. 17 ust. 2 lit. d); Państwa Członkowskie określą warunki i zasady stosowania niniejszego przepisu.”

Artykuł 28g

Osoby zobowiązane do zapłaty podatku

Art. 21 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 21

Osoby zobowiązane do zapłaty podatku władzom podatkowym

Zobowiązanymi do zapłaty podatku od wartości dodanej są:

1. w systemie wewnętrznym:
 - a) podatnicy dokonujący dostaw towarów lub świadczenia usług podlegających opodatkowaniu, innych, niż usługi, określonych w lit. b).

W przypadku, gdy dostawa towarów lub świadczenie usług podlegających opodatkowaniu jest dokonywane przez podatnika posiadającego siedzibę za granicą, Państwa Członkowskie mogą przyjąć regulacje, według których podatek jest płacony przez inną osobę. Między innymi jako taka osoba może być wyznaczony przedstawiciel podatkowy lub inna osoba, na której rzecz dokonywana jest dostawa towarów lub świadczone są usługi. Państwa Członkowskie mogą też przewidzieć, że osoba inna niż podatnik jest solidarnie odpowiedzialna za zapłatę podatku;
 - b) klient, na rzecz którego świadczone są usługi, określone w art. 9 ust. 2 lit. e) lub w art. 28b (C), (D) lub (E), dokonywane przez podatnika posiadającego siedzibę za granicą.

Jednakże, Państwa Członkowskie mogą wymagać, aby świadczący usługi był solidarnie odpowiedzialny za zapłatę podatku;
 - c) każda osoba wykazująca podatek od wartości dodanej na fakturze lub innym dokumencie uznawanym za fakturę;
 - d) każda osoba dokonująca wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów podlegającego opodatkowaniu. W przypadku, gdy wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów dokonuje osoba posiadająca siedzibę za granicą, Państwa Członkowskie mogą przyjąć regulacje, według których podatek zostanie zapłacony przez inną osobę. Między innymi jako taka osoba może zostać wyznaczony przedstawiciel podatkowy. Państwa Członkowskie mogą także postanowić, że osoba inna niż podatnik jest solidarnie odpowiedzialna za zapłatę podatku;
2. w przywozie: osoba lub osoby wyznaczone bądź uznane za zobowiązane przez Państwa Członkowskie, do których towary są przywożone.”

Artykuł 28h

Obowiązki osób zobowiązanych do zapłaty podatku

art. 22 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 22*

Obowiązki w systemie wewnętrznym:

1.
 - a) Każdy podatnik określa kiedy jego działalność jako podatnika się rozpoczyna, zmienia się lub kończy.
 - b) Bez uszczerbku dla lit. a), każdy podatnik, określony w art. 28a ust. 1 lit. a) akapit drugi składa oświadczenie, że nabywa towary wewnątrz Wspólnoty, jeżeli nie są spełnione warunki do zastosowania odstępstwa, przewidzianego w niniejszym artykule.
 - c) Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki, w celu nadania indywidualnego numeru identyfikacji podatkowej:
 - każdemu podatnikowi, z wyłączeniem tych, określonych w art. 28a ust. 4, który na terytorium kraju dokonuje dostaw towarów lub świadczy usługi uprawniające go do odliczenia podatku naliczonego, przy czym dotyczy to usług innych niż te, od których podatek płacony jest wyłącznie przez klienta, zgodnie z art. 21 ust. 1 lit. b). Jednakże, Państwa Członkowskie nie mają obowiązku przydzielania numeru identyfikacji podatkowej niektórym podatnikom, określonym w art. 4 ust. 3;
 - każdemu podatnikowi, określonymu w ust. 1 lit. b), oraz każdemu podatnikowi, który skorzystał z możliwości określonej w art. 28a ust. 1 lit. a) akapit trzeci.
 - d) Każdy indywidualny numer identyfikacyjny posiada przedrostek zgodny z Międzynarodową Normą ISO-3166-alpha 2, za pomocą którego można zidentyfikować Państwo Członkowskie, które go nadało.
 - e) Państwa Członkowskie podejmują środki niezbędne w celu zapewnienia, aby ich systemy identyfikacyjne pozwalały na rozróżnienie podatników, określonych w lit. c) oraz zapewniały prawidłowe zastosowanie przepisów przejściowych w zakresie opodatkowania transakcji wewnątrzspółnotowych stosownie do niniejszego tytułu.
2.
 - a) Każdy podatnik prowadzi rachunkowość w sposób wystarczająco szczegółowy, aby umożliwić zastosowanie podatku od wartości dodanej oraz kontrolę przez organ podatkowy.
 - b) Każdy podatnik prowadzi ewidencję towarów, które wysłał lub transportował lub które zostały wysłane lub transportowane w jego imieniu poza terytorium określone w art. 3, jednak do miejsca znajdującego się we Wspólnocie, do celów transakcji określonych w art. 28a ust. 5 lit. b) tiret

czwarte, piąte, szóste i siódme.

Każdy podatnik prowadzi ewidencję materiałów, wysłanych do niego z innego Państwa Członkowskiego, przez lub na rachunek podatnika z numerem identyfikacyjnym do celów podatku od wartości dodanej w tym innym Państwie Członkowskim, w związku z dostawą dla tego podatnika dokonaną na podstawie umowy o dzieło.

3. a) Każdy podatnik wystawia fakturę lub inny dokument uznawany za fakturę, w odniesieniu do towarów i usług, które dostarczył lub świadczył na rzecz innego podatnika lub osobie prawnej nie podlegającej opodatkowaniu. Każdy podatnik będzie ponadto wystawiać fakturę lub inny dokument uznawany za fakturę w odniesieniu do dostaw towarów, określonych w art. 28b (B) ust. 1, oraz w odniesieniu do towarów dostarczonych na warunkach określonych w art. 28c (A). Podatnik zachowuje jeden egzemplarz każdego wystawionego dokumentu.

Każdy podatnik wystawia także fakturę w odniesieniu do wszelkich zaliczek dokonanych na jego rzecz przez innego podatnika lub przez osobę prawną niepodlegającą opodatkowaniu, przed jakimikolwiek dostawami towarów określonych w akapicie pierwszym lub przed zakończeniem świadczenia usług.

- b) Faktura wykazuje jasno cenę bez podatku jak również należny od niej podatek według każdej stawki, jak też jakiegokolwiek zwolnienia.

Faktura wykazuje ponadto:

- w przypadku transakcji, określonych w art. 28b (C), (D) i (E), numer identyfikacyjny do celów podatku od wartości dodanej podatnika na terytorium kraju i numer identyfikacyjny do celów podatku od wartości dodanej klienta, pod którym usługa była dla niego świadczona,
- w przypadku transakcji, określonych w art. 28c (A) lit. a), numer identyfikacyjny do celów podatku od wartości dodanej podatnika na terytorium kraju jak również numer identyfikacyjny do celów podatku od wartości dodanej odbiorcy towarów w innym Państwie Członkowskim,
- w przypadku dostawy nowych środków transportu, szczegółowe dane wymienione w art. 28a ust. 2.

- c) Państwa Członkowskie ustanawiają kryteria ustalające, czy dokument może być uznany za fakturę.

4. a) Każdy podatnik składa deklarację podatkową w terminie ustalonym przez każde z Państw Członkowskich. Termin ten nie może przekraczać dwóch miesięcy od zakończenia każdego z okresów podatkowych. Okres podatkowy może być ustalony przez każde z Państw Członkowskich na

jeden, dwa lub trzy miesiące. Państwa Członkowskie mogą jednakże ustalić inne okresy podatkowe, pod warunkiem, że nie będą one przekraczać roku.

b) Na deklaracji podatkowej muszą się znaleźć wszystkie niezbędne informacje potrzebne do obliczenia należnego podatku oraz dokonanych odliczeń, w danym przypadku, łącznie z całkowitą kwotą transakcji odnoszących się do tego podatku i odliczeń oraz całkowitą kwotą transakcji zwolnionych od podatku, o ile wydaje się to niezbędne dla ustalenia podstawy opodatkowania.

c) Deklaracja podatkowa określa ponadto:

- z jednej strony, całkowitą wartość, pomniejszoną o podatek od wartości dodanej, dostaw towarów, określonych w art. 28c (A), od których podatek stał się wymagalny w tym okresie podatkowym.

Ponadto dodaje się również, co następuje: całkowitą wartość, pomniejszoną o podatek od wartości dodanej, dostaw towarów, określonych w art. 8 ust. 1 lit. a) zdanie drugie i w art. 28b (B) ust. 1, dokonanych na terytorium innego Państwa Członkowskiego, od których podatek stał się wymagalny w ciągu okresu sprawozdawczego, w przypadku gdy miejsce rozpoczęcia wysyłki lub transportu towarów znajduje się na terytorium kraju,

- z drugiej strony, całkowitą wartość, pomniejszoną o podatek od wartości dodanej, nabyć towarów wewnątrz Wspólnoty, określonych w art. 28a ust. 1-6, od których podatek stał się wymagalny.

Ponadto dodaje się co następuje: całkowitą wartość, pomniejszoną o podatek od wartości dodanej, dostaw towarów, określonych w art. 8 ust. 1 lit. a) drugie zdanie i w art. 28b (B) ust. 1, dokonanych na terytorium kraju, od których w ciągu okresu sprawozdawczego podatek stał się wymagalny, w przypadku, gdy miejsce rozpoczęcia wysyłki lub transportu towarów znajduje się na terytorium innego Państwa Członkowskiego.

5. Każdy podatnik przy składaniu okresowej deklaracji podatkowej płaci kwotę netto podatku od wartości dodanej. Jednakże Państwa Członkowskie mogą ustalić inny termin dla uiszczenia tej kwoty lub mogą żądać płatności tymczasowej.

6. a) Państwa Członkowskie mogą żądać od podatnika złożenia oświadczenia zawierającego wszystkie szczegółowe dane wymienione w ust. 4, dotyczące wszystkich transakcji przeprowadzonych w roku ubiegłym. Oświadczenie takie dostarcza wszystkich informacji niezbędnych dla jakichkolwiek korekt.

b) Każdy podatnik posiadający numer identyfikacyjny do celów podatku od wartości dodanej składa ponadto zestawienie nabywców posiadających numery identyfikacyjne do celów podatku od wartości dodanej, którym dostarczał towary na warunkach ustanowionych w art. 28c (A).

Takie zestawienie sporządza się za każdy kwartał roku kalendarzowego w ciągu okresu oraz zgodnie z procedurami, które mają ustalić Państwa Członkowskie, które podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby przepisy dotyczące współpracy administracyjnej w dziedzinie podatków pośrednich były przestrzegane w każdym przypadku.

Zestawienie określa:

- numer identyfikacyjny do celów podatku od wartości dodanej podatnika na terytorium kraju lub pod którym dokonywał on dostaw towarów na warunkach ustanowionych w art. 28c c (A),
- numer identyfikacyjny do celów podatku od wartości dodanej każdego nabywcy towarów, który został mu nadany w innym Państwie Członkowskim i pod którym dostarczano mu towary jak również, gdy jest to stosowne informację, że dostawy towarów określonych w art. 28a ust. 5 lit. a), zostały dokonane na rzecz nabywcy,
- dla każdego nabywcy, całkowitą wartość dostaw towarów dokonanych przez podatnika. Kwoty te dotyczą tego kwartału kalendarzowego, podczas którego podatek stał się wymagalny.

Zestawienie określa także:

- w odniesieniu do dostaw towarów objętych art. 28c (A) lit. c) numer identyfikacyjny do celów podatku od wartości dodanej podatnika na terytorium kraju, numer identyfikacyjny od podatku obrotowego w Państwie Członkowskim przeznaczenia wysyłki lub transportu, oraz wartość dostarczonych towarów, określona zgodnie z art. 28e ust. 1,
- kwoty korekt dokonanych na podstawie art. 11 (C) ust. 1. Kwoty te dotyczą kwartału roku kalendarzowego, podczas którego nabywca towarów został powiadomiony o korektach.

W przypadku, gdy towary są wysyłane lub transportowane przez lub na rachunek podatnika do miejsc poza terytorium określonym w art. 3, ale znajdujących we Wspólnocie, w celu dostarczenia rzeczy, będącej przedmiotem umowy o dzieło, do podatnika, zgodnie z warunkami określonymi w art. 28a ust. 5 lit. a), zestawienie sporządzone za kwartał, podczas którego towary były w ten sposób wysyłane lub transportowane, określa:

- numer identyfikacyjny do celów podatku od wartości dodanej podatnika na terytorium Państwa Członkowskiego rozpoczęcia wysyłki lub transportu towarów,
- numer identyfikacyjny do celów podatku od wartości dodanej podatnika w Państwie Członkowskim zakończenia wysyłki lub transportu, do którego wysłano towary w celu dostarczenia rzeczy będącej przedmiotem umowy o dzieło,

- oświadczenie, że towary zostały wysłane lub przetransportowane zgodnie z warunkami, o których mowa powyżej, w celu dostarczenia rzeczy będącej przedmiotem umowy o dzieło, wykonywanej faktycznie w Państwie Członkowskim zakończenia wysyłki lub transportu.
- c) Na zasadzie odstępstwa od lit. b), Państwa Członkowskie mogą wymagać, aby zestawienia:
- były składane co miesiąc,
 - zawierały dodatkowe dane szczegółowe.
- d) W przypadku dostaw nowych środków transportu dokonywanych na warunkach ustanowionych w art. 28c (A) lit. b) przez podatnika posiadającego numer identyfikacyjny do celów podatku od wartości dodanej na rzecz kupującego nieposiadającego numeru identyfikacyjnego do celów podatku od wartości dodanej lub przez podatnika określonego w art. 28a ust. 4, Państwa Członkowskie podejmują środki niezbędne w celu zapewnienia, aby sprzedawca przekazał wszelkie informacje konieczne dla nałożenia podatku od wartości dodanej i jego kontroli przez administrację podatkową.
- e) Państwa Członkowskie mogą wymagać, aby podatnicy, którzy na terytorium kraju dokonują wewnątrzwspólnotowego nabywania towarów, określonych w art. 28a ust. 1 lit. a) i art. 28a ust. 6, złożyli oświadczenia zawierające szczegóły takich transakcji, jednakże pod warunkiem, że oświadczenia te nie będą dotyczyły okresu krótszego, niż jeden miesiąc.

Państwa Członkowskie mogą również wymagać, aby osoby, które dokonują wewnątrzwspólnotowego nabywania nowych środków transportu określonych w art. 28a ust. 1 lit. b), dostarczyły wraz ze składaną deklaracją podatkową, określoną w ust. 4, wszystkich informacji niezbędnych dla nałożenia podatku od wartości dodanej i przeprowadzenia kontroli przez administrację podatkową.

7. Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby osoby, które zgodnie z art. 21 ust. 1 lit. a) i b), uznano za osoby zobowiązane do zapłaty podatku zamiast podatników mających swą siedzibę za granicą, lub też które są solidarnie odpowiedzialne za zapłatę podatku, spełniały powyższe wymagania dotyczące oświadczeń i zapłaty.

8. Państwa Członkowskie mogą nałożyć inne zobowiązania, które uznają za niezbędne dla poprawnego poboru podatków i aby zapobiec oszustwom podatkowym, pod warunkiem równego traktowania transakcji wewnętrznych oraz transakcji zawieranych przez podatników w różnych Państwach Członkowskich, o ile tego rodzaju zobowiązania nie będą prowadziły w handlu między Państwami Członkowskimi do niepotrzebnych formalności związanych z przekraczaniem granic.

9. a) Państwa Członkowskie mogą zwolnić określonych niektórych lub wszystkich zobowiązań podatników:
- dokonujących jedynie dostaw towarów lub usług, które są zwolnione na podstawie art. 13 i 15,
 - uprawnionych do zwolnienia z podatku przewidzianego w art. 24 oraz podlegających odstępstwu przewidzianemu w art. 28a ust. 1 lit. a) akapit drugi,
 - którzy nie dokonują żadnych transakcji określonych ust. 4 lit. c).
- b) Państwa Członkowskie mogą zwolnić innych podatników, niż podatnicy określeni w lit. a), od niektórych zobowiązań określonych w ust. 2 lit. a).
- c) Państwa Członkowskie mogą zwolnić podatników z obowiązku zapłaty należnego podatku w przypadku, gdy jego kwota jest nieznaczna.

10. Państwa Członkowskie podejmują środki w celu zapewnienia, aby osoby prawne niepodlegające opodatkowaniu, zobowiązane do zapłaty podatku w związku z wewnątrzwspólnotowym nabywaniem towarów, objętym art. 28a ust. 1 lit. a) akapit pierwszy wypełniały wyżej wymienione zobowiązania w zakresie deklaracji i zapłaty oraz aby otrzymały własny numer identyfikacyjny do celów podatku od wartości dodanej określonej w ust. 1 lit. c), d) i e).

11. W przypadku wewnątrzwspólnotowego nabywania nowych środków transportu, objętego art. 28a ust. 1 lit. b), Państwa Członkowskie przyjmą szczegółowe ustalenia dotyczące deklaracji i następującej po niej zapłaty.

12. Rada, stanowiąc jednogłośnie na wniosek Komisji, może upoważnić każde Państwo Członkowskie do wprowadzenia szczególnych środków w celu uproszczenia zobowiązań dotyczących deklaracji, ustanowionych w ust. 6 lit. b). Takie środki upraszczające, które nie będą zagrażać prawidłowemu monitorowaniu transakcji wewnątrzwspólnotowych, mogą przyjąć następującą formę:

- a) Państwa Członkowskie mogą upoważnić podatników, którzy spełniają następujące trzy warunki do składania zestawień rocznych zawierających numery identyfikacyjne do celów podatku od wartości dodanej nabywców w innych Państwach Członkowskich, którym podatnicy ci dostarczyli towary na warunkach ustanowionych w art. 28c część A:
- całkowita roczna wartość dostarczanych przez nich towarów lub świadczonych przez nich usług określonych w art. 5, 6 oraz art. 28a ust. 5, pomniejszona o podatek od wartości dodanej, nie przekracza, o więcej niż 35 000 ECU, kwoty obrotu rocznego, stanowiącej punkt odniesienia przy wnioskach o zwolnienie z podatku przewidzianego w art. 24,
 - całkowita roczna wartość dostaw towarów dokonanych przez nich na warunkach określonych w art. 28c (A), pomniejszona o podatek od wartości dodanej, nie przekracza równowartości 15 000 ECU w walucie krajowej,

- dostawy towarów dokonane przez nich na warunkach określonych w art. 28c (A) nie dotyczą nowych środków transportu;
- b) Państwa Członkowskie, w których ustalony okres podatkowy przekracza trzy miesiące i za który podatnik musi składać deklaracje przewidziane ust. 4, mogą upoważnić takie osoby do złożenia zestawienia za ten sam okres, w przypadku gdy podatnicy ci spełniają następujące trzy warunki:
- ogólna roczna wartość towarów i świadczonych usług określonych w art. 5, 6 oraz art. 28a ust. 5, pomniejszona o podatek od wartości dodanej, nie przekracza równowartości 200 000 ECU w walucie krajowej,
 - całkowita roczna wartość dostaw towarów dokonanych przez nich na warunkach ustanowionych w art. 28c (A), pomniejszona o podatek od wartości dodanej, nie przekracza równowartości 15 000 ECU w walucie krajowej,
 - dostawy towarów dokonanych na warunkach określonych w art. 28c (A) nie dotyczą nowych środków transportu.”

Artykuł 28i

Specjalne system dla małych przedsiębiorstw

W art. 24 ust. 3 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W każdym przypadku dostawy nowych środków transportu dokonane na warunkach określonych w art. 28c (A) nie są objęte zwolnieniem z podatku zgodnie z ust. 2.”

Artykuł 28j

Wspólny system ryczałtu dla rolników

1. W art. 25 ust. 4 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W przypadku, gdy korzystają oni z tej możliwości, Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów przejściowych dotyczących opodatkowania transakcji wewnątrzspółnotowych, ustanowionych w tytule XVIa.”

2. Art. 25 ust. 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„5. Ryczałtowe stawki procentowe, przewidziane w ust. 3, stosują się do następujących cen bez podatku:

- a) produktów rolnych dostarczanych przez rolników ryczałtowych podatnikom innym niż kwalifikujący się na terytorium kraju do systemu stawek ryczałtowych, przewidzianego w niniejszym artykule;

- b) produktów rolnych dostarczanych przez rolników ryczałtowych na warunkach ustanowionych w art. 28c (A), osobom prawnym niepodlegającym opodatkowaniu, nieuprawnionym do odstępstwa przewidzianego w art. 28a ust. 1 lit. a) w Państwie Członkowskim zakończenia wysyłki lub transportu tak dostarczanych produktów rolnych;
- c) usług rolniczych świadczonych przez rolników ryczałtowych na rzecz podatników innych niż ci, którzy na terytorium kraju kwalifikują się do systemu ryczałtowego, przewidzianego w niniejszym artykule.

Rekompensata ta wyklucza wszelkie inne formy odliczania.

6. W przypadku dostaw produktów rolnych i usług rolniczych, określonych w ust. 5, Państwa Członkowskie zapewniają, aby zryczałtowana rekompensata była wypłacana albo przez:

- a) kupującego lub klienta. W tym przypadku kupujący lub klient jest upoważniony, jak przewiduje art. 17 oraz zgodnie z procedurami przewidzianymi przez Państwa Członkowskie, do odliczenia od podatku od wartości dodanej, jaki zobowiązany jest zapłacić na terytorium kraju, zryczałtowanej kwoty rekompensaty, którą wypłacił rolnikom ryczałtowym.

Państwa Członkowskie zwrócą kupującemu lub klientowi zryczałtowaną kwotę rekompensaty, którą wypłacił rolnikom ryczałtowym w ramach jednej z następujących transakcji:

- dostawy produktów rolnych dokonane na warunkach ustanowionych w art. 28c (A) podatnikom lub osobom prawnym niepodlegającym opodatkowaniu, działającym w takim charakterze w innym Państwie Członkowskim, w którym nie kwalifikują się do odstępstwa przewidzianego w art. 28a ust. 1 lit. a) akapit drugi,
- dostawy produktów rolnych dokonywane na warunkach określonych w art. 15 i w art. 16 ust. 1 (B), (D) i (E) na rzecz kupujących, których siedziba znajduje się poza Wspólnotą, pod warunkiem, że te produkty są używane przez tych kupujących do celów transakcji wymienionych w art. 17 ust. 3 lit. a) i b), lub do celów usług, które uznaje się za świadczone na terytorium kraju i z tytułu których podatek płacony jest wyłącznie przez klientów zgodnie z art. 21 ust. 1 lit. b),
- dostawy usług rolniczych dokonywane na rzecz podlegających opodatkowaniu klientów, których siedziba znajduje się na terytorium Wspólnoty, jednak w innych Państwach Członkowskich, lub dokonywane na rzecz podlegających opodatkowaniu klientów, których siedziba znajduje się poza Wspólnotą, pod warunkiem, że usługi te są wykorzystywane przez tych klientów do celów transakcji, określonych w art. 17 ust. 3 lit. a) i b) lub do celów usług, które uznaje się za świadczone na terytorium kraju i z tytułu których podatek płacony jest wyłącznie przez klientów, na mocy art. 21 ust. 1 lit. b).

Państwa Członkowskie ustalają metodę refundacji; w szczególności mogą stosować art. 17 ust. 4; albo

b) przez władze publiczne.”

3. W art. 25 ust. 9 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jeżeli Państwa Członkowskie korzystają z możliwości, przewidzianej w niniejszym artykule, podejmują one wówczas wszelkie środki niezbędne w celu zapewnienia, aby taka sama metoda opodatkowania była stosowana do dostaw produktów rolnych dokonywanych na warunkach ustanowionych w art. 28b (B) ust. 1, niezależnie od tego czy dostawa jest dokonywana przez rolnika ryczałtowego lub też przez podatnika, który nie jest rolnikiem ryczałtowym.”

Artykuł 28k

Przepisy różne

Do dnia 30 czerwca 1999 r. stosuje się następujące przepisy:

1. Państwa Członkowskie mogą zwolnić z podatku realizowane przez sklepy wolnopodatkowe dostawy towarów przewożone w bagażu osobistym podróżnych podróżujących samolotami na trasach wewnątrzspółnotowych lub statkami do innych Państw Członkowskich. Do celów niniejszego artykułu:

- a) „sklep wolnopodatkowy” oznacza każdy punkt sprzedaży usytuowany w obrębie portu lotniczego lub portu morskiego, który spełnia warunki przewidziane przez właściwe władze publiczne, w szczególności na mocy ust. 5;
- b) „podróżni udających się do innego Państwa Członkowskiego” oznaczają wszystkich pasażerów będących w posiadaniu dokumentu przewozowego na podróż lotniczą lub morską stwierdzającego, że bezpośrednim celem ich podróży jest port lotniczy lub port morski położony w innym Państwie Członkowskim;
- c) „wewnątrzspółnotowy transport lotniczy lub morski” oznacza każdy transport, drogą lotniczą lub morską rozpoczynający się na terytorium kraju określonego w art. 3, w przypadku gdy faktyczne miejsce przeznaczenia jest położone w innym Państwie Członkowskim.

Dostawy towarów realizowane przez sklepy wolnopodatkowe są stawiane na równi z dostawami towarów realizowanymi na pokładzie samolotu lub statku podczas wewnątrzspółnotowego transportu pasażerskiego.

Zwolnienie to stosuje się również do dostaw towarów realizowanych przez sklepy wolnopodatkowe na obszarze dwóch terminali tunelu pod Kanałem La Manche, na rzecz podróżnych posiadających ważne bilety na podróż między tymi dwoma terminalami.

2. Uprawnienie do zwolnienia, przewidziane w ust. 1, stosuje się tylko do dostaw towarów:

- a) których całkowita wartość na jedną osobę na podróż nie przekracza limitów przewidzianych w przepisach prawa wspólnotowego obowiązujących w zakresie ruchu podróży między państwami trzecimi a Wspólnotą.

W przypadku, gdy całkowita wartość kilku pozycji lub kilku dostaw towarów na jedną osobę na podróż przekracza te limity, zwolnienie przyznaje się jedynie do wysokości tych kwot, przy czym rozumie się, że wartość jednego przedmiotu nie może zostać podzielona;

- b) które obejmują ilości na jedną osobę na podróż nieprzekraczające limitów przewidzianych przepisami prawa wspólnotowego, obowiązującymi w zakresie ruchu podróży między państwami trzecimi a Wspólnotą.

Wartość dostaw towarów dokonanych w granicach tych limitów ilościowych nie będzie brana pod uwagę przy zastosowaniu lit. a).

3. Państwa Członkowskie przyznają każdemu podatnikowi prawo do odliczeń lub zwrotu podatku od wartości dodanej, określonego w art. 17 ust. 2, o ile wykorzystuje on towary i usługi w celach dostaw towarów zwolnionych na podstawie niniejszego artykułu.

4. Państwa Członkowskie, które korzystają z możliwości, przewidzianej w art. 16 ust. 2, przyznają także na podstawie niniejszego przepisy możliwość zwolnienia wewnątrzwspólnotowym przywozom, nabyciom i dostawom towarów do podatnika, w celu realizacji przez niego dostaw towarów, zwolnionych od podatku na mocy niniejszego artykułu.

5. Państwa Członkowskie podejmują środki niezbędne w celu zapewnienia prawidłowego i prostego stosowania zwolnień z podatku, przewidzianych w niniejszym artykule oraz aby zapobiec oszustwom podatkowym, unikaniu opodatkowania i nadużyciom.

Artykuł 281

Okres stosowania

Regulacje przejściowe, przewidziane w niniejszym tytule, wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1993 r. Przed dniem 31 grudnia 1994 r. Komisja złoży Radzie sprawozdanie w sprawie funkcjonowania regulacji przejściowych i przedłoży propozycje dotyczące systemu ostatecznego.

Regulacje przejściowe zostają zastąpione ostatecznym systemem opodatkowania handlu między Państwami Członkowskimi, opartym na zasadzie opodatkowania w Państwie Członkowskim pochodzenia dostarczanych towarów i świadczonych usług. W tym celu Rada stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji i po konsultacji z Parlamentem Europejskim podejmie do dnia 31 grudnia 1995 r. decyzję w sprawie regulacji niezbędnych do wejścia w życie i stosowania ostatecznego systemu, jeżeli po szczegółowym zbadaniu tego sprawozdania dojdzie do wniosku, że warunki przejścia do ostatecznego systemu zostały spełnione w zadowalającym stopniu.

Regulacje przejściowe wchodzi w życie na cztery lata i obowiązują w związku z tym do dnia 31 grudnia 1996 r. Okres stosowania regulacji przejściowych zostanie automatycznie przedłużony do daty wejścia w życie ostatecznej regulacji, a w każdym razie, do podjęcia przez Radę decyzji w sprawie ostatecznej regulacji.

Artykuł 28m

Kurs wymiany

W celu ustalenia w walutach krajowych równowartości kwot wyrażonych w niniejszym tytule w ecu, Państwa Członkowskie stosują kurs wymiany obowiązujący w dniu 16 grudnia 1991 r.*

*Dz.U. nr C 328 z 17.12.1991, str. 4.”

23. Art. 33 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 33

1. Bez uszczerbku dla innych przepisów prawa wspólnotowego, w szczególności obowiązujących przepisów Wspólnoty dotyczących ogólnego systemu przechowywania, transportu i monitorowania produktów podlegających akcyzie, niniejsza dyrektywa nie zabrania żadnemu Państwu Członkowskiemu utrzymywania lub wprowadzania podatków od umów ubezpieczenia, podatków od gier i zakładów, podatków akcyzowych, opłat skarbowych oraz, ogólnie, jakichkolwiek podatków, ceł lub opłat, które nie mogą być uznane za podatki obrotowe, pod warunkiem jednakże, że te podatki, cła i opłaty nie prowadzą w handlu między Państwami Członkowskimi do powstawania formalności związanych z przekraczaniem granicy.

2. Wszelkie odniesienia w niniejszej dyrektywie do wyrobów podlegających akcyzie stosują się do następujących produktów, w rozumieniu obowiązujących przepisów prawa wspólnotowego:

- oleje mineralne,
- alkohol i napoje alkoholowe,
- wyroby tytoniowe.”

24. Dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 33a

1. Towary wprowadzane do Wspólnoty z jakichkolwiek terytoriów wymienionych w art. 3 ust. 3 drugi akapit lub z Wysp Normandzkich, podlegają następującym przepisom:

- a) formalności dotyczące wprowadzenia tych towarów do Wspólnoty są załatwiane zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 717/91*.

- b) procedura wewnętrznego tranzytu wspólnotowego stosuje się w przypadku, gdy z chwilą wprowadzenia do Wspólnoty towary te są:
- przeznaczone dla Państwa Członkowskiego innego niż to, na terytorium którego znalazły się one w momencie wprowadzenia ich do Wspólnoty,
 - przeznaczone do ponownego wywozu ze Wspólnoty, po tym jak były na terytorium Wspólnoty przedmiotem naprawy, zmiany, dostosowania, przetworzenia lub umowy o dzieło,
 - objęte regulacjami czasowego wwozu w rozumieniu dyrektywy 85/362/EWG.

2. Towary pochodzące ze Wspólnoty i wysłane lub transportowane do jakichkolwiek terytoriów określonych w art. 3 ust. 3 akapit drugi lub na Wyspy Normandzkie, podlegają następującym przepisom:

- a) formalności dotyczące wywozu tych towarów ze Wspólnoty są załatwiane zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 717/91;
- b) procedura wewnętrznego tranzytu wspólnotowego stosuje się w przypadku, gdy określone towary przeznaczone do wywozu dostarczane będą z innego Państwa Członkowskiego, niż to, z którego towary mają opuścić Wspólnotę.

* Dz.U. nr L 78 z 26.03.1991, str. 1.”

Artykuł 2

1. Dnia 31 grudnia 1992 r. następujące dyrektywy tracą moc w zakresie stosunków między Państwami Członkowskimi:

- dyrektywa 83/181/EWG⁷, ostatnio zmieniona dyrektywą 89/219/EWG⁸,
- dyrektywa 85/362/EWG.

2. Dnia 31 grudnia 1992 r. tracą moc przepisy dotyczące podatku od wartości dodanej ustanowione w następujących dyrektywach:

- dyrektywa 74/651/EWG⁹, ostatnio zmieniona dyrektywą 88/663/EWG¹⁰,
- dyrektywa 83/182/EWG¹¹,
- dyrektywa 83/183/EWG¹², zmieniona dyrektywą 89/604/EWG¹³.

⁷ Dz.U. nr L 105 z 23.04.1983, str. 38.

⁸ Dz.U. nr L 92 z 5.04.1989, str. 13.

⁹ Dz.U. nr L 354 z 30.12.1974, str. 6.

¹⁰ Dz.U. nr L 382 z 31.12.1988, str. 40.

¹¹ Dz.U. nr L 105 z 23.04.1983, str. 59.

¹² Dz.U. nr L 105 z 23.04.1983, str. 64.

¹³ Dz.U. nr L 348 z 29.11.1989, str. 28.

3. Przepisy dyrektywy 69/169/EWG¹⁴, ostatnio zmienionej dyrektywą 91/191/EWG¹⁵, dotyczące podatku od wartości dodanej, tracą moc z dniem 31 grudnia 1992 r. w zakresie stosunków między Państwami Członkowskimi.

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie dostosują swój aktualny system podatku od wartości dodanej do niniejszej dyrektywy.

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, niezbędne dla dostosowania ich regulacji do art. 1 ust. 1-20 i ust. 22-24 oraz art. 2 niniejszej dyrektywy tak, aby weszły one w życie z dniem 1 stycznia 1993 r.

2. Państwa Członkowskie niezwłocznie powiadomią Komisję o środkach przyjętych w celu wykonania niniejszej dyrektywy.

3. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

4. Wspomniane środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 16 grudnia 1991 r.

W imieniu Rady

W. KOK

Przewodniczący

¹⁴ Dz.U. nr L 133 z 4.06.1969, str. 6.

¹⁵ Dz.U. nr L 94 z 16.04.1991, str. 24.

**Dyrektywa Rady
z dnia 19 grudnia 1991 roku
zmieniająca Dyrektywę nr 69/169/EEC w celu rozszerzenia i modyfikacji wyłączeń ustalonych dla
Danii i Irlandii w zakresie limitów dla podróżnych
(91/673/EEC)**

Rada Wspólnot Europejskich,

mając na względzie Traktat powołujący do życia Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a zwłaszcza artykuł 99 tego traktatu,

mając na względzie propozycję Komisji,

mając na względzie opinię Parlamentu Europejskiego¹,

mając na względzie opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²,

zważywszy, że do 31 grudnia 1991 roku Królestwo Danii oraz Irlandia spełniają warunki dotyczące wyjątków od Dyrektywy nr 69/169/EEC³, z ostatnimi zmianami wprowadzonymi Dyrektywą nr 91/191/EEC⁴, w zakresie ogólnej wysokości limitów,

zważywszy, że wspomniane wyjątki należy postrzegać w kontekście artykułu 8a traktatu, który określa rynek wewnętrzny jako obszar bez wewnętrznych granic, na którym zapewniono swobodny przepływ towarów, osób, usług i kapitału oraz stanowi, że rynek ten powinien zostać stopniowo utworzony w okresie upływającym 31 grudnia 1992 roku,

zważywszy, że natychmiastowe cofnięcie tych wyłączeń może spowodować trudności gospodarcze w Królestwie Danii oraz Irlandii,

zważywszy, że w związku z powyższym powinny one być nadal stosowane w zmienionej formie do 31 grudnia 1992 roku,

przyjęła niniejszą dyrektywę:

Artykuł 1

Dyrektywa nr 69/169/EEC otrzymuje następujące brzmienie:

1. W artykule 7b (1) (b) skreśla się wyrazy "95 ECU" i zastępuje wyrazami "150 ECU".
2. W artykule 7c skreśla się wyrazy "31 grudnia 1991" i zastępuje wyrazami "31 grudnia 1992".
3. Artykuł 7d otrzymuje następujące brzmienie:
"Artykuł 7d

¹ Opinia dostarczona 10 grudnia 1991 roku (jeszcze nie opublikowana w Official Journal)

² Opinia dostarczona 17 grudnia 1991 roku (jeszcze nie opublikowana w Official Journal)

³ OJ nr L 133, 4.6.1969, p. 6.

⁴ OJ nr L 94, 16.4.1991, p. 24.

Niezależnie od postanowień artykułu 2 (1) oraz w ramach limitu określonego w tym artykule Irlandia ma prawo do stosowania limitu ilościowego w wysokości 30 litrów piwa w odniesieniu do wszystkich podróźnych przybywających do Irlandii przed 31 grudnia 1992 roku.

Niezależnie od postanowień artykułów 2 (1), 4 (1) oraz 7b (1) (b), Irlandia ma prawo do stosowania następujących limitów do dnia 31 grudnia 1992 roku w odniesieniu do importu danych towarów przez podróźnych z Irlandii, którzy pozostawali poza jej terytorium przez okres nie przekraczający 24 godzin:

(a) w przypadku podróźnych ze Wspólnoty:

175 ECU, jednak wartość jednostki towaru nie może przekraczać 110 ECU;

(b) w przypadku piwa: 15 litrów".

Artykuł 2

1. Najpóźniej do dnia 1 stycznia 1992 roku Państwa Członkowskie wprowadzą w życie ustawy, rozporządzenia oraz przepisy administracyjne niezbędne dla realizacji niniejszej dyrektywy, o czym niezwłocznie poinformują Komisję. Każdy środek prawny przyjęty przez Państwa Członkowskie będzie zawierał adnotacje do niniejszej dyrektywy lub zostanie zaopatrzony w taką adnotację w chwili oficjalnej publikacji. Metody sformułowania takiej adnotacji zostaną określone przez każde Państwo Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie poinformują Komisję Europejską o głównych przepisach prawa krajowego, przyjętych w celu stosowania się do postanowień niniejszej dyrektywy.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, 19 grudnia 1991 roku.

W imieniu Rady

Przewodniczący,
P. Dankert

**Dyrektywa Rady
z dnia 14 grudnia 1992 roku
zmieniająca Dyrektywę nr 77/388/EEC oraz upraszczająca środki dotyczące podatku od wartości
dodanej
(92/111/EEC)**

Rada Wspólnot Europejskich,

mając na względzie Traktat powołujący do życia Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a zwłaszcza artykuł 99 tego traktatu,

mając na względzie propozycję Komisji,

mając na względzie opinię Parlamentu Europejskiego,

mając na względzie opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego,

zważywszy, że Dyrektywa Rady nr 91/680/EEC z dnia 16 grudnia 1991 roku dopełniająca wspólny system podatku od wartości dodanej oraz zmieniająca Dyrektywę nr 77/388/EEC w celu zniesienia barier fiskalnych na granicach stanowi w artykule 3, iż datą wejścia w życie tych postanowień we wszystkich Państwach Członkowskich jest 1 stycznia 1993 roku,

zważywszy, że w celu ułatwienia stosowania tych postanowień oraz wprowadzenia niezbędnych ułatwień należy z dniem 1 stycznia 1993 roku dopełnić wspólny system podatku od wartości dodanej, aby wyjaśnić w jaki sposób podatek ten jest stosowany do określonych czynności prowadzonych na obszarze Wspólnoty, jak również, aby określić środki przejściowe pomiędzy postanowieniami obowiązującymi w dniu 31 grudnia 1992 roku oraz postanowieniami, które wejdą w życie 1 stycznia 1993 roku,

zważywszy, że w celu zagwarantowania neutralności wspólnego systemu podatku obrotowego w odniesieniu do pochodzenia towarów należy określić pojęcie obszaru trzeciego oraz importu,

zważywszy, że określone terytoria stanowiące część obszaru celnego Wspólnoty są dla celów wspólnego systemu podatku od wartości dodanej uznawane za obszary trzecie,

zważywszy, że w związku z powyższym podatek od wartości dodanej jest stosowany wobec wymiany handlowej między Państwami Członkowskimi oraz tymi obszarami na takich samych zasadach, jak wobec jakiegokolwiek czynności dokonywanej między Wspólnotą i państwami trzecimi,

zważywszy na konieczność zapewnienia, aby tego rodzaju wymiana handlowa podlegała postanowieniom podatkowym równoważnym przepisom, które byłyby stosowane do czynności dokonywanych na takich samych warunkach z terytoriami nie będącymi częścią obszaru celnego Wspólnoty,

zważywszy, że w wyniku tych postanowień traci moc obowiązującą siedemnasta Dyrektywa Rady nr 85/362/EEC z dnia 16 lipca 1985 roku w sprawie harmonizacji prawa Państw Członkowskich w zakresie podatku obrotowego - zwolnienia z podatku od wartości dodanej w przypadku czasowego importu towarów innych, niż środki transportu,

zważywszy konieczność dokładnego określenia sposobu implementacji zwolnień dotyczących niektórych czynności eksportowych lub działań im równoważnych,

zważywszy konieczność adaptacji innych dyrektyw w tym zakresie;

uwzględniając konieczność wyjaśnienia definicji miejsca opodatkowania określonych czynności dokonywanych na pokładach statków, samolotów lub pociągów przewożących pasażerów na terenie Wspólnoty;

zważywszy, że postanowienia przejściowe w zakresie opodatkowania wymiany handlowej między Państwami Członkowskimi muszą zostać uzupełnione w celu uwzględnienia zarówno wspólnotowych postanowień dotyczących podatku akcyzowego oraz potrzeby wyjaśnienia i uproszczenia szczegółowych zasad opodatkowania określonych czynności dokonywanych między Państwami Członkowskimi od dnia 1 stycznia 1993 roku;

zważywszy, że Dyrektywa Rady nr 92/12/EEC z dnia 25 lutego 1992 roku w sprawie ogólnych postanowień dotyczących towarów podlegających opodatkowaniu podatkiem akcyzowym, jak również składowania, przemieszczania i nadzorowania tego rodzaju produktów, określa szczegółowe procedury oraz zobowiązania w odniesieniu do deklaracji w przypadku dostaw tego rodzaju towarów do innego Państwa Członkowskiego,

zważywszy, że w wyniku tego metody opodatkowania określonych dostaw oraz nabywania wewnątrz Wspólnoty towarów podlegających opodatkowaniu akcyzą mogą ulec uproszczeniu ku korzyści zarówno podatników, jak i właściwych organów administracji,

zważywszy konieczność określenia zakresu zwolnień, o których mowa w artykule 28c Dyrektywy nr 77/388/EEC,

zważywszy ponadto konieczność uzupełnienia postanowień dotyczących opodatkowania oraz metod ustalania kwot podlegających opodatkowaniu w przypadku określonych czynności wewnątrz Wspólnoty,

zważywszy konieczność uproszczenia środków gwarantujących równe traktowanie we wszystkich Państwach Członkowskich w odniesieniu do podlegających opodatkowaniu czynności na rynku krajowym, które są związane z wymianą towarową na obszarze Wspólnoty, dokonywanych w okresie, o którym mowa w artykule 28 L Dyrektywy nr 77/388/EEC, przez podatników nie zarejestrowanych w Państwie Członkowskim określonym w artykule 28b (a) (1) wyżej wymienionej dyrektywy,

zważywszy, że w tym celu należy dokonać harmonizacji przepisów dotyczących systemu podatkowego oraz osób podlegających opodatkowaniu w zakresie takich czynności,

zważywszy konieczność wyjaśnienia wspólnotowych przepisów dotyczących wrotu podatku od wartości dodanej, o którym mowa w artykule 17 (3) Dyrektywy nr 77/388/EEC ze zmianami wprowadzonymi artykułem 28f tej dyrektywy, podatnikom nie zarejestrowanym w kraju, w celu uwzględnienia postanowień dotyczących osób, na których ciąży obowiązek podatkowy na rynku krajowym, oraz w celu uniknięcia pewnych form uchylania się bądź też unikania płatności,

zważywszy, że zniesienie z dniem 1 stycznia 1993 roku podatku od importu oraz ulg podatkowych w eksporcie w odniesieniu do wymiany handlowej między Państwami Członkowskimi powoduje konieczność wprowadzenia środków przejściowych w celu zapewnienia neutralności wspólnego systemu podatku od wartości dodanej oraz w celu uniknięcia podwójnego opodatkowania lub braku opodatkowania;

zważywszy w związku z powyższym konieczność przyjęcia specjalnych postanowień dotyczących przypadków, w których po 31 grudnia 1992 roku nie została zakończona wspólnotowa procedura wszczęta przed 1 stycznia 1993 roku w celu realizacji przed tą datą dostawy towarów wysłanych bądź transportowanych do innego Państwa Członkowskiego przez osobę, na której ciąży obowiązek podatkowy,

zważywszy, że postanowienia takie powinny również dotyczyć czynności podlegających opodatkowaniu, a dokonanych przed 1 stycznia 1993 roku, do których zastosowanie miały indywidualne zwolnienia, w wyniku których nastąpiło opóźnienie zdarzenia podatkowego,

zważywszy ponadto konieczność wprowadzenia specjalnych postanowień dotyczących środków transportu, które nie zostały nabyte lub przywiezione do Państwa Członkowskiego zgodnie z jego ogólnymi wewnętrznymi warunkami podatkowymi, i które korzystały wskutek przepisów krajowych ze zwolnień podatkowych z tytułu ich czasowego importu z innego Państwa Członkowskiego,

zważywszy, że stosowanie środków przejściowych, zarówno w odniesieniu do wymiany handlowej między Państwami Członkowskimi, jak i do czynności dokonywanych z obszarami trzecimi, zakłada uzupełnienie definicji tych czynności w celu ich opodatkowania od dnia 1 stycznia 1993 roku oraz wyjaśnienie dla takich przypadków pojęcia miejsca powstania obowiązku podatkowego, zdarzenia podatkowego oraz obowiązku podatkowego,

zważywszy, że w wyniku aktualnej sytuacji ekonomicznej Królestwo Hiszpanii oraz Republika Włosa zwróciły się z prośbą o przejściowe zastosowanie klauzuli w stosunku do zasady natychmiastowego potrącania podatku, określonej w pierwszym punkcie paragrafu 2 artykułu 18 Dyrektywy nr 77/388/EEC,

zważywszy, że klauzula ta powinna zostać zastosowana przez okres nie przekraczający dwóch lat,

zważywszy, że niniejsza dyrektywa zawiera wspólne postanowienia dotyczące uproszczenia traktowania określonych czynności na obszarze Wspólnoty,

zważywszy, że w szeregu przypadków Państwa Członkowskie powinny określić warunki wprowadzania tych postanowień,

zważywszy, że określone Państwa Członkowskie nie będą w stanie zakończyć w ustalonym przedziale czasowym procedur legislacyjnych niezbędnych dla przyjęcia ich ustawodawstwa w zakresie podatku od wartości dodanej,

zważywszy, że w związku z powyższym należy wprowadzić dodatkowy okres dla wprowadzania niniejszej dyrektywy,

zważywszy, że dla powyższego celu wystarczy okres najwyżej dwunastu miesięcy,

zważywszy konieczność stosownej zmiany Dyrektywy nr 77/388/EEC,

przyjęła niniejszą dyrektywę:

Artykuł 1

W Dyrektywie nr 77/388/EEC wprowadza się następujące zmiany:

1. Artykuł 3 (4) otrzymuje następujące brzmienie:

"4. Z wyłączeniem postanowień paragrafu 1 w świetle konwencji oraz traktatów zawartych odpowiednio z Republiką Francuską oraz Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii Księstwo Monako oraz Wyspa Man dla celów niniejszej dyrektywy nie będą traktowane jako obszary trzecie. Państwa Członkowskie podejmą niezbędne kroki dla zapewnienia, aby transakcje zawarte lub dotyczące:

- Księstwa Monako, były traktowane jako transakcje zawarte lub dotyczące Republiki Francuskiej,
- Wyspy Man, były traktowane jako transakcje zawarte lub dotyczące Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii".

2. Artykuł 7 (1) (b) otrzymuje następujące brzmienie:

"(b) dopuszczenie na obszar Wspólnoty towarów z obszarów trzecich, innych, aniżeli towary objęte (a)".

3. W artykule 7 (3):

- w pierwszym podparagrafie po wyrazach "artykuł 16 (1) (b)" dodaje się litery "(a), (b), (c) i (d)";

- podparagraf drugi otrzymuje następujące brzmienie:

"podobnie w przypadku, gdy towary, o których mowa w paragrafie 1 (b), z chwilą przekraczania granicy Wspólnoty są poddawane jednej z procedur, o których mowa w artykule 33a (1) (b) lub (c), miejscem importu będzie Państwo Członkowskie, na terytorium którego procedura taka zostanie zakończona".

4. Artykuł 8 (1) (c) otrzymuje następujące brzmienie:

"(c) w przypadku towarów dostarczanych na pokładach statków, samolotów lub pociągów w trakcie części transportu pasażerów na terytorium Wspólnoty. Dla celów niniejszego artykułu:

- "część transportu pasażerów na terytorium Wspólnoty" oznacza fragment transportu, bez zatrzymania na obszarze trzecim, od punktu wyruszenia do punktu docelowego przewozu pasażerów;

- "punkt wyruszenia transportu pasażerów" oznacza pierwszy punkt przyjęcia na pokład pasażerów na terytorium Wspólnoty po etapie podróży poza obszarem Wspólnoty;

- przez "punkt docelowy przewozu pasażerów" oznacza ostatni na terytorium Wspólnoty punkt zejścia z pokładu pasażerów, którzy zostali na niego przyjęci na obszarze Wspólnoty przed etapem podróży poza Wspólnotą. W przypadku podróży powrotnej, powrotny odcinek drogi będzie uznawany za transport oddzielny. Najpóźniej do dnia 30 czerwca 1993 roku Komisja przedłoży radzie sprawozdanie oraz, w razie konieczności, odpowiednie propozycje dotyczące miejsca opodatkowania towarów konsumpcyjnych i usług, w tym usług restauracyjnych, dla pasażerów znajdujących się na pokładach statków, samolotów lub pociągów. Po zasięgnięciu opinii Europejskiego Parlamentu Rada podejmie do dnia 31 grudnia 1993 roku jednogłośnie decyzję odnośnie propozycji Komisji. Do 31 grudnia 1993 roku Państwa Członkowskie mogą zwolnić lub utrzymać zwolnienia dla towarów przeznaczonych do konsumpcji na pokładzie, których miejsce opodatkowania zostało ustalone zgodnie z powyższymi postanowieniami, z prawem do odliczenia podatku od wartości dodanej zapłaconego na wcześniejszym etapie".

5. Artykuł 11 (b) (1) otrzymuje następujące brzmienie:

"1. Kwotą podlegającą opodatkowaniu będzie wartość celna określona zgodnie z obowiązującymi przepisami wspólnotowymi; będzie się to również odnosić do importu towarów, o których mowa w artykule 7 (1) (b)".

6. Artykuł 12 (1) (b) otrzymuje następujące brzmienie:

"(b) w przypadkach określonych w drugim i trzecim paragrafie artykułu 10 (3) stawką stosowaną będzie stawka obowiązująca z chwilą wymagalności podatku".

7. Artykuł 12 (3) (a) otrzymuje następujące brzmienie:

"3.(a) standardowa stawka podatku od wartości dodanej będzie określana przez każde Państwo Członkowskie jako procent kwoty podlegającej opodatkowaniu oraz będzie taka sama dla dostaw towarów i usług. Od dnia 1 stycznia 1993 roku do 31 grudnia 1996 roku stawka ta nie może być mniejsza, aniżeli 15%. Na podstawie sprawozdania dotyczącego funkcjonowania postanowień przejściowych oraz propozycji odnośnie ostatecznych rozwiązań, którą Komisja przedstawi na mocy artykułu 28L, Rada podejmie do dnia 31 grudnia 1995 roku jednogłośnie decyzję o wysokości minimalnej stawki standardowej, która będzie stosowana po 31 grudnia 1996 roku. Państwa Członkowskie mogą również stosować jedną bądź dwie stawki obniżone. Stawki te będą określone jako procent kwoty podlegającej opodatkowaniu. Nie mogą one być niższe, aniżeli 5% i będą się odnosić wyłącznie do dostaw kategorii towarów i usług wymienionych w załączniku H".

8. W artykule 14 (1):

- skreśla się podparagraf (c);

- do podparagrafu (d) dodaje się następujące zdanie: "Zwolnienie to będzie się również odnosić do importu towarów w rozumieniu artykułu 7 (1) (b)", które mogłyby być zwolnione na tej podstawie jeśli zostałyby importowane w rozumieniu art. 7 (11) (a).

9. W artykule 15:

- do paragrafu (2) dodaje się następujące podparagrafy: "W najszybszym możliwym terminie Komisja przedłoży Radzie propozycje wspólnotowych zasad fiskalnych określających zakres oraz praktyczne rozwiązania implementacji tego zwolnienia w odniesieniu do detalicznych dostaw towarów przewożonych w bagażu osobistym podróżnych. Do momentu wejścia w życie tych postanowień:

- zwolnienie przysługiwać będzie na podstawie kopii faktury lub innych dokumentów zamiast faktury, potwierdzonych przez urząd celny, w którym towary opuściły obszar Wspólnoty;

- Państwa Członkowskie mają prawo ustalić limity stosowania tego zwolnienia, wyłączyć

ze zwolnienia dostawy dla podróżnych, których miejsce stałego bądź zwyczajowego zamieszkania znajduje się na terytorium Wspólnoty, a także rozszerzyć korzyści wynikające ze zwolnienia na swoich rezydentów.

Dla celów drugiego akapitu termin "miejsce stałego bądź zwyczajowego zamieszkania" oznacza miejsce wymienione w takim charakterze w paszporcie, dowodzie osobistym lub w przypadku ich braku w innych dokumentach stwierdzających tożsamość osobistą, które Państwo Członkowskie, na którego terytorium dokonywana jest dostawa, uznaje za ważne";

- w paragrafie (3) skreśla się wyrazy "mający siedzibę lub miejsce zamieszkania w kraju trzecim" i zastępuje wyrazami "nie mający siedziby lub miejsca zamieszkania na terytorium kraju";

- w paragrafie (4) drugi podparagraf otrzymuje następujące brzmienie:

"W najszybszym możliwym terminie Komisja przedłoży Radzie propozycje wspólnotowych zasad podatkowych określających zakres oraz praktyczne rozwiązania wprowadzenia tego zwolnienia oraz zwolnień, o których mowa w paragrafach (5) do (9). Do momentu wejścia w życie tych zasad Państwa Członkowskie mogą ograniczyć zakres zwolnień, o których mowa w niniejszym paragrafie";

- w drugim podparagrafie paragrafu (10) skreśla się wyrazy "warunki i ograniczenia" i zastępuje wyrazem "ograniczenia";

- w paragrafie (10) trzeci podparagraf otrzymuje następujące brzmienie:

"w przypadkach, w których towary nie zostały wysłane lub wywiezione z kraju, jak również w przypadku usług, korzyści wynikające ze zwolnienia mogą polegać na zwrocie podatku";

- paragraf 13 otrzymuje następujące brzmienie:

"13. Dostawy usług, w tym usług transportowych i pomocniczych, jednakże z wyłączeniem usług wyłączonych z tytułu artykułu 13, o ile są one bezpośrednio powiązane z eksportem bądź importem towarów objętych postanowieniami artykułu 7 (3) lub artykułu 16 (1), rozdział A".

10. W artykule 28a:

- podparagraf drugi paragrafu 1 (a) otrzymuje następujące brzmienie:

"Z wyłączeniem pierwszego podparagrafu paragrafu 1 (a) towary nabywane wewnątrz Wspólnoty na warunkach określonych w paragrafie 1 (a) przez podatników bądź też osoby prawne nie podlegające opodatkowaniu, nie będą podlegały opodatkowaniu podatkiem od wartości dodanej";

- do paragrafu (1) dodaje się nowy punkt w następującym brzmieniu:

"(c) odpłatne nabywanie wewnątrz Wspólnoty towarów podlegających opodatkowaniu podatkiem akcyzowym na terytorium kraju przez podatnika lub osobę prawną nie podlegającą opodatkowaniu, uprawnioną do zastosowania klauzuli derogacyjnej, o której mowa w drugim podparagrafie punktu (a), a w stosunku do której akcyza staje się wymagalna na terytorium kraju zgodnie z Dyrektywą nr 92/12/EEC¹;

- dodaje się następujący paragraf:

"1a. Klauzula derogacyjna, o której mowa w drugim podparagrafie paragrafu 1 (a), dotyczy:

(a) nabywania wewnątrz Wspólnoty towarów, których dostawa na terytorium kraju byłaby zwolniona na podstawie artykułu 15 paragrafu (4) do (10);

(b) nabywania wewnątrz Wspólnoty towarów innych, aniżeli wymienione w podparagrafie (a):

- dla celów przedsiębiorstwa rolnego, leśnego lub rybnego, z uwzględnieniem systemu jednolitych stawek, o którym mowa w artykule 25, przez płatnika podatku, który dostarcza towary lub świadczy usługi, w odniesieniu do których podatek od wartości dodanej nie podlega odliczeniu, lub też przez osobę prawną zwolnioną z opodatkowania,

- w wysokości całkowitej nie przekraczającej w trakcie roku kalendarzowego progu określonego przez Państwa Członkowskie, który jednakże nie może być niższy, aniżeli równowartość 10,000 ECU wyrażona w walucie krajowej, oraz

- pod warunkiem, iż całkowita wartość towarów nabytych wewnątrz Wspólnoty nie przekroczyła w ciągu poprzedniego roku kalendarzowego progu, o którym mowa w drugim paragrafie.

Próg odniesienia dla powyższego będzie obejmować całą kwotę, z wyłączeniem należnego podatku od wartości dodanej lub podatku zapłaconego w Państwie Członkowskim, z którego towary zostały wysłane lub przetransportowane, za jaką nabyto wewnątrz Wspólnoty towary inne, aniżeli nowe środki transportu oraz nowe towary akcyzowe";

- do paragrafu 5 (b) dodaje się następujący podparagraf:

"Jednakże w przypadku, gdy jeden z warunków, od których uzależniona jest powyższa korzyść, przestaje być spełniany, towary będą uznane za przeniesione do miejsca przeznaczenia w innym Państwie Członkowskim. W takim przypadku przeniesienie następuje z chwilą, gdy warunek przestaje być spełniany";

- do paragrafu 6 dodaje się następujący podparagraf:

"Poniższe uznaje się za odpłatne nabywanie towarów wewnątrz Wspólnoty:

przeznaczenie towarów do wykorzystania przez siły zbrojne państwa-strony Paktu Północnoatlantyckiego lub przez towarzyszący im personel cywilny w przypadku, gdy towary takie nie zostały przez nie nabyte na ogólnych warunkach określających opodatkowanie na rynku krajowym jednego z Państw Członkowskich, jeżeli import tych towarów nie mógł korzystać ze zwolnienia, o którym mowa w artykule 14 (1) (g)".

11. Do artykułu 28b (a) (2) dodaje się następujący podparagraf:

"Dla celów pierwszego akapitu uznaje się, iż nabywanie towarów wewnątrz Wspólnoty podlega opodatkowaniu zgodnie z paragrafem 1 w przypadku, gdy spełnione są następujące warunki:

- nabywca dowiedzie, że nabył towary wewnątrz Wspólnoty dla potrzeb późniejszej dostawy w Państwie Członkowskim, o której mowa w paragrafie 1, w odniesieniu do której osobą odpowiedzialną za uiszczenie podatku zgodnie z artykułem 28c (e) (3) jest jej odbiorca,

- nabywca wypełnił zobowiązania dotyczące deklaracji, o których mowa w ostatnim podparagrafie artykułu 22 (6) (b)".

¹ OJ nr L 76, 23.3.1992, p. 1.

12. W artykule 28c (a):

- punkt (c) otrzymuje następujące brzmienie:

"(c) Dostawa towarów akcyzowych wysłanych lub transportowanych do kupca przez sprzedawcę bądź też przez kupca lub w jego imieniu poza terytorium, o którym mowa w artykule 3, jednakże na obszarze Wspólnoty, dokonana przez podatników lub osoby prawne nie podlegające opodatkowaniu, których dotyczy derogacja określona w drugim podparagrafie artykułu 28a (1) (a), w przypadku gdy wysyłka lub transport towarów są dokonywane stosownie do postanowień artykułu 7 (4) oraz (5) lub artykułu 16 Dyrektywy nr 92/12/EEC. Zwolnienie to nie odnosi się do dostaw towarów akcyzowych dokonywanych przez podatników korzystających ze zwolnienia z podatku, o którym mowa w artykule 24";

- dodaje się:

"(d) Dostawa towarów w rozumieniu artykułu 28a (5) (b), które korzystają ze zwolnień, o których mowa powyżej, jeżeli została ona dokonana w imieniu innego podatnika".

13. Artykuł 28c (e) otrzymuje następujące brzmienie:

"(e) Inne zwolnienia

1. Do artykułu 16 dodaje się paragraf 1a w następującym brzmieniu:

"1a. W przypadku wybrania opcji, o której mowa w paragrafie 1, Państwa Członkowskie podejmą niezbędne kroki w celu zapewnienia, aby towary nabywane wewnątrz Wspólnoty z zamiarem objęcia ich jednym z reżimów lub nabywane w jednej z sytuacji, o których mowa w artykule 16 (1) (b), korzystały z tych samych postanowień, z których korzystają dostawy towarów dokonywane na terytorium kraju na takich samych warunkach".

2. W artykule 16 (2):

- po wyrazach "mogą zwolnić" dodaje się wyrazy "towary nabywane wewnątrz Wspólnoty przez podatnika oraz", natomiast po wyrazach "ich eksport" dodaje się "poza obszar Wspólnoty",

- dodaje się następujące podparagrafy:

"W przypadku wyboru tej opcji Państwa Członkowskie, po konsultacjach, o których mowa w artykule 29, rozszerzą korzyści płynące z tego zwolnienia na towary nabywane wewnątrz Wspólnoty przez podatnika, import oraz dostawy towarów do podatnika, który zamierza zająć się ich dostawą w aktualnym stanie lub po ich przetworzeniu, na warunkach określonych w artykule 28c (a), jak również usługi związane z takimi dostawami, maksymalnie do wysokości równej wartości dostaw dokonywanych przez niego na warunkach określonych w artykule 28c (a) w poprzedzającym okresie dwunastu miesięcy. Państwa Członkowskie mogą określić wspólną kwotę maksymalną dla transakcji, które zwalniają na podstawie pierwszego i drugiego podparagrafu".

3. Państwa Członkowskie podejmą szczególne środki w celu zapewnienia, aby podatek od wartości dodanej nie był pobierany od dostaw towarów wewnątrz Wspólnoty realizowanych na ich terytorium w rozumieniu artykułu 28b (a) (1) w przypadku, gdy spełnione są następujące warunki:

- towary nabywa wewnątrz Wspólnoty podatnik, który nie ma siedziby lub miejsca zamieszkania na terytorium kraju, jednakże dla celów podatku od wartości dodanej jest on zarejestrowany w innym kraju,
- podatnik nabywa wewnątrz Wspólnoty towary dla celów ich późniejszej dostawy na terytorium kraju,
- towary nabyte w ten sposób przez takiego podatnika są bezpośrednio wysyłane lub transportowane z innego Państwa Członkowskiego, aniżeli państwo, w którym jest on zarejestrowany dla celów podatku od wartości dodanej, oraz przeznaczone dla osoby, której dotyczy późniejsza dostawa,
- osoba, która otrzymuje późniejszą dostawę, jest podatnikiem bądź osobą prawną zwolnioną z opodatkowania, która dla celów podatku od wartości dodanej jest zarejestrowana na terytorium kraju,
- osoba, która otrzymuje późniejszą dostawę, została stosownie do trzeciego podparagrafu artykułu 21 (1) (a) uznana za osobę, na której ciąży obowiązek podatkowy w odniesieniu do dostaw realizowanych przez podatnika, który nie jest zarejestrowany na terytorium kraju".

14. Artykuł 28d (3) otrzymuje następujące brzmienie:

"3. Z wyłączeniem postanowień paragrafu 2, podatek staje się wymagalny z chwilą wystawienia faktury lub innego dokumentu zastępującego fakturę, o którym mowa w pierwszym podparagrafie artykułu 22 (3) (a), w przypadku, gdy faktura taka lub dokument zostaje wystawiona osobie nabywającej towary przed piętnastym dniem miesiąca następnego po miesiącu, w którym nastąpiło zdarzenie podatkowe".

15. Drugi podparagraf artykułu 28d (4) otrzymuje następujące brzmienie:

"Jednakże z chwilą wystawienia faktury, o której mowa w pierwszym podparagrafie artykułu 22 (3) (a), lub innego dokumentu zastępującego fakturę, podatek staje się wymagalny, jeżeli faktura taka lub dokument zostały wystawione przed piętnastym dniem miesiąca następnego po miesiącu, w którym nastąpiło zdarzenie podatkowe".

16. W artykule 28e (1):

- drugie zdanie w pierwszym podparagrafie otrzymuje następujące brzmienie:

"W szczególności, w przypadku towarów nabywanych wewnątrz Wspólnoty, o których mowa w artykule 28a (6), kwota podlegająca opodatkowaniu będzie określana zgodnie z postanowieniami artykułu 11 (a) (1) (b) oraz paragrafy 2 i 3";

- w drugim podparagrafie dodaje się następujące zdanie:

"Jeżeli po nabyciu towarów wewnątrz Wspólnoty nabywca otrzymuje zwrot podatku akcyzowego zapłaconego w Państwie Członkowskim, z którego wysłano lub transportowano towary, kwota podlegająca opodatkowaniu zostanie odpowiednio pomniejszona w Państwie Członkowskim, w którym nastąpiło nabycie wewnątrzwspólnotowe towarów".

17. W artykule 28e dotychczasową treść paragrafów 2 i 3 oznacza się jako paragrafy 3 i 4 oraz dodaje się nowy paragraf 2 w następującym brzmieniu:

"2. W przypadku dostawy towarów, o której mowa w artykule 28c (a) (d), kwota podlegająca opodatkowaniu będzie określana zgodnie z postanowieniami artykułu 11 (a) (1) (b) oraz paragrafy 2 i 3".

18. W artykule 28f:

- wyrazy "28c (a)" zostaje zastąpione wyrazami "28c (a) i (c)";

- do artykułu 17 (4) dodaje się następujący podparagraf:

"Dla celów powyższego:

(a) podatnicy, o których mowa w artykule 1 Dyrektywy nr 79/1072/EEC, będą dla celów stosowania wyżej wymienionej dyrektywy również uznawani za podatników nie zarejestrowanych w kraju, jeżeli na jego terytorium dokonują oni jedynie dostaw towarów oraz świadczą usługi osobie, która została uznana za osobę, na której ciąży obowiązek podatkowy zgodnie z postanowieniami artykułu 21 (1) (a);

(b) podatnicy, o których mowa w artykule 1 Dyrektywy nr 86/560/EEC, dla celów jej stosowania będą również uznawani za podatników, którzy nie są zarejestrowani na obszarze Wspólnoty jeżeli na terytorium kraju dokonują oni jedynie dostaw towarów oraz świadczą usługi osobie, która została uznana za osobę, na której ciąży obowiązek zapłaty podatku zgodnie z postanowieniami artykułu 21 (1) (a);

(c) Dyrektywy nr 79/1072/EEC oraz 86/560/EEC nie będą mieć zastosowania do dostaw towarów, które są lub mogą być zwolnione na podstawie artykułu 28c (a) w przypadku, gdy towary są wysyłane lub transportowane przez nabywcę na jego własny rachunek".

19. W artykule 28g:

- artykuł 21 (1) (a) otrzymuje następujące brzmienie:

"(a) podatnik dokonujący podlegającej opodatkowaniu dostawy towarów lub usług innych, aniżeli usługi, o których mowa w pkt (b).

W przypadku gdy podlegająca opodatkowaniu dostawa towarów lub usług jest dokonywana przez podatnika nie zarejestrowanego na terytorium kraju, Państwa Członkowskie mogą przyjąć rozwiązania, na mocy których podatek jest płacony przez inną osobę. W charakterze takiej osoby może zostać wyznaczony między innymi przedstawiciel podatkowy lub osoba będą odbiorcą dostawy towarów podlegającej opodatkowaniu bądź też będąca usługobiorcą usług podlegających opodatkowaniu. Jednakże osoba odbierająca dostawę towarów uiszcza podatek w przypadku spełnienia następujących warunków:

- czynnością podlegającą opodatkowaniu jest dostawa towarów dokonana na warunkach określonych w paragrafie 3 rozdziału E artykułu 28c,

- osoba będąca odbiorcą dostawy towarów jest podatnikiem lub osobą prawną nie podlegającą opodatkowaniu, która dla celów podatku od wartości dodanej jest zidentyfikowana na terytorium kraju,

- faktura wystawiona przez podatnika nie zarejestrowanego na terytorium kraju odpowiada postanowieniom artykułu 22 (3). Jednakże Państwa Członkowskie mogą wyłączyć z powyższego zobowiązania przypadki, w których osoba nie mająca siedziby lub miejsca zamieszkania na terytorium kraju wyznaczyła w tym kraju przedstawiciela podatkowego. Państwa Członkowskie mogą nałożyć solidarny obowiązek podatkowy na osobę inną, aniżeli podatnik;

- artykuł 21 (1) (b) otrzymuje następujące brzmienie:

"(b) Osoby będące usługobiorcami usług objętych artykułem 9 (2) (e), bądź też osoby zidentyfikowane dla celów podatku od wartości dodanej na terytorium kraju i będące usługobiorcami usług, o których mowa w artykule 28b (c), (d) lub (e), w przypadku gdy usługa jest dostarczona przez podatnika zarejestrowanego za granicą; jednakże Państwa Członkowskie mogą zażądać, aby usługodawca solidarnie odpowiadał za zobowiązania podatkowe".

20. W artykule 28h:

- w pierwszym podpragrafie artykułu 22 (1) (c) po wyrazach "zgodnie z postanowieniami artykułu 21 (1) (b)" dodaje się wyrazy "oraz inne, aniżeli dostawa towarów lub usług osobie, która została uznana za podatnika stosownie do postanowień artykułu 21 (1) (a), trzeci paragraf";

- w artykule 22 (1) (c) po drugim paragrafie dodaje się następujący paragraf:

"- każdy podatnik, który na terytorium kraju nabywa wewnątrz Wspólnoty towary dla celów swoich czynności związanych z zagraniczną działalnością gospodarczą, o której mowa w artykule 4 (2)";

- do artykułu 22 (3) (b) dodaje się następujący paragraf:

"- W przypadku, gdy zastosowanie mają postanowienia artykułu 28c (e) (3), dla celów podatku od wartości dodanej należy wyraźnie określić odniesienie do tych postanowień, jak również numer identyfikacyjny, pod którym podatnik nabywa wewnątrz Wspólnoty towary w celu ich późniejszej dostawy, jak również numer identyfikacyjny osoby będącej adresatem dostawy";

- drugi paragraf artykułu 22 (4) (c) otrzymuje następujące brzmienie:

"z drugiej strony pomniejszona o podatek od wartości dodanej całkowita wartość dostawy towarów nabytych wewnątrz Wspólnoty, o których mowa w artykule 28a (1) i (6), na terytorium kraju, od której podatek jest wymagalny. Dodaje się ponadto: całkowita wartość, pomniejszona o kwotę podatku od wartości dodanej,

zrealizowanych na terytorium kraju dostaw towarów, o których mowa w drugim zdaniu artykułu 8 (1) (a) oraz w artykule 28b (b) (1), od których należy podatek jest wymagalny za okres sprawozdawczy, jeżeli miejsce wysyłki lub początkowe miejsce transportu towarów znajduje się na terytorium innego Państwa Członkowskiego, oraz całkowita wartość, pomniejszona o kwotę podatku od wartości dodanej, dostaw towarów na terytorium kraju, w którym podatnik został uznany za osobę, na której ciąży obowiązek podatkowy zgodnie z postanowieniami artykułu 28c (e) (3), na mocy którego podatek stał się wymagalny w okresie objętym deklaracją";

- pierwszy paragraf artykułu 22 (6) (b) otrzymuje następujące brzmienie:

"(b) każdy podatnik zidentyfikowany dla celów podatku od wartości dodanej przedłoży ponadto oświadczenie sumujące zawierające wykaz zidentyfikowanych dla celów podatku od wartości dodanej nabywców, którym dostarczał towary na warunkach określonych w artykule 28c (a) oraz (d), jak również wykaz zidentyfikowanych dla celów podatku od wartości dodanej odbiorców w transakcjach, o których mowa w piątym i szóstym paragrafie";

- w pierwszym akapicie trzeciego podparagrafu artykułu 22 (6) (b) wyrażenie "artykuł 28c (a)" zostaje zastąpione wyrażeniem "artykuł 28c (a) (a)";

- w pierwszym akapicie czwartego podparagrafu artykułu 22 (6) (b) wyrazy "artykuł 28c (a) (c)" zostają zastąpione wyrazami "artykuł 28c (a) (d)", natomiast wyrazy "a wartość dostarczonych towarów określona zgodnie z artykułem 28e (1)" zostają zastąpione wyrazami "a całkowita wartość dostaw określona zgodnie z artykułem 28e (2)";

- w artykule 22 (6) (b) dodaje się następujący podparagraf:

"W przypadkach, o których mowa w trzecim podparagrafie artykułu 28b (a) (2), podatnik zidentyfikowany dla celów podatku od wartości dodanej na terytorium kraju określi w wyraźny sposób w oświadczeniu sumującym:

- numer identyfikacyjny, który otrzymał dla celów podatku od wartości dodanej na terytorium kraju oraz pod którym nabywał wewnątrz Wspólnoty w celu ich następnej dostawy,

- numer pod którym zidentyfikowany jest na terytorium Państwa Członkowskiego będącego docelowym wysyłki lub transportu towarów odbiorca dostawy od podatnika,

- oraz w przypadku każdego odbiorcy całkowitą wartość, pomniejszoną o podatek od wartości dodanej, dostaw zrealizowanych przez płatnika podatku na terytorium Państwa Członkowskiego będącego punktem docelowym wysyłki lub transportu towarów.

Zadeklarowane kwoty będą dotyczyć kalendarzowego kwartału, w trakcie którego podatek stał się wymagalny";

- w artykule 22 (11) dodaje się następujące wyrazy na początku paragrafu:

"11. W przypadku nabytych wewnątrz Wspólnoty towarów akcyzowych, o których mowa w artykule 28a (1) (c), jak również".

21. Artykuł 28i otrzymuje następujące brzmienie:

"Artykuł 28i

Procedury specjalne dotyczące drobnych przedsiębiorstw.

Do artykułu 24 (3) dodaje się następujący podparagraf:

"We wszystkich okolicznościach dostawy nowych środków transportu na warunkach określonych w artykule 28c (a), jak również dostawy towarów oraz świadczenia usług przez podatnika nie zarejestrowanego na terytorium kraju, będą wyłączone ze zwolnienia z podatku wynikającego z paragrafu 2".

22. Dodaje się następujący artykuł:

"Artykuł 28n

Środki przejściowe

1. W przypadku gdy:

- towary zostały wprowadzone na terytorium kraju w rozumieniu artykułu 3 przed 1 stycznia 1993 roku, oraz
- z chwilą ich wprowadzania na terytorium tego kraju zostały objęte jednym z reżimów, o których mowa w artykule 14 (1) (b) lub (c), lub też w artykule 16 (1) (a), oraz
- podlegały temu reżimowi do dnia 1 stycznia 1993 roku,

postanowienia obowiązujące w momencie, w którym towary zostały objęte tym reżimem, będą nadal stosowane przez okres przewidziany tymi postanowieniami, a towary podlegały temu reżimowi.

2. Za import towarów w rozumieniu artykułu 7 (1) uznaje się:

(a) wyjęcie, w tym nieprawidłowe, towarów spod reżimu, o którym mowa w artykule 14 (1) (c), którym towary zostały objęte przed 1 stycznia 1993 roku na warunkach określonych w paragrafie 1;

(b) wyjęcie, w tym nieprawidłowe, towarów spod reżimu, o którym mowa w artykule 16 (1) (a), którym towary zostały objęte przed 1 stycznia 1993 roku na warunkach określonych w paragrafie 1;

(c) zakończenie czynności wewnętrznego tranzytu Wspólnoty, rozpoczętych przed 1 stycznia 1993 roku na obszarze Wspólnoty dla celów odpłatnej dostawy towarów realizowanej wewnątrz Wspólnoty przed 1 stycznia 1993 roku przez płatnika podatku działającego w takim charakterze;

(d) zakończenie czynności zewnętrznego tranzytu rozpoczętych przed 1 stycznia 1993 roku;

(e) jekielkolwiek nieprawidłowości lub naruszenia popełnione w trakcie czynności zewnętrznego tranzytu rozpoczętych na warunkach określonych w podparagrafie (c) lub też podczas jakichkolwiek zewnętrznych czynności tranzytowych Wspólnoty, o których mowa w podparagrafie (d);

(f) wykorzystanie na terytorium kraju przez podatnika lub osobę nie podlegającą opodatkowaniu dostarczonych towarów przed 1 stycznia 1993 roku, na obszarze innego Państwa Członkowskiego, w przypadku, gdy spełnione są następujące warunki:

- dostawa tych towarów została zwolniona lub mogła być zwolniona na podstawie artykułu 15 (1) i (2),
- towary nie były importowane do kraju przed 1 stycznia 1993 roku.

Dla celów podparagrafu (c) wyrażenie "czynności wewnętrznego tranzytu Wspólnoty" oznacza wysyłkę bądź transport towarów stosownie do wewnętrznych postanowień tranzytowych Wspólnoty bądź też na podstawie dokumentu T2 L lub wewnątrzwspólnotowego karnetu przewozowego, bądź też wysyłkę pocztową.

3. W przypadkach, o których mowa w podparagrafie 2 (a) do (e), miejscem importu w rozumieniu artykułu 7 (2) będzie Państwo Członkowskie, na terytorium którego towary przestają podlegać reżimowi, którym zostały objęte przed 1 stycznia 1993 roku.

4. Z wyłączeniem postanowień artykułu 10 (3) import towarów w rozumieniu podparagrafu 2 niniejszego artykułu zostaje zakończony bez zaistnienia zdarzenia podatkowego w przypadku, gdy:

- (a) importowane towary są wysyłane lub transportowane poza obszar Wspólnoty w rozumieniu artykułu 3, lub
- (b) importowane towary w rozumieniu podparagrafu 2 (a) nie są środkami transportu oraz są wysyłane bądź transportowane do Państwa Członkowskiego, z którego zostały wyeksportowane, oraz do osoby, która je wyeksportowała, lub
- (c) importowane towary w rozumieniu podparagrafu 2 (a) są środkami transportu nabytymi lub importowanymi przed 1 stycznia 1993 roku zgodnie z ogólnymi warunkami podatkowymi obowiązującymi na rynku krajowym Państwa Członkowskiego w rozumieniu artykułu 3 i/lub nie podlegały z tytułu ich eksportu jakimkolwiek zwolnieniom lub zwrotowi podatku od wartości dodanej. Warunek ten będzie uznany za spełniony jeżeli datą pierwszego wykorzystania środka transportu była data sprzed 1 stycznia 1985 roku lub też jeżeli wysokość podatku należnego z tytułu importu jest nieznaczna".

23. Artykuł 33a (1) oraz (2) otrzymuje następujące brzmienie:

"1. Towary, o których mowa w artykule 7 (1) (b), wprowadzane na obszar Wspólnoty z terytorium stanowiącego część obszaru celnego Wspólnoty, który jednakże dla celów niniejszej dyrektywy jest uznawany za obszar trzeci, będą podlegać następującym postanowieniom:

- (a) formalności związane z wprowadzeniem tego rodzaju towarów na obszar Wspólnoty będą identyczne, jak formalności określone wspólnotowymi przepisami celnymi obowiązującymi w zakresie importu towarów na obszar celny Wspólnoty;
- (b) w przypadku, gdy miejsce docelowe wysyłki lub transportu takich towarów znajduje się poza Państwem Członkowskim, na obszarze którego towary są wprowadzane na terytorium Wspólnoty, będą one przewożone na jej obszarze zgodnie z wewnętrznymi wspólnotowymi procedurami tranzytowymi określonymi w obowiązujących przepisach celnym Wspólnoty, o ile złożono odnośnie nich deklarację, na podstawie której towary zostały objęte tym reżimem w momencie ich wprowadzenia na terytorium Wspólnoty;
- (c) w przypadku, gdy z chwilą ich wprowadzenia na obszar Wspólnoty towary, jeżeli były importowane w rozumieniu artykułu 7 (1) (a), znajdują się w jednej z sytuacji pozwalających na zastosowanie rozwiązań, o których mowa w artykule 16 (1) (b) (a), (b), (c) i (d), lub też gdy mają do nich zastosowanie tymczasowe rozwiązania zwalniające całkowicie z opłat importowych, Państwa Członkowskie podejmą środki w celu zapewnienia, aby towary mogły pozostać na obszarze Wspólnoty na takich samych warunkach, jak warunki określone dla stosowania takich rozwiązań.

2. Towary nie wymienione w artykule 7 (1) (a), wysłane lub transportowane z Państwa Członkowskiego do punktu docelowego na obszarze stanowiącym część obszaru celnego Wspólnoty, który jednakże dla celów stosowania niniejszej dyrektywy jest uznawany za obszar trzeci, będą podlegać następującym postanowieniom:

- (a) formalności związane z eksportem tego rodzaju towarów poza obszar Wspólnoty będą identyczne, jak formalności określone wspólnotowymi przepisami celnymi obowiązującymi w zakresie eksportu towarów poza obszar celny Wspólnoty;
- (b) w przypadku towarów, które są czasowo eksportowane poza terytorium Wspólnoty, Państwa Członkowskie podejmą środki w celu zapewnienia, aby z chwilą ich ponownego ich importu do Wspólnoty podlegały one tym samym postanowieniom, jak gdyby były czasowo eksportowane poza obszar celny Wspólnoty..

24. Z dniem 31 grudnia 1992 roku Dyrektywa nr 85/362/EEC traci moc.

25. Z dniem 1 stycznia 1993 roku skreśla się artykuł 6 Dyrektywy nr 69/169/EEC.

Artykuł 2

1. Począwszy od dnia 1 stycznia 1993 roku przez okres nie przekraczający dwóch lat Królestwo Hiszpanii oraz Republika Włoska mogą stosować postanowienia wyłączające zasadę natychmiastowego odliczenia podatku, o których mowa w pierwszym podparagrafie artykułu 18 (2). Postanowienia takie nie mogą prowadzić do wydłużenia o okres dłuższy, aniżeli jeden miesiąc, czasu, w którym zgodnie z artykułem 18 (1) można wyegzekwować prawo do odliczenia podatku od chwili jego powstania. Jednakże w odniesieniu do podatników składających deklaracje, o których mowa w artykule 22 (4), za kwartalne okresy podatkowe, Królestwo Hiszpanii oraz Republika Włoska mogą ustalić, że powstałe prawo do odliczenia podatku, które stosownie do postanowień artykułu 18 (1) byłoby wyegzekwowane w danym kwartale, nie będzie egzekwowane do następnego kwartału. Postanowienie to będzie mieć zastosowanie jedynie wówczas, gdy Królestwo Hiszpanii oraz Republika Włoska upoważnią takich podatników do składania miesięcznych deklaracji.

2. Z wyłączeniem postanowień trzeciego podparagrafu artykułu 15 (10) Republika Portugalii, Republika Francuska, Królestwo Holandii oraz Federalna Republika Niemiec mają prawo w odniesieniu do kontraktów zawartych po 31 grudnia 1992 roku do zniesienia, najpóźniej do dnia 1 października 1993 roku, procedury zwrotu podatku, tam gdzie jest to zabronione niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Rada, działając jednogłośnie na podstawie propozycji złożonej przez Komisję, przyjmie do dnia 30 czerwca 1993 roku szczegółowe zasady opodatkowania transakcji łańcuchowych między podatnikami tak, aby zasady te mogły wejść w życie z dniem 1 stycznia 1994 roku.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie dostosują swój aktualny system podatku od wartości dodanej do postanowień niniejszej dyrektywy. Przyjmą one niezbędne ustawy, rozporządzenia oraz przepisy administracyjne tak, aby zaczęły one obowiązywać z dniem 1 stycznia 1993 roku. Państwa Członkowskie zapewnią, aby informacje dotyczące transakcji, o których mowa w ostatnim podparagrafie artykułu 22 (6) (b), w odniesieniu do których podatek należy zapłacić w ciągu trzech pierwszych miesięcy 1993 roku, zostały zawarte najpóźniej w skróconej deklaracji za drugi kwartał 1993 roku.

2. Z wyłączeniem drugiego podparagrafu paragraf 1 Państwa Członkowskie mogą przyjąć niezbędne ustawy, rozporządzenia oraz przepisy administracyjne w celu implementacji, najpóźniej do dnia 1 stycznia 1994 roku, postanowień określonych w następujących paragrafach artykułu 1:

- paragraf 11,
- paragraf 13, o ile dotyczy trzeciego podparagrafu artykułu 28c (e) (3),
- paragraf 19, o ile dotyczy trzeciego podparagrafu artykułu 21 (1) (a),
- paragraf 20, o ile dotyczy zobowiązań w odniesieniu do transakcji, o których mowa w poprzednich podparagrafach.

Państwa Członkowskie, które 1 stycznia 1993 roku będą stosować środki równoważne środkom wymienionym powyżej, podejmą niezbędne kroki w celu zapewnienia, aby zasady określone w artykule 22 (6) oraz w obowiązujących przepisach wspólnotowych dotyczących współpracy administracji w zakresie podatków pośrednich były od 1 stycznia 1993 roku ściśle przestrzegane.

3. Z wyłączeniem drugiego podparagrafu paragrafu 1 Republika Federalna Niemiec może przyjąć niezbędne ustawy, rozporządzenia oraz przepisy administracyjne w celu implementacji, najpóźniej do 1 października 1993 roku, postanowień artykułu 1 (10) w odniesieniu do artykułu 28a (1a) (a).

4. Państwa Członkowskie poinformują Komisję o przepisach, które przyjęły w celu realizacji niniejszej dyrektywy.

5. Każdy środek prawny przyjęty przez Państwa Członkowskie będzie zawierał adnotacje do niniejszej dyrektywy lub zostanie zaopatrzone w taką adnotację w chwili oficjalnej publikacji. Metody sformułowania takiej adnotacji zostaną określone przez każde Państwo Członkowskie.

6. Państwa Członkowskie poinformują Komisję Europejską o głównych przepisach prawa krajowego, przyjętych w celu stosowania się do postanowień niniejszej dyrektywy.

Artykuł 5

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, 14 grudnia 1992 roku.

W imieniu Rady

Przewodniczący,
N. Lamont

DYREKTYWA RADY 94/4/WE

z dnia 14 lutego 1994 r.

zmieniająca dyrektywy 69/169/EWG i 77/388/EWG, oraz zwiększająca sumy niepodlegające opodatkowaniu dla podróżnych z państw trzecich i limity wolnocłowych zakupów w wewnątrzspółnotowym ruchu turystycznym

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 99,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

zgodnie z art. 1 ust. 1 dyrektywy Rady 69/169/EWG z dnia 28 maja 1969 r. w sprawie harmonizacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do zwolnienia z podatku obrotowego i podatku akcyzowego towarów przywożonych w międzynarodowym ruchu pasażerskim⁴, zostanie przyznane zwolnienie od podatku dla towarów przewożonych w bagażu osobistym podróżnych przybywających z państw trzecich pod warunkiem, że przywóz taki nie ma charakteru handlowego;

całkowita wartość towarów, które mogą zostać objęte tym zwolnieniem, nie może przekraczać 45 ECU na osobę; zgodnie z art. 1 ust. 2 dyrektywy 69/169/EWG Państwa Członkowskie mogą zmniejszyć wysokość limitu do 23 ECU w przypadku podróżnych w wieku poniżej 15 lat;

konieczność uwzględnienia środków na korzyść podróżnych, zalecanych przez specjalistyczne organizacje międzynarodowe, w szczególności środków wymienionych w załączniku F.3 Konwencji Międzynarodowej w sprawie uproszczenia oraz harmonizacji postępowania celnego;

cele te można osiągnąć poprzez zwiększenie sumy niepodlegającej opodatkowaniu;

zachodzi konieczność czasowego zawieszenia stosowania przepisów dyrektywy w stosunku do Niemiec, uwzględniając trudności gospodarcze, które mogą zostać spowodowane przez sumy niepodlegającej opodatkowaniu, w szczególności w odniesieniu do podróżnych

¹ Dz.U. nr C 102 z 14.04.1984, str. 10 oraz Dz.U. nr C 78 z 26.03.1985, str. 9.

² Dz.U. nr C 46 z 18.02.1985, str. 75 oraz opinia wydana dnia 20 stycznia 1994 r. (dotychczas niepublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Dz.U. nr C 248 z 17.09.1984, str. 26.

⁴ Dz.U. nr L 133 z 4.06.1969, str. 6. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/111/EWG (Dz.U. nr L 384 z 30.12.1992, str. 47).

przybywających na terytorium suwerennego państwa, którzy przekraczają jego granice lądowe łączące Niemcy z krajami innymi, aniżeli Państwa Członkowskie oraz Państwa EFTA, lub też przybywają drogą morską z wyżej wymienionych państw;

między lądem stałym Hiszpanii a wyspami Kanaryjskimi, Ceuta i Melilla istnieją szczególne stosunki;

zachodzi konieczność zapewnienia w okresie, w którym dopuszczalna jest taka sprzedaż, zgodnie z art. 28k dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do podatków obrotowych - wspólny systemu podatku od wartości dodanej - ujednoliconą podstawą wymiaru podatku⁵, utrzymania rzeczywistej wartości towarów, które mogą być sprzedane w sklepach wolnocłowych podróżnym rejsów lotniczych lub morskich na obszarze Wspólnoty,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 69/169/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 1 ust. 1 kwotę „45 ECU” zastępuje się kwotą „175 ECU”;
2. w art. 1 ust. 2 kwotę „23 ECU” zastępuje się kwotą „90 ECU”;
3. art. 7b otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7b

1. W drodze odstępstwa od art. 1 ust. 1 Hiszpania upoważniona jest do dnia 31 grudnia 2000 r. stosować sumę niepodlegającą opodatkowaniu w wysokości 600 ECU w odniesieniu do przywozu towarów przywożonych przez podróżnych z Wysp Kanaryjskich, Ceuty i Melilli, którzy przybywają na obszarze tego kraju zgodnie z przepisami określonymi w art. 3 ust. 2 i 3 dyrektywy 77/388/EWG.
2. W drodze odstępstwa od art. 1 ust. 2 Hiszpania może zmniejszyć sumę niepodlegającą opodatkowaniu w odniesieniu do podróżnych w wieku poniżej 15 lat do wysokości 150 ECU.”

Artykuł 2

W art. 28k dyrektywy 77/388/EWG ust. 2 lit. a) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„a) których całkowita wartość przypadająca na jedną osobę podczas podróży nie przekracza kwoty 90 ECU.

W drodze odstępstwa od art. 28m Państwa Członkowskie określą w walutach narodowych ekwiwalent wyżej podanej kwoty, stosownie do art. 7 ust. 2 dyrektywy

⁵ Dz.U. nr L 145 z 13.06.1977, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/111/EWG (Dz.U. nr L 384 z 30.12.1992, str. 47).

69/169/EWG.”

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy konieczne do wdrożenia niniejszej dyrektywy do dnia 1 kwietnia 1994 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Wspomniane środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 Republika Federalna Niemiec może wprowadzić w życie przepisy prawne niezbędne do wdrożenia niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 1 stycznia 1988 r. w odniesieniu do tych towarów, które są przywożone do suwerennego państwa niemieckiego przez podróżnych przekraczających lądową granicę z krajami innymi, aniżeli Państwa Członkowskie i Państwa EFTA, lub też drogą wodną z wyżej wymienionych krajów.

3. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 5

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 14 lutego 1994 r.

W imieniu Rady

Y. PAPANTONIOU

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY 92/12/EWG

z dnia 25 lutego 1992 r.

w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów podlegających podatkowi akcyzowemu, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 99,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

ustanowienie i funkcjonowanie rynku wewnętrznego wymaga swobodnego przepływu towarów, włączając te, które podlegają podatkowi akcyzowemu;

należy uchwalić przepis określający obszar, na którym ma obowiązywać niniejsza dyrektywa, a także dyrektywa dotycząca stawek i struktur podatkowych odnośnie wyrobów, które podlegają podatkowi akcyzowemu;

należy określić pojęcie wyrobów podlegających podatkowi akcyzowemu; tylko towary, które są traktowane jako takie we wszystkich Państwach Członkowskich mogą podlegać przepisom prawa wspólnotowego; takie wyroby mogą podlegać innym podatkowi pośrednim w określonych celach; utrzymanie lub wprowadzenie innych podatków pośrednich nie może spowodować zwiększenia formalności związanych z przekraczaniem granicy;

w celu zapewnienia ustanowienia i funkcjonowania rynku wewnętrznego, ściągalność podatków akcyzowych powinna być jednakowa we wszystkich Państwach Członkowskich;

każda dostawa, przechowywanie z perspektywą dostawy lub dostawa do celów podmiotu gospodarczego prowadzącego samodzielną działalność gospodarczą lub do celów organu podlegającego obowiązującemu prawu państwowemu, która ma miejsce na terenie Państwa Członkowskiego innego niż to, w którym produkt został dopuszczony do konsumpcji, powoduje ściąganie podatku akcyzowego w tym innym Państwie Członkowskim;

¹ Dz.U. nr C 322 z 21.12.1990, str. 1 oraz Dz.U. nr C 45 z 20.08.1992, str. 10.

² Dz.U. nr C 183 z 15.07.1991, str. 131.

³ Dz.U. nr C 169 z 18.03.1991, str. 25.

w przypadku wyrobów akcyzowych, nabytych i transportowanych przez osoby prywatne dla ich własnego użytku, podatek musi zostać pobrany w państwie, w którym wyroby zostały nabyte;

celem ustalenia, że wyroby akcyzowe nie są przechowywane do celów prywatnych, lecz handlowych, Państwa Członkowskie muszą wziąć pod uwagę liczne kryteria;

wyroby akcyzowe nabyte przez osoby, które nie są zatwierdzonymi hurtownikami lub zarejestrowanymi albo nie zarejestrowanymi podmiotami gospodarczymi, wysyłane lub transportowane bezpośrednio lub pośrednio przez sprzedawcę lub w jego imieniu, muszą podlegać podatkowi akcyzowemu w Państwie Członkowskim przeznaczenia;

w celu zapewnienia, że należność podatkowa zostanie ostatecznie pobrana, należy stworzyć możliwość przeprowadzenia kontroli w pomieszczeniach produkcyjnych i magazynowych; sieć hurtowni, na podstawie upoważnienia wystawionego przez właściwe władze, powinna umożliwić przeprowadzenie takich kontroli;

przepływ wyrobów z terytorium jednego Państwa Członkowskiego do innego nie może powodować kontroli, które utrudniałyby swobodny przepływ towarów we Wspólnocie; w celu ustalenia należnych obciążeń niezbędna jest wiedza na temat przepływu towarów podlegających podatkowi akcyzowemu: należy uchwalić przepis dotyczący dokumentu towarzyszącego takim wyrobom:

należy ustalić wymagania, do których powinni się stosować uprawnieni właściciele składów i podmioty gospodarcze bez statusu licencjonowanego właściciela składu;

aby zapewnić pobieranie podatków według stawek ustalonych przez Państwa Członkowskie, należy uchwalić przepis w celu ustalenia procedury przepływu takich towarów, korzystających z zawieszenia podatku;

z tego względu należy najpierw ustalić przepis, który umożliwi łatwą identyfikację przesyłki; należy ustalić przepis, który pozwoli na natychmiastowe określenie statusu podatkowego przesyłki; niezbędne jest dostarczenie dokumentu towarzyszącego, administracyjnego lub handlowego, który spełniałby te wymagania; zastosowany dokument handlowy musi zawierać wszystkie podstawowe informacje zawarte w dokumencie administracyjnym;

należy wyjaśnić procedurę postępowania, według której władze podatkowe Państw Członkowskich są informowane przez podmioty gospodarcze za pomocą dokumentu towarzyszącego o przesyłkach wysłanych lub otrzymanych;

nie ma potrzeby stosowania dokumentu towarzyszącego w przypadku produktów podlegających podatkowi akcyzowemu, które są transportowane zgodnie z procedurą celną Wspólnoty z wyjątkiem dopuszczenia ich do swobodnego obrotu lub umieszczenia ich w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym;

w kontekście przepisów prawa krajowego, w przypadku przestępstwa lub naruszenia ustawy, podatek akcyzowy powinien być w zasadzie pobierany przez Państwo Członkowskie, na którego terytorium przestępstwo lub naruszenie ustawy zostały popełnione, lub przez Państwo Członkowskie, gdzie przestępstwo lub naruszenie ustawy zostały stwierdzone, lub w

przypadku nie zgłoszenia, w Państwie Członkowskim przeznaczenia przez wysyłające Państwo Członkowskie;

Państwa Członkowskie mogą ustalić, że wyroby dopuszczone do konsumpcji powinny posiadać oznaczenia fiskalne lub krajowe znaki identyfikacyjne i stosowanie takich oznaczeń nie powinno powodować trudności w handlu wewnątrzspółnotowym;

płatność podatków akcyzowych w Państwie Członkowskim, w którym wyroby dopuszczone zostały do konsumpcji, musi spowodować zwrot tych podatków w przypadku, kiedy wyroby nie są przeznaczone do konsumpcji w danym Państwie Członkowskim;

w wyniku zniesienia zasady opodatkowania odnośnie towarów przywożonych w stosunkach między Państwami Członkowskimi, przepisy dotyczące zwolnień i ulg celnych odnośnie towarów przywożonych między Państwami Członkowskimi przestają być stosowane; należy uchylić te przepisy i dostosować je do odpowiednich dyrektyw;

należy utworzyć Komitet ds. podatków akcyzowych w celu określenia środków wspólnotowych niezbędnych do wprowadzenia w życie przepisów dotyczących podatków akcyzowych;

art. 1 ust. 2 rozporządzenia dotyczącego zniesienia procedur kontrolnych i formalności dotyczących bagażu przewożonego w ładowniach i bagażu podręcznego osób korzystających z przelotów samolotem lub odbywających rejs statkiem na terenie Wspólnoty stwierdza, że jego przestrzeganie pozostaje bez wpływu na kontrole związane z zakazem lub ograniczeniami wprowadzonymi przez Państwa Członkowskie pod warunkiem, że są one zgodne z trzema Traktatami ustanawiającymi Wspólnotę Europejską; należy rozważyć wprowadzenie poprawek koniecznych do zastąpienia takich kontroli, pozwalających przestrzegać ograniczenia ilościowego określonego w art. 26. pozostających jednak w zgodzie z legislacją wspólnotową;

wymagany będzie pewien okres na podjęcie koniecznych działań mających na celu złagodzenie zarówno następstw społecznych, które mogą zaistnieć na skutek zniesienia opodatkowania towarów przywożonych i zwolnień towarów wywożonych w handlu między Państwami Członkowskimi w zainteresowanych sektorach jak i w regionach, w szczególności w regionach przygranicznych; w tym celu należy upoważnić Państwa Członkowskie, na czas do dnia 30 czerwca 1999 r. włącznie, do udzielania zwolnień z opodatkowania produktów dostarczanych w ustalonych limitach przez sklepy wolnocłowe w ramach lotniczego lub morskiego ruchu pasażerskiego między Państwami Członkowskimi;

drobni producenci win mogą być zwolnieni z pewnych wymagań zgodnie z ogólnymi porozumieniami dotyczącymi podatku akcyzowego;

dyrektywa Rady 77/799/EWG z dnia 19 grudnia 1977 r. dotycząca wzajemnej pomocy właściwych władz Państw Członkowskich w dziedzinie podatków bezpośrednich i podatku od towarów i usług⁴, powinna być zmieniona w celu rozszerzenia jej przepisów i objęcia podatków akcyzowych;

⁴ Dz.U. nr L 336 z 27.12.1977, str. 15. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 79/1070/EWG (Dz.U. nr L 331 z 27.12.1979, str. 8).

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

TYTUŁ I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa wymienia uzgodnienia dotyczące wyrobów podlegających podatkowi akcyzowemu i innym podatkowi pośrednim, które są pobierane bezpośrednio lub pośrednio przy sprzedaży takich produktów, z wyjątkiem podatku od wartości dodanej i podatków ustalonych przez Wspólnotę.

2. Szczegółowe przepisy odnoszące się do struktury i stawek podatku dotyczących wyrobów podlegających podatkowi akcyzowemu są wymienione w określonych dyrektywach.

Artykuł 2

1. Niniejsza dyrektywa i dyrektywy wymienione w art. 1 ust. 2 stosuje się na terytorium Wspólnoty, w stosunku do każdego Państwa Członkowskiego, na mocy Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 227, z wyjątkiem następujących terytoriów państw:

- w przypadku Republiki Federalnej Niemiec, wyspa Heligoland i obszar Buesingen,
- w przypadku Republiki Włoskiej, Livigno, Campione d'Italia i włoskie wody jeziora Lugano,
- w przypadku Królestwa Hiszpanii, Ceuta i Melillia.

2. Niezależnie od ust. 1, niniejsza dyrektywa i dyrektywy wymienione w art. 1 ust. 2 nie stosują się do Wysp Kanaryjskich. Jednakże, Królestwo Hiszpanii może złożyć zawiadomienie w postaci deklaracji, że dyrektywy te stosują się do tych terytoriów odnośnie wszystkich lub niektórych wyrobów wymienionych w art. 3 ust. 1 poniżej, od pierwszego dnia następnego miesiąca po złożeniu deklaracji.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, ani niniejsza dyrektywa ani dyrektywy wymienione w art. 1 ust. 2 nie będą obowiązywać w zamorskich departamentach Republiki Francuskiej.

Jednakże, Republika Francuska może jednak złożyć zawiadomienie w postaci deklaracji, że dyrektywy te odnoszą się do tych terytoriów – pod warunkiem pewnych działań dostosowujących je do ich odległego położenia – od pierwszego dnia następnego miesiąca po złożeniu deklaracji.

4. Państwa Członkowskie podejmą środki konieczne w celu zapewnienia, że transakcje pochodzące z lub przeznaczone dla:

- Księstwa Monako będą traktowane jak transakcje pochodzące z lub przeznaczone dla Republiki Francuskiej.
- Jungholz i Mittelberg (Kleines Walsertal) będą traktowane jak transakcje pochodzące z lub przeznaczone dla Republiki Federalnej Niemiec.
- Isle of Man będą traktowane jak transakcje pochodzące z lub przeznaczone dla Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.
- San Marino będą traktowane jak transakcje pochodzące z lub przeznaczone dla Republiki Włoskiej.

5. Przepisy niniejszej dyrektywy nie stanowią przeszkody dla Grecji w utrzymaniu szczególnego statusu przyznanego górze Athos gwarantowanego przez art. 105 konstytucji Grecji.

6. Jeżeli Komisja uzna, że wyjątki wymienione w ust. 1-4 nie mają już dłużej uzasadnienia, w szczególności w odniesieniu do uczciwej konkurencji, Komisja przedkłada Radzie właściwe wnioski.

Artykuł 3

1. Niniejsza dyrektywa stosuje się na poziomie wspólnotowym do następujących wyrobów jak określono w stosownych dyrektywach:

- oleje mineralne,
- alkohol i napoje alkoholowe,
- wyroby tytoniowe.

2. Wyroby wymienione w ust. 1 mogą podlegać innym podatkom pośrednim do szczególnych celów pod warunkiem, że podatki te są zgodne z przepisami podatkowymi stosowanymi odnośnie podatku akcyzowego oraz VAT, jeżeli chodzi o określenie podstawy opodatkowania, obliczenie podatku, ściągalność i kontrolowanie podatku.

3. Państwa Członkowskie zachowają prawo do wprowadzenia lub utrzymania podatków na wyroby inne niż te wymienione w ust. 1 pod warunkiem jednakże, że podatki te nie spowodują zwiększenia formalności związanych z przekraczaniem granicy w handlu między Państwami Członkowskimi.

Na podstawie tego samego przepisu, Państwa Członkowskie zachowają także prawo do nakładania podatków od świadczenia usług, który nie może zostać określony jako podatek obrotowy, włączając w to podatki odnoszące się do wyrobów podlegających podatkowi akcyzowemu.

Artykuł 4

Do celów niniejszej dyrektywy, stosuje się następujące definicje:

- a) *uprawniony właściciel składu*: osoba fizyczna lub prawna upoważniona przez właściwe władze Państwa Członkowskiego do produkowania, przetwarzania, przechowywania, otrzymywania i wysyłania wyrobów podlegających podatkowi akcyzowemu podczas prowadzenia działalności gospodarczej, przy czym podatek akcyzowy zostaje zawieszony na podstawie porozumienia podatkowo - składowego;
- b) *skład podatkowy*: miejsce gdzie towary podlegające podatkowi akcyzowemu są produkowane, przetwarzane, przechowywane, otrzymywane lub wysyłane, na podstawie procedury zawieszenia podatku akcyzowego, przez uprawnionego właściciela składu w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, z zastrzeżeniem warunków przewidzianych przez właściwe władze Państwa Członkowskiego gdzie znajduje się skład podatkowy;
- c) *procedura zawieszenia* porozumienie podatkowe odnoszące się do produkcji, przetwarzania, przechowywania i przepływu wyrobów, z zawieszonym podatkiem akcyzowym;
- d) *zarejestrowany podmiot gospodarczy*: osoba fizyczna lub prawna nie posiadająca statusu uprawnionego właściciela składu, upoważniona przez właściwe władze Państwa Członkowskiego do otrzymywania z innego Państwa Członkowskiego, w trakcie prowadzenia działalności gospodarczej, wyrobów podlegających podatkowi akcyzowemu na podstawie procedurą zawieszenia podatku akcyzowego. Podmiot gospodarczy nie może przechowywać ani wysyłać takich wyrobów w oparciu o procedurę zawieszenia podatku akcyzowego;
- e) *podmiot gospodarczy nie zarejestrowany*: osoba fizyczna lub prawna nie posiadająca statusu uprawnionego właściciela składu, upoważniona w trakcie prowadzenia działalności gospodarczej do otrzymywania od czasu do czasu wyrobów podlegających podatkowi akcyzowemu z innego Państwa Członkowskiego na podstawie procedury zawieszenia podatku akcyzowego. Podmiot gospodarczy nie może przechowywać ani wysyłać wyrobów zgodnie z procedurą zawieszenia podatku akcyzowego.. Nie zarejestrowany podmiot gospodarczy musi zagwarantować uiszczenie podatku akcyzowego władzom podatkowym Państwa Członkowskiego przeznaczenia przed wysyłką towarów.

Artykuł 5

1. Wyroby wymienione w art. 3 ust. 1 podlegają podatkowi akcyzowemu w czasie ich produkcji na terytorium Wspólnoty jak określono w art. 2 lub w czasie przywozu na to terytorium.

„Przywóz wyrobu podlegającego podatkowi akcyzowemu” oznacza wwóz tego wyrobu na terytorium Wspólnoty, włączając wwóz takiego wyrobu z terytorium wymienionego w art. 2 ust. 1, 2 i 3 lub z Wysp Normandzkich.

Jednakże, w przypadku, kiedy wyrób zostaje poddany wspólnotowej procedurze celnej przy wszędzie na terytorium Wspólnoty, przywóz uznaje się za dokonany po zakończeniu wspólnotowej procedury celnej.

2. Z zastrzeżeniem przepisów prawa krajowego i prawa wspólnotowego dotyczących kwestii celnych, w przypadku, kiedy wyroby akcyzowe pochodzące z lub wysyłane do państw trzecich podlegają procedurze celnej Wspólnoty, z wyjątkiem dopuszczenia ich do swobodnego obrotu lub są umieszczone w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnoctwowym, podatek akcyzowy uznaje się za zawieszony.

Artykuł 6

1. Podatek akcyzowy staje się wymagalny w momencie dopuszczenia do konsumpcji lub w momencie wystąpienia ubytków, co musi podlegać podatkowi akcyzowemu zgodnie z art. 14 ust. 3.

Dopuszczenie do konsumpcji wyrobów podlegających podatkowi akcyzowemu oznacza:

- a) wszelkie odstępstwa, włączając odstępstwa z naruszeniem prawa, od porozumienia o zawieszeniu;
- b) wszelką produkcję tych wyrobów, włączając produkcję nielegalną, poza porozumieniem o zawieszeniu;
- c) wszelki przywóz tych produktów, włączając przywóz nieformalny, w przypadku gdy wyroby nie zostały sprzedane na podstawie porozumienia o zawieszeniu.

2. Warunki ściągłości i wysokość stawki proponowanego podatku akcyzowego będą zgodne z tymi obowiązującymi w dniu, w którym staje się wymagalny w Państwie Członkowskim gdzie ma miejsce dopuszczenie do konsumpcji lub gdzie zanotowano ubytki. Podatek akcyzowy będzie nakładany i pobierany zgodnie z procedurą ustanowioną przez każde Państwo Członkowskie, przy czym jest zrozumiałe, że Państwa Członkowskie zastosują te same procedury odnośnie nakładania i pobierania podatku w stosunku do wyrobów krajowych jak i tych pochodzących z innych Państw Członkowskich.

Artykuł 7

1. W przypadku dopuszczenia do konsumpcji w jednym z Państw Członkowskich wyrobów podlegających podatkowi akcyzowemu, przechowywanych do celów handlowych w innym Państwie Członkowskim, podatek akcyzowy będzie nakładany w Państwie Członkowskim, w którym te wyroby są przechowywane.

2. W tym celu, z zastrzeżeniem art. 6, w przypadku, gdy wyroby dopuszczone do konsumpcji w jednym Państwie Członkowskim, jak określono w art. 6, są dostarczane, przeznaczone do dostawy lub używane w innym Państwie Członkowskim do celów podmiotu gospodarczego prowadzącego samodzielną działalność gospodarczą lub do celów organu podlegającego prawu publicznemu, podatek akcyzowy stanie się ściągalny w tym drugim Państwie Członkowskim.

3. W zależności od wszystkich okoliczności, podatek będzie pobierany od osoby dokonującej dostawy lub przechowującej wyroby przeznaczone do dostawy lub od osoby otrzymującej wyroby do użytku w Państwie Członkowskim innym niż to, gdzie wyroby były

już dopuszczone do konsumpcji lub od stosownego podmiotu gospodarczego lub organu podlegającego prawu publicznemu.

4. Wyroby określone w ust. 1 przepływają między terytoriami różnych Państw Członkowskich na podstawie dokumentu towarzyszącego wymieniającego główne dane z dokumentu wymienionego w art. 18 ust. 1. Forma i treść tego dokumentu będzie ustalona zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24 niniejszej dyrektywy.

5. Osoba, podmiot gospodarczy lub organ wymienione w ust. 3 muszą spełniać następujące wymagania:

- a) przed wysłaniem towarów, złożyć deklarację dla władz podatkowych Państwa Członkowskiego przeznaczenia i zagwarantować uiszczenie podatku akcyzowego;
- b) zapłacić podatek akcyzowy Państwa Członkowskiego przeznaczenia zgodnie z procedurą przewidzianą przez to Państwo Członkowskie;
- c) wyrazić zgodę na wszelkie kontrole umożliwiające władzom administracyjnym Państwa Członkowskiego przeznaczenia potwierdzenie, że towary faktycznie dotarły do miejsca przeznaczenia i że podatek akcyzowy, którym podlegają został zapłacony;

6. Podatek akcyzowy zapłacony w pierwszym Państwie Członkowskim wymienionym w ust. 1 będzie zwrócony zgodnie z art. 22 ust. 3.

Artykuł 8

Odnosnie wyrobów nabytych przez osoby prywatne dla ich własnego użytku i przez nie transportowanych, zasada kierująca rynkiem wewnętrznym ustanawia, że podatek akcyzowy jest pobierany w Państwie Członkowskim, w którym zostały one nabyte.

Artykuł 9

1. Z zastrzeżeniem art. 6, 7 i 8, podatek akcyzowy zostanie nałożony w przypadku, gdy wyroby do konsumpcji w Państwie Członkowskim są przechowywane do celów handlowych w innym Państwie Członkowskim.

W takim przypadku podatek stanie się należny w Państwie Członkowskim, na którego terytorium wyroby obciążają lub będą obciążały ich właściciela.

2. W celu ustalenia, że wyroby wymienione w art. 8 są przeznaczone do celów handlowych, Państwa Członkowskie muszą wziąć pod uwagę między innymi:

- status handlowy składającego wyroby i przyczyny ich składowania,
- miejsce gdzie wyroby są umieszczone lub, w razie potrzeby, sposób transportu,
- każdy dokument odnoszący się do wyrobów,
- rodzaj wyrobów.

- ilość wyrobów.

W celu zastosowania akapitu pierwszego tiret piąte, Państwa Członkowskie mogą ustalić wzorcowe poziomy wyłącznie jako formę dowodu. Te poziomy wzorcowe nie mogą być niższe niż:

a) *Wyroby tytoniowe*

papierosy	800 sztuk
cygaretki (cygara ważące nie więcej niż 3 g każde)	400 sztuk
cygara	200 sztuk
tytoń	1,0 kg;

b) *Wyroby alkoholowe*

napoje alkoholowe	10 l
produkty pośrednie	20 l
wina (włączając maksymalnie 60 l win musujących)	90 l
piwa	110 l.

Do dnia 30 czerwca 1977 r. Irlandia jest upoważniona do stosowania poziomów wzorcowych, które nie mogą być mniejsze niż 45 l dla wina (włączając maksymalnie 30 l win musujących) i 55 litrów dla piwa.

3. Państwa Członkowskie mogą także ustalić, że podatek akcyzowy będzie nakładany w Państwie Członkowskim konsumpcji na zakup olei mineralnych już dopuszczonych do konsumpcji w innym Państwie Członkowskim, jeżeli takie produkty są transportowane przy użyciu nietypowych środków transportu przez osoby prywatne lub w ich imieniu. Nietypowy transport oznacza transport paliw innymi środkami niż w zbiornikach paliwowych pojazdów lub w stosownych pojemnikach zapasowych oraz transport płynnych wyrobów grzewczych inaczej niż za pomocą cystern używanych przez podmioty gospodarcze zajmujące się tym zawodowo.

Artykuł 10

1. Produkty podlegające podatkowi akcyzowemu nabyte przez osoby, które nie są uprawnionymi właścicielami składu podatkowego lub zarejestrowanymi lub nie zarejestrowanymi podmiotami gospodarczymi i wysyłane lub transportowane bezpośrednio lub pośrednio przez sprzedawcę lub w jego imieniu podlegają podatkowi akcyzowemu w Państwie Członkowskim przeznaczenia. Do celów niniejszego artykułu, „Państwo Członkowskie przeznaczenia” oznacza Państwo Członkowskie, do którego dociera wysyłka lub transport.

2. W tym celu, dostawa wyrobów podlegających podatkowi akcyzowemu już dopuszczonych do konsumpcji w danym Państwie Członkowskim i tym samym dających podstawę do wysyłki lub transportu tych wyrobów do jednej z osób wymienionych w ust. 1 mającej swoją siedzibę w innym Państwie Członkowskim, która jest wysłana lub transportowana bezpośrednio lub pośrednio przez sprzedawcę lub w jego imieniu, spowoduje ściągalność podatku akcyzowego na te wyroby w Państwie Członkowskim przeznaczenia.

3. Podatek akcyzowy Państwa Członkowskiego przeznaczenia obciążą sprzedawcę w momencie dostawy. Jednakże, Państwa Członkowskie mogą jednak uchwalić przepisy postanawiające, że podatek akcyzowy będzie płatny przez przedstawiciela podatkowego, innego niż odbiorca wyrobów. Taki przedstawiciel podatkowy musi zostać ustanowiony w Państwie Członkowskim przeznaczenia i zatwierdzony przez władze podatkowe tego Państwa Członkowskiego.

Państwo Członkowskie, w którym sprzedawca ma swoją siedzibę musi upewnić się, że spełnia on następujące wymagania:

- gwarantuje płatność podatku akcyzowego zgodnie z warunkami określonymi przez Państwo Członkowskie przeznaczenia przed wysłaniem wyrobów i zapewnia zapłacenie podatku akcyzowego po przybyciu wyrobów.
- prowadzi kartotekę dostaw.

4. W przypadku wymienionym w ust. 2. podatek akcyzowy opłacony w pierwszym Państwie Członkowskim zostanie zwrócony zgodnie z art. 22 ust. 4.

5. Na podstawie prawa wspólnotowego, Państwa Członkowskie mogą ustanowić szczególne zasady stosowania tego przepisu w stosunku do tych wyrobów podlegających podatkowi akcyzowemu, które są ujęte w krajowych porozumieniach dotyczących dystrybucji zgodnych z Traktatem.

TYTUŁ II

Produkcja, przetwarzanie i magazynowanie

Artykuł 11

1. Każde Państwo Członkowskie ustali własne przepisy dotyczące produkcji, przetwarzania i magazynowania wyrobów podlegających podatkowi akcyzowemu, na podstawie przepisów niniejszej dyrektywy.

2. Produkcja, przetwarzanie i magazynowanie wyrobów podlegających podatkowi akcyzowemu, tam gdzie ten podatek nie został zapłacony, będą miały miejsce w składzie podatkowym.

Artykuł 12

Otwarcie i działanie składów podatkowych jest uzależnione od uzyskania zezwolenia właściwych władz Państw Członkowskich.

Artykuł 13

Od uprawnionego właściciela składu będzie się wymagać:

- a) przedstawienia gwarancji, w razie potrzeby umożliwiającej produkcję, przetwarzanie i magazynowanie oraz obowiązkowej gwarancji obejmującej przepływ, której warunki będą ustalone przez władze podatkowe Państwa Członkowskiego, w którym skład podatkowy ma zezwolenie na działalność;
- b) spełnienia wymagań przywidzianych przez Państwo Członkowskie, na którego terytorium skład podatkowy jest zlokalizowany;
- c) prowadzenia, dla każdego składu podatkowego, kartoteki magazynowej i transportowej;
- d) okazania wyrobów w przypadku, gdy zaistnieje taka potrzeba;
- e) zgody na monitorowanie i kontrole magazynu.

Wymagania muszą uwzględniać zasadę niedyskryminacji między transakcjami krajowymi a transakcjami wewnątrzspółnotowymi.

Artykuł 14

1. Uprawnieni właściciele składów są zwolnieni od podatków za występujące ubytki, na mocy porozumienia o zawieszeniu, które zostają przypisane czynnikom losowym i *siłom wyższym* oraz ustalone przez zainteresowane Państwo Członkowskie. Będą oni także zwolnieni, na mocy porozumienia o zawieszeniu, od podatku od ubytków powstałych podczas produkcji i przetwarzania, składowania i transportu. Każde Państwo Członkowskie ustali warunki, na których te zwolnienia zostaną przyznane. Zwolnienia te stosuje się w takim samym stopniu do podmiotów gospodarczych wymienionych w art. 16 podczas transportu wyrobów na mocy porozumienia o zawieszeniu podatku akcyzowego.

2. Straty wymienione w ust. 1 występujące podczas wewnątrzspółnotowego transportu wyrobów, na mocy porozumienia o zawieszeniu podatku akcyzowego, muszą zostać ustalone zgodnie z zasadami obowiązującymi w Państwie Członkowskim przeznaczenia.

3. Z zastrzeżeniem art. 20, podatek za ubytki inne niż te wymienione w ust. 1 i ubytki nie wymienione w ust. 1, będzie nakładany na podstawie stawek stosowanych w zainteresowanym Państwie Członkowskim w momencie wystąpienia ubytków, należycie ustalonych przez właściwe władze, lub w razie potrzeby, w momencie stwierdzenia ubytków.

TYTUŁ III

Przepływ towarów

Artykuł 15

1. Z zastrzeżeniem art. 5 ust. 2, art. 16 i art. 19 ust. 4 przepływ produktów podlegających podatkowi akcyzowemu zgodnie z porozumieniem o zawieszeniu musi odbywać się pomiędzy składami podatkowymi.

2. Właściciele składów upoważnieni przez właściwe władze Państwa Członkowskiego zgodnie z art. 13 uznani zostają za posiadających licencję zarówno na transport krajowy jak i na transport wewnątrzspółnotowy.

3. Ryzyko związane z transportem wewnątrzspółnotowym jest objęte gwarancją zapewnioną przez uprawnionego właściciela składu wysyłającego przesyłkę jak ustalono w art. 13 lub, w razie potrzeby, gwarancją wspólnie obowiązującą nadawcę i przewoźnika. W razie potrzeby Państwa Członkowskie mogą wymagać udzielenia gwarancji przez odbiorcę.

Szczegółowe zasady gwarancji zostaną określone przez Państwa Członkowskie. Gwarancja musi być ważna w całej Wspólnocie.

4. Z zastrzeżeniem art. 20, odpowiedzialność uprawnionego właściciela składu wysyłającego przesyłkę lub, jeśli zaistnieje taki przypadek, odpowiedzialność przewoźnika może być zawieszona po udowodnieniu, że odbiorca przyjął dostawę, w szczególności na podstawie dokumentu towarzyszącego wymienionego w art. 18 zgodnie z warunkami ustalonymi w art. 19.

Artykuł 16

1. Niezależnie od art. 15 ust. 1, odbiorca może być podmiotem gospodarczym zawodowo zajmującym się handlem, bez statusu uprawnionego właściciela składu. Podmiot gospodarczy może, w trakcie prowadzenia działalności gospodarczej, otrzymywać wyroby akcyzowe z innych Państw Członkowskich na mocy porozumienia o zawieszeniu celnych. Nie może on jednak przechowywać ani wysyłać takich wyrobów na mocy porozumienia o zawieszeniu podatku akcyzowego.

Zgodnie z prawem wspólnotowym, Państwa Członkowskie mogą ustalić specjalne zasady zastosowania tego przepisu odnośnie produktów podlegających podatkowi akcyzowemu, które są ujęte w specjalnych krajowych porozumieniach dotyczących dystrybucji zgodnych z Traktatem.

2. Wyżej wymieniony podmiot gospodarczy może zażądać, przed otrzymaniem towarów, zarejestrowania go przez władze podatkowe jego Państwa Członkowskiego.

Zarejestrowany podmiot gospodarczy musi spełniać następujące wymagania:

- a) gwarantować płatność podatku akcyzowego zgodnie z warunkami określonymi przez władze podatkowe jego Państwa Członkowskiego, z zastrzeżeniem art. 15 ust. 4, ustalającego odpowiedzialność uprawnionego właściciela składu wysyłającego przesyłkę oraz, w niektórych przypadkach, przewoźnika;
- b) prowadzić kartotekę dostaw wyrobów;

- c) okazania wyrobów w każdym przypadku, gdy zaistnieje taka potrzeba;
- d) wyrazić zgodę na monitorowanie i kontrole magazynu.

Dla tego typu podmiotu gospodarczego podatek akcyzowy jest obciążony w momencie otrzymania towarów i płatny zgodnie z procedurą określoną przez każde Państwo Członkowskie.

3. Jeżeli podmiot gospodarczy wymieniony w ust. 1 powyżej nie jest zarejestrowany przez władze podatkowe swojego Państwa Członkowskiego, musi spełniać następujące wymagania:

- a) przed wysyłką towarów, musi sporządzić deklarację dla władz podatkowych Państwa Członkowskiego przeznaczenia i zagwarantować płatność podatku akcyzowego, z zastrzeżeniem art. 15 ust. 4, ustalającego odpowiedzialność uprawnionego właściciela składu wysyłającego przesyłkę i, w niektórych przypadkach, przewoźnika;
- b) zapłacić podatek akcyzowy Państwa Członkowskiego przeznaczenia w momencie otrzymania towarów zgodnie z procedurą ustaloną przez to Państwo Członkowskie;
- c) wyrazić zgodę na wszelkie kontrole umożliwiające władzom administracyjnym Państwa Członkowskiego przeznaczenia stwierdzenie, że towary zostały otrzymane i że podatek akcyzowy, którym podlegają, został zapłacony.

4. Zgodnie z przepisami wymienionymi w ust. 2 i 3, stosuje się przepisy niniejszej dyrektywy dotyczące przepływu produktów podlegających podatkowi akcyzowemu na mocy porozumienia o zawieszeniu podatku akcyzowego.

Artykuł 17

Uprawniony właściciel składu wysyłający przesyłkę, może ustanowić przedstawiciela podatkowego. Taki przedstawiciel podatkowy musi zostać ustanowiony w Państwie Członkowskim przeznaczenia i upoważniony przez władze podatkowe tego Państwa Członkowskiego. Musi on, w miejsce odbiorcy bez statusu uprawnionego właściciela składu, spełniać następujące wymagania:

- a) gwarantować płatność podatku akcyzowego zgodnie z warunkami ustalonymi przez władze podatkowe Państwa Członkowskiego przeznaczenia, z zastrzeżeniem art. 15 ust. 4, ustalającego odpowiedzialność uprawnionego właściciela składu wysyłającego przesyłkę i, w niektórych przypadkach, przewoźnika;
- b) zapłacić podatek akcyzowy Państwa Członkowskiego przeznaczenia w momencie otrzymania towarów zgodnie z procedurą ustaloną przez Państwo Członkowskie przeznaczenia;
- c) prowadzić kartotekę dostaw wyrobów oraz powiadomić władze podatkowe Państwa Członkowskiego przeznaczenia o miejscu, gdzie towary są dostarczane.

Artykuł 18

1. Bez względu na ewentualne zastosowanie procedur komputerowych, wszystkie wyroby akcyzowe przepływające zgodnie z procedurą zawieszenia podatku akcyzowego między Państwami Członkowskimi, będą przewożone na podstawie dokumentu sporządzonego przez nadawcę. Dokument ten może być albo dokumentem administracyjnym albo handlowym. Forma i treść tego dokumentu jest ustalona zgodnie z procedurą określoną w art. 24 niniejszej dyrektywy.

2. W celu identyfikacji towarów i przeprowadzenia kontroli, przesyłki powinny być ponumerowane a wyroby opisane w dokumencie wymienionym w ust. 1. W razie potrzeby każdy pojemnik powinien być zaplombowany przez wysyłającego w przypadku, gdy wysyłające Państwa Członkowskie uznają środek transportu za odpowiedni do oplombowania, lub każda przesyłka powinna być zaplombowana.

3. W przypadkach, gdy odbiorca nie jest uprawnionym właścicielem składu lub zarejestrowanym podmiotem gospodarczym i niezależnie od art. 17, dokument wymieniony w ust. 1 musi występować razem z dokumentem poświadczającym, że podatek akcyzowy został zapłacony w Państwie Członkowskim przeznaczenia lub, że zastosowano inną procedurę pobierania podatku zgodnie z warunkami określonymi przez właściwe władze Państwa Członkowskiego przeznaczenia.

Dokument ten musi zawierać:

- adres odnośnego urzędu podatkowego w Państwie Członkowskim przeznaczenia,
- datę i pokwitowanie wpłaty lub przyjęcia opłaty gwarancyjnej przez ten urząd.

4. Ust. 1 nie ma zastosowania w przypadku, kiedy wyroby akcyzowe przewożone są zgodnie z warunkami wymienionymi w art. 5 ust. 2.

5. Z zastrzeżeniem art. 3 ust. 1, Państwa Członkowskie mogą utrzymać swoje przepisy odnośnie przewożenia i przechowywania surowców używanych do produkcji lub przygotowania wyrobów podlegających podatkowi akcyzowemu.

Artykuł 19

1. Władze podatkowe Państw Członkowskich zostaną poinformowane przez podmioty gospodarcze o dostawach wysłanych lub otrzymanych za pomocą dokumentu lub odniesienia do dokumentu określonego w art. 18. Dokument ten zostanie sporządzony w czterech egzemplarzach:

- jedna kopia do zachowania przez nadawcę,
- jedna kopia dla odbiorcy,
- jedna kopia do zwrócenia nadawcy w celu wniesienia podatku.

- jedna kopia do przedstawienia właściwym władzom Państwa Członkowskiego przeznaczenia.

Właściwe władze każdego wysyłającego Państwa Członkowskiego mogą zażądać dodatkowego egzemplarza dokumentu dla właściwych władz Państwa Członkowskiego pochodzenia towaru.

Państwa Członkowskie przeznaczenia mogą ustalić, aby kopia zwracana nadawcy do zapłacenia była potwierdzona lub indosowana przez ich właściwe władze krajowe. Państwa Członkowskie stosujące ten przepis muszą poinformować Komisję, która z kolei poinformuje o tym inne Państwa Członkowskie.

Procedura, którą należy zastosować z uwzględnieniem kopii dla właściwych władz Państwa Członkowskiego przeznaczenia zostanie przyjęta zgodnie z procedurą ustaloną w art. 24.

2. W przypadku, kiedy wyroby akcyzowe przepływają zgodnie z procedurą zawieszenia podatku akcyzowego do uprawnionego właściciela składu lub do zarejestrowanego lub nie zarejestrowanego podmiotu gospodarczego, należycie opisana kopia towarzyszącego dokumentu urzędowego lub kopia dokumentu handlowego, powinna zostać zwrócona przez odbiorcę nadawcy do zapłacenia, najpóźniej do 15 dnia miesiąca po przyjęciu towaru przez odbiorcę.

Kopia do zwrotu musi zawierać następujące szczegóły, które są wymagane do płatności:

- a) adres urzędu podatkowego właściwego dla odbiorcy;
- b) datę i miejsce przyjęcia towaru;
- c) opis otrzymanych towarów w celu sprawdzenia, czy partia towaru zgadza się ze szczegółami zawartymi w dokumencie. Jeżeli się zgadza należy dodać adnotację „przesyłka sprawdzona”;
- d) w razie potrzeby potwierdzenie lub numer rejestracyjny wydany przez właściwe władze Państwa Członkowskiego przeznaczenia, które używa takiej numeracji i/lub indos właściwych władz Państwa Członkowskiego przeznaczenia, jeżeli to Państwo Członkowskie ustali, że kopia zwrotna musi być potwierdzona lub indosowana przez jego władze;
- e) podpis osoby upoważnionej do podpisywania w imieniu nadawcy.

3. Porozumienia o zawieszeniu podatku zgodnie z ustaleniami art. 4 lit. c) zostaną zakończone w momencie sprzedaży wyrobów podlegających podatkowi akcyzowemu zgodnie z porozumieniami wymienionymi w art. 5 ust. 2 i zgodnie z warunkami tam wymienionymi, po otrzymaniu przez nadawcę należycie opisanej kopii zwrotnej towarzyszącego dokumentu urzędowego lub kopii dokumentu handlowego, w którym musi być zanotowane, że wyroby zostały sprzedane zgodnie z takim porozumieniem.

4. W przypadku, gdy wyroby akcyzowe, przepływające zgodnie z porozumieniem o zawieszeniu podatku jak określono w art. 4 lit. c), są wywożone, niniejsze porozumienie

powinno być wypełnione poprzez zaświadczenie sporządzone przez urząd celny wyjścia ze Wspólnoty potwierdzające, że wyrób rzeczywiście opuścił Wspólnotę. Urząd ten musi odesłać nadawcy potwierdzoną kopię dokumentu towarzyszącego dla niego przeznaczoną.

5. W przypadku nie wypełnienia obowiązku wniesienia podatku, nadawca poinformuje o tym władze podatkowe swojego Państwa Członkowskiego w czasie określonym przez te władze. Jednakże, termin ten nie może przekroczyć trzech miesięcy od daty wysyłki towarów.

6. Państwa Członkowskie współpracują przy wprowadzaniu wyrywkowych kontroli na miejscu, które w razie potrzeby mogą być przeprowadzone przy użyciu procedur komputerowych.

Artykuł 20

1. W przypadku wystąpienia nieprawidłowości lub przestępstwa w związku z ustawą, w trakcie przemieszczenia, wymagającego nałożenia podatku akcyzowego, podatek akcyzowy będzie należny w Państwie Członkowskim, w którym przestępstwo lub nieprawidłowość w związku z ustawą zostało popełnione, od osoby fizycznej lub prawnej, która gwarantowała płatność podatku akcyzowego zgodnie z art. 15 ust. 3, bez względu na zastosowanie postępowania karnego.

W przypadku, gdy podatek akcyzowy jest pobierany w Państwie Członkowskim innym niż wysyłającym, Państwo Członkowskie pobierające podatek informuje właściwe władze kraju wysyłającego.

2. W przypadku, kiedy w trakcie przemieszczenia zostanie wykryte przestępstwo lub nieprawidłowość bez możliwości stwierdzenia, gdzie zostało ono popełnione, zostanie ono uznane za popełnione w Państwie Członkowskim, w którym zostało wykryte.

3. Z zastrzeżeniem art. 6 ust. 2 w przypadku, gdy wyroby objęte podatkiem akcyzowym nie dotrą do miejsca przeznaczenia i nie jest możliwe określenie gdzie przestępstwo lub nieprawidłowość zostało popełnione, zostanie ono uznane za popełnione w wysyłającym Państwie Członkowskim, które pobierze podatek akcyzowy w wysokości stawki obowiązującej w dniu wysłania produktów chyba, że w ciągu czterech miesięcy właściwe władze zostaną poinformowane o poprawności transakcji lub o miejscu gdzie przestępstwo lub odstępstwo od ustawy zostało popełnione.

4. Jeżeli przed upływem okresu trzech lat od daty, kiedy sporządzono dokument towarzyszący, Państwo Członkowskie, w którym przestępstwo lub nieprawidłowość zostało faktycznie popełnione jest ustalone, że Państwo Członkowskie pobierze podatek akcyzowy w wysokości stawki obowiązującej w dniu, kiedy towary zostały wysłane. W takim przypadku natychmiast po dostarczeniu poświadczenia pobrania podatku, pierwotnie nałożony podatek akcyzowy zostanie zwrócony.

Artykuł 21

1. Z zastrzeżeniem art. 6 ust. 1, Państwa Członkowskie mogą zażądać, aby wyroby dopuszczone do konsumpcji na ich terytorium posiadały oznaczenia podatkowe lub krajowe znaki identyfikacyjne używane do celów fiskalnych.

2. Do każdego Państwa Członkowskiego, które wymaga użycia oznaczeń podatkowych lub krajowych znaków identyfikacyjnych zgodnie z ust. 1, zostanie skierowana prośba o udostępnienie tych znaków uprawnionym właścicielom składów innych Państw Członkowskich. Jednakże, każde Państwo Członkowskie może zażądać, aby oznaczenia fiskalne zostały udostępnione przedstawicielowi podatkowemu upoważnionemu przez władze podatkowe danego Państwa Członkowskiego.

Państwa Członkowskie upewnią się, że procedura dotycząca tych oznaczeń nie spowoduje utrudnień w swobodnym przepływie produktów podlegających podatkowi akcyzowemu.

3. Oznaczenia podatkowe lub znaki identyfikacyjne w rozumieniu ust. 1 są ważne w Państwie Członkowskim, które je wydało.

Jednakże, Państwa Członkowskie mogą na zasadzie wzajemności uznawać te oznaczenia.

4. Oleje mineralne mogą być przechowywane, transportowane i używane w Irlandii inaczej niż w zbiornikach paliwowych pojazdów uprawnionych do używania dotowanego paliwa tylko w przypadku, jeśli spełniają wymagania tego państwa dotyczące oznakowania i kontroli.

5. Wewnątrzspółnotowy przepływ produktów posiadających oznaczenia podatkowe lub krajowe znaki identyfikacyjne Państwa Członkowskiego w rozumieniu ust. 1 i przeznaczonych do konsumpcji w tym Państwie Członkowskim, znajdujących się na terytorium innego Państwa Członkowskiego, będzie odbywało się na podstawie dokumentu towarzyszącego zgodnie z art. 18 ust. 1 i 3 lub, jeśli zaistnieje taka sytuacja, zgodnie z art. 5 ust. 2.

TYTUL IV

Zwrot

Artykuł 22

1. W stosownych przypadkach, na prośbę podmiotu gospodarczego prowadzącego działalność gospodarczą, wyroby akcyzowe, które zostały dopuszczone do konsumpcji mogą podlegać zwrotowi podatku akcyzowego przez władze podatkowe Państwa Członkowskiego, w którym zostały one dopuszczone do konsumpcji w przypadku, kiedy nie są przeznaczone do konsumpcji w tym Państwie Członkowskim.

Państwa Członkowskie mogą odrzucić wnioski o zwrot podatku, jeżeli nie spełniają ustalonych przez nie kryteriów poprawności.

2. Przy stosowaniu ust. 1, stosuje się następujące przepisy:

- a) przed wysyłką towarów, nadawca musi zwrócić się z prośbą o zwrot podatku akcyzowego do właściwych władz swojego Państwa Członkowskiego i dostarczyć dowód, że podatek akcyzowy został zapłacony. Jednakże właściwe władze nie mogą odmówić zwrotu wyłącznie na podstawie nie zgłoszenia dokumentu przygotowanego przez te same władze stwierdzającego, że wstępna zapłata została dokonana;

- b) przepływ towarów wymienionych w lit. a) będzie się odbywać na podstawie dokumentu określonego w art. 18 ust. 1;
- c) nadawca przedkłada właściwym władzom swojego Państwa Członkowskiego zwróconą kopię dokumentu wymienionego w lit. b) odpowiednio opisaną przez odbiorcę, która musi występować albo z dokumentem potwierdzającym, że podatek akcyzowy został pobrany w Państwie Członkowskim konsumpcji, albo musi zawierać następujące informacje:
- adres odnośnego urzędu podatkowy w Państwie Członkowskim przeznaczenia,
 - datę przyjęcia deklaracji przez ten urząd razem z numerem sprawy lub numerem rejestru tej deklaracji;
- d) wyroby akcyzowe dopuszczone do konsumpcji w Państwie Członkowskim i w związku z tym posiadające oznaczenie podatkowe lub identyfikacyjne tego Państwa Członkowskiego, mogą kwalifikować się do zwrotu akcyzy przez władze podatkowe Państw Członkowskich, które wydały te oznaczenia podatkowe lub znaki identyfikacyjne pod warunkiem, że władze podatkowe Państwa Członkowskiego, które je wydało ustala, że oznaczenia te lub znaki zostały zniszczone.

3. W przypadkach wymienionych w art. 7 wymaga się, aby wysyłające Państwo Członkowskie zwrócić zapłacony podatek akcyzowy tylko w takim przypadku, jeżeli podatek akcyzowy został wcześniej zapłacony w Państwie Członkowskim przeznaczenia zgodnie z procedurą określoną w art. 7 ust. 5.

Jednakże, Państwa Członkowskie mogą odrzucić wniosek o zwrot podatku, jeżeli nie spełnia on ustalonych przez nie kryteriów poprawności.

4. W przypadkach wymienionych w art. 8 lit. b) Państwo Członkowskie wysyłki musi, na prośbę sprzedawcy, zwrócić zapłaconą podatek akcyzowy w przypadku, kiedy sprzedawca wystąpił o to zgodnie z procedurą określoną w art. 10 ust. 3.

Państwa Członkowskie mogą jednak odrzucić wniosek o zwrot podatku, jeżeli nie spełnia on ustalonych przez nie kryteriów poprawności.

W przypadkach, kiedy sprzedawca jest uprawnionym właścicielem składu, Państwa Członkowskie mogą zarządzić uproszczenie procedury zwrotu.

5. Władze podatkowe każdego Państwa Członkowskiego określą procedury kontrolne i metody odnoszące się do zwrotów dokonanych na ich terytorium. Państwa Członkowskie zapewnią, aby zwrot podatku akcyzowego nie przekroczył sumy faktycznie zapłaconej.

TYTUŁ V

Zwolnienia

Artykuł 23

1. Wyroby akcyzowe są zwolnione z podatku akcyzowego w przypadkach, kiedy są przeznaczone:

- na dostawy w ramach stosunków dyplomatycznych lub konsularnych,
- dla międzynarodowych organizacji uznanych za takie przez władze Państwa Członkowskiego, w którym działają, oraz przez członków takich organizacji, w ramach ograniczeń i zgodnie z warunkami określonymi przez konwencje międzynarodowe ustanawiające takie organizacje lub w ramach uzgodnień między władzami centralnymi,
- dla sił zbrojnych każdego państwa będącego członkiem Traktatu Północnoatlantyckiego innego niż Państwo Członkowskie, na terenie, którego podatek akcyzowy jest pobierany a także dla sił zbrojnych wymienionych w art. 1 decyzji Rady 90/640/EWG⁵, na użytek tych sił, towarzyszącego personelu cywilnego lub do zaopatrzenia ich kasyn i stołówek,
- do konsumpcji zgodnie z porozumieniem zawartym z państwami nieczłonkowskimi lub organizacjami międzynarodowymi pod warunkiem, że takie porozumienie jest dopuszczalne lub dozwolone w związku ze zwolnieniem od VAT.

Zwolnienia te podlegają warunkom i ograniczeniom przewidzianym przez Państwo Członkowskie, w którym obowiązują, aż do momentu uchwalenia jednolitych zasad podatkowych. Przyznanie zwolnienia może zostać rozpatrzone zgodnie z procedurą zwrotu podatku akcyzowego.

2. Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji, może upoważnić każde Państwo Członkowskie do zawarcia porozumienia z państwem nieczłonkowskim lub organizacją międzynarodową, mogącego obejmować zwolnienia z podatku akcyzowego.

Państwo, pragnące zawrzeć takie porozumienie, przedstawi sprawę Komisji i dostarczy wszystkie podstawowe, konieczne informacje. Komisja poinformuje pozostałe Państwa Członkowskie w ciągu jednego miesiąca. Decyzję Rady uważa się za przyjętą, jeżeli, w ciągu dwóch miesięcy od poinformowania pozostałych Państw Członkowskich, sprawa nie zostanie przedstawiona Radzie.

3. Przepisy dotyczące podatku akcyzowego wymienione w następujących dyrektywach przestaną obowiązywać w dniu 31 grudnia 1992 r.:

- dyrektywa 74/651/EWG⁶,
- dyrektywa 83/183/EWG⁷,
- dyrektywa 68/297/EWG⁸.

⁵ Dz.U. nr L 349 z 13.12.1990, str. 19.

⁶ Dz.U. nr L 354 z 30.12.1974, str. 6. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 88/663/EWG (Dz.U. nr 382 z 31.12.1988, str. 40).

⁷ Dz.U. nr L 105 z 23.04.1983, str. 64. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 89/604/EWG (Dz.U. nr L 348 z 29.11.1989, str. 28).

4. Przepisy dotyczące podatku akcyzowego w odniesieniu do wzajemnych stosunków między Państwami Członkowskimi, określone w dyrektywie 69/169/EWG⁹, przestaną obowiązywać z dniem 31 grudnia 1992 r.

5. Do momentu, kiedy Rada, stanowiąc jednogłośnie na wniosek Komisji, nie przyjmie przepisów prawa wspólnotowego odnośnie sklepów na pokładach statków i samolotów, Państwa Członkowskie mogą zachować swoje przepisy krajowe w tym zakresie.

TYTUŁ VI

Komitet ds. podatków akcyzowych

Artykuł 24

1. Komitet ds. podatków akcyzowych, zwany dalej „Komitetem”, udziela pomocy Komisji. Komitet składa się z przedstawicieli Państw Członkowskich a jej przewodniczącym jest przedstawiciel Komisji. Komitet ustala swój regulamin.

2. Działania konieczne do głosowania art. 7, 18 i 19 zostaną uchwalone zgodnie z procedurami określonymi w art. 3 i 4.

3. Przedstawiciel Komisji przedkłada Komisji projekt środków do przyjęcia. Komitet określi swoje zdanie na temat tego projektu w określonym terminie, który Przewodniczący może ustalić w zależności od pilności sprawy. Komitet podejmie decyzję większością głosów określoną w art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

4. a) Komisja przyjmie przewidziane środki, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.

b) Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub w przypadku braku opinii, Komisja bezzwłocznie przedłoży Radzie wniosek w sprawie środków jakie powinny zostać objęte. Rada stanowi kwalifikowaną większością,

Jeśli Rada nie przyjęła żadnych środków w terminie trzech miesięcy od dnia, w którym dana sprawa została jej przedstawiona. Komisja przyjmuje proponowane środki chyba, że Rada zagłosowała zwykłą większością głosów przeciwko tym środkom.

5. Oprócz działań określonych w ust. 2, Komitet zleci zbadanie sprawy Przewodniczącemu albo z jego własnej inicjatywy, albo na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego odnośnie zastosowania przepisów prawa wspólnotowego dotyczących podatku akcyzowego, z wyjątkiem tych wymienionych w art. 30 niniejszej dyrektywy.

Artykuł 25

⁹ Dz.U. nr L 175 z 25.07.1968, str. 15. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 85/347/EWG (Dz.U. nr L 183 z 16.07.1985, str. 22).

¹⁰ Dz.U. nr L 135 z 04.06.1969, str. 6. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/191/EWG (Dz.U. nr L 94 z 16.04.1991, str. 24).

Państwa Członkowskie i Komisja zbadają i ocenią stosowanie przepisów prawa wspólnotowego dotyczących podatków akcyzowych.

TYTUŁ VII

Przepisy końcowe

Artykuł 26

1. Z zastrzeżeniem art. 8, do dnia 31 grudnia 1996 r. oraz na podstawie mechanizmu przeglądownego podobnego do tego wymienionego w art. 281 dyrektywy 77/388/EWG¹⁰, Dania zostaje upoważniona do stosowania szczególnych przepisów ustanowionych w ust. 2 i 3 odnośnie napojów alkoholowych i wyrobów tytoniowych w ramach ogólnego dostosowania stawek podatków akcyzowych.
2. Dania zostaje upoważniona do zastosowania następujących ograniczeń ilościowych:
 - prywatni podróżni wjeżdżający na teren Danii skorzystają z ulgi obowiązującej w dniu 31 grudnia 1992 r. na papierosy, cygaretki i tytoń oraz napoje alkoholowe,
 - podróżni stale zamieszkujący w Danii i przebywający poza granicami Danii przez okres krótszy niż obowiązujący w dniu 31 grudnia 1992 r. Skorzystają z ulg obowiązujących w dniu 31 grudnia 1992 r. obejmujących papierosy i napoje alkoholowe.
3. Dania może pobierać podatki akcyzowe i przeprowadzać niezbędne kontrole uwzględniające napoje alkoholowe, papierosy, cygaretki i tytoń.
4. Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji, podejmie decyzję o dostosowaniu stawek podatków akcyzowych oraz, biorąc pod uwagę ryzyko zakłócenia konkurencji, o zmodyfikowaniu przepisów tego artykułu lub, w razie potrzeby, o ograniczeniu okresu obowiązywania tych przepisów.

Artykuł 27

Przed dniem 1 stycznia 1997 r. Rada, stanowiąc jednomyślnie na podstawie sprawozdania Komisji, ponownie zbada przepisy art. 7-10 i, na podstawie wniosku Komisji po konsultacji z Parlamentem Europejskim, przyjmie konieczne zmiany.

Artykuł 28

Następujące przepisy stosuje się do dnia 30 czerwca 1999 r.:

1. Państwa Członkowskie mogą zwolnić wyroby akcyzowe dostarczane przez sklepy wolnocłowe, które są wywożone w osobistym bagażu podróżnych, korzystających z przelotu wewnątrzspółnotowego samolotem lub z rejsu statkiem do innego Państwa Członkowskiego.

¹⁰ Dz.U. nr L 145 z 13.06.1977, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 90/640/EWG (Dz.U. nr L 349 z 13.12.1990, str. 19).

Do celów tego przepisu:

- a) „sklep wolnocłowy” oznacza każdą firmę zlokalizowaną na terenie lotniska lub portu, która spełnia warunki określone przez właściwe władze państwowe, szczególnie na mocy ust. 3 tego artykułu;
- b) „podróżujący do innego Państwa Członkowskiego” oznacza każdego pasażera posiadającego stosowny dokument upoważniający go do podróży morskiej lub lotniczej stwierdzający, że bezpośredni cel podróży jest zlokalizowany w innym Państwie Członkowskim;
- c) „wewnątrzspółnotowy przelot samolotem lub rejs statkiem” oznacza każdą podróż, lotniczą lub morską, która zaczyna się na terenie Państwa Członkowskiego, natomiast miejsce zakończenia podróży znajduje się w innym Państwie Członkowskim.

Wyroby sprzedawane na pokładzie samolotu lub statku podczas wewnątrzspółnotowych usług pasażerskich są traktowane w taki sam sposób jak wyroby dostarczane przez sklepy wolnocłowe.

To zwolnienie znajdzie także zastosowanie do wyrobów dostarczanych przez sklepy wolnocłowe zlokalizowane na terenie jednego z dwóch terminali Tunelu pod Kanałem dla pasażerów posiadających stosowne dokumenty podróżne, uprawniające ich do przejazdu pomiędzy tymi dwoma terminalami.

2. Zwolnienia wymienione w ust. 1 stosuje się w stosunku do wyrobów w takich ilościach, które nie przekraczają limitów na jedną osobę lub na jedno przekroczenie granicy, które to limity są ustalone zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa wspólnotowego odnośnie przepływu się podróżujących między państwami trzecimi a Wspólnotą.
3. Państwa Członkowskie podejmują środki niezbędne do zagwarantowania, że zwolnienia przewidziane w tym artykule będą stosowane prawidłowo i bezpośrednio oraz do zapobiegania wszelkim możliwym obejściom, uchylaniu się i nadużyciom.

Artykuł 29

1. Państwa Członkowskie mogą zwolnić drobnych producentów win z wymogów tytułów II i III i z innych wymogów odnośnie przepływu i kontrolowania. W przypadku, gdy drobni producenci win sami realizują transakcje wewnątrzspółnotowe, poinformują odnośne władze i zastosują się do wymogów określonych rozporządzeniem Komisji nr 986/89¹¹ z dnia 10 kwietnia 1989 r., w szczególności w zakresie rejestru wyrobów wychodzących i dokumentu towarzyszącego.

Termin „drobni producenci win” należy rozumieć w sensie osób produkujących średnio mniej niż 1 000 hl wina na rok.

¹¹ Dz.U. nr L 106 z 18.04.1989, str. 1. Rozporządzenie Rady ostatnio zmienione rozporządzeniem Rady (EWG) nr 592/91 (Dz.U. nr L 66 z 13.03.1991, str. 13).

2. Władze podatkowe Państwa Członkowskiego przeznaczenia będą informowane przez odbiorcę o otrzymywanych dostawach wina na podstawie dokumentu wymienionego w ust. 1 lub na podstawie odniesienia do tego dokumentu.

3. Państwa Członkowskie na zasadzie wzajemności podejmą działania konieczne do wprowadzenia kontroli wyrywkowych, które w razie potrzeby mogą być przeprowadzone przy zastosowaniu procedur komputerowych.

Artykuł 30

W dyrektywie 77/799/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. Tytuł otrzymuje brzmienie:

„Dyrektywa Rady, z dnia 19 grudnia 1977 r., dotycząca wzajemnej pomocy właściwych władz Państw Członkowskich w zakresie podatków bezpośrednich i pośrednich”.

2. W art. 1:

a) Ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Właściwe władze Państw Członkowskich, w zgodzie z przepisami niniejszej dyrektywy, udzielają sobie wszelkich informacji, które mogą im umożliwić dokonanie prawidłowego naliczenia podatku dochodowego i od kapitału oraz wszelkie informacje odnośnie naliczania następujących podatków pośrednich:

- podatku od wartości dodanej,
- podatku akcyzowego od olei mineralnych,
- podatku akcyzowego od alkoholi i napojów alkoholowych,
- podatku akcyzowego od wyrobów tytoniowych.”

b) Ust. 5 otrzymuje brzmienie w odniesieniu do Danii, Grecji, Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Portugalii:

„w Danii:

- Skatteministeren lub upoważniony przedstawiciel;

w Grecji:

Υπουργός Οικονομικών lub upoważniony przedstawiciel;

w Zjednoczonym Królestwie:

- Komisarze Celni i Akcyzowi lub upoważniony przedstawiciel odnośnie informacji dotyczących podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowego.
- Komisarze Irlandzkiego urzędu podatkowego lub upoważniony przedstawiciel w zakresie wszystkich innych informacji;

w Portugalii:

- O Ministro das Financas lub upoważniony przedstawiciel.”

Artykuł 31

1. Nie później niż do dnia 1 stycznia 1993 r. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do dostosowania się do niniejszej dyrektywy.

Jednakże, w odniesieniu do art. 9 ust. 3 Królestwo Danii jest upoważnione do wprowadzania przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych wymaganych do dostosowania się do tych przepisów najpóźniej do dnia 1 stycznia 1993 r.

Środki przyjęte przez Państwa Członkowskie powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie poinformują Komisję o ważnych przepisach prawa krajowego, które przyjmą w celu dostosowania się do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 32

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 lutego 1992 r.

W imieniu Rady

Vitor MARTINS

Przewodniczący

LISTA PRZEKAZANYCH DOKUMENTÓW
DO
PROJEKTU USTAWY
O
PODATKU OD TOWARÓW I USŁUG

przyjętego przez Radę Ministrów
w dniu 29 lipca 2003 r.

Obszar Negocjacyjny: „Podatki”

1.	Deklaracja dotycząca dostosowawczego charakteru projektu ustawy wraz z uzasadnieniem jego dostosowawczego charakteru
2.	Zestawienie przepisów dostosowujących projektowanej ustawy z odpowiednimi przepisami Unii Europejskiej (tabela korelacji)
3.	Opinia Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej wydana dnia 29 lipca 2003 r.

A. Niezweryfikowane tłumaczenia aktów wspólnotowych:

1. Szósta Dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 roku w sprawie harmonizacji przepisów Państw Członkowskich, dotyczących podatków obrotowych – Wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa opodatkowania (77/388/EWG)
2. Pierwsza Dyrektywa Rady z dnia 11 kwietnia 1967 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących podatków obrotowych (67/227/EWG)
3. Druga Dyrektywa Rady z dnia 12 czerwca 1972 roku w sprawie harmonizacji przepisów prawnych, rozporządzeń oraz procedur administracyjnych, odnoszących się do zasad rządzących podatkiem obrotowym i podatku akcyzowego stosowanych w podróżach międzynarodowych (72/230/EWG)
4. Trzecia Dyrektywa Rady z dnia 19 grudnia 1978 r. w sprawie harmonizacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do zasad dotyczących podatku obrotowego i podatku akcyzowego stosowanych w międzynarodowym ruchu pasażerskim (78/1032/EWG)
5. Czwarta Dyrektywa Rady z dnia 19 grudnia 1978 r. zmieniająca dyrektywę 69/169/EWG w sprawie harmonizacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do zwolnienia z podatku obrotowego i podatku akcyzowego towarów przywożonych w międzynarodowym ruchu pasażerskim (78/1033/EWG)
6. Dyrektywa Rady z dnia 28 maja 1969 r. w sprawie harmonizacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do zwolnienia z podatku obrotowego i podatku akcyzowego towarów przywożonych w międzynarodowym ruchu pasażerskim (69/169/EWG)
7. Dyrektywa Rady z dnia 20 lipca 2000 r. zmieniająca dyrektywę 69/169/EWG oraz 92/12/EWG w zakresie tymczasowych ograniczeń ilościowych na przywóz piwa do Finlandii (2000/47/WE)
8. Dyrektywa Rady z dnia 13 czerwca 1988r. zmieniająca dyrektywę 83/181/EWG określającą zakres stosowania art.14 ust.1 lit.d) dyrektywy 77/388/EWG dotyczącego zwolnienia z podatku od wartości dodanej na przywóz finalny niektórych towarów (88/331/EWG)
9. Ósma Dyrektywa Rady z 6 grudnia 1979 roku w sprawie harmonizacji prawa Państw Członkowskich odnoszącego się do podatków obrotowych – przepisy dotyczące zwrotu podatku od wartości dodanej podatnikom nie zarejestrowanym na terytorium kraju (79/1072/EEC)
10. Trzynasta Dyrektywa Rady z dnia 17 listopada 1986 roku w sprawie harmonizacji przepisów Państw Członkowskich, dotyczących podatków obrotowych – postanowienia dotyczące zwrotu podatku od wartości dodanej podatnikom nie zarejestrowanym na terytorium Wspólnoty (86/560/EEC)

11. Trzecia Dyrektywa Rady z 9 grudnia 1969 roku w sprawie harmonizacji przepisów Państw Członkowskich, dotyczących podatków obrotowych – wprowadzenie podatku od wartości dodanej w Państwach Członkowskich (69/463/EEC)
12. Czwarta Dyrektywa Rady z dnia 20 grudnia 1971 roku w sprawie harmonizacji ustawodawstwa państw członkowskich dotyczącego podatków obrotowych – wprowadzenie podatku od wartości dodanej we Włoszech (71/401/EEC)
13. Dyrektywa Rady z dnia 19 grudnia 1978 r. w sprawie zwolnienia od podatku przy przywozie małych partii towarów o charakterze niehandlowym z państw trzecich (78/1035/EWG)
14. Dyrektywa Rady z dnia 8 lipca 1985 roku zmieniająca Dyrektywę 83/181/EEC określającą zakres artykułu 14 (1) (d) Dyrektywy 77/388/EEC dotyczącego zwolnienia z podatku od wartości dodanej od ostatecznego importu niektórych towarów (85/346/EEC)
15. Dyrektywa Rady z dnia 20 grudnia 1985 roku zmieniająca dyrektywę 78/1035/EWG w sprawie zwolnienia od podatku przy przywozie małych partii towarów o charakterze niehandlowym z państw trzecich (85/576/EWG)
16. Dyrektywa Komisji z dnia 7 marca 1989 roku zmieniająca dyrektywę Rady 83/181/EWG określającą zakres art. 14 ust.1 lit.d) dyrektywy 77/388/EWG w odniesieniu do zwolnienia z podatku od wartości dodanej na przywóz finalny niektórych towarów, w celu uwzględnienia wprowadzenia Nomenklatury Scalonej (89/219/EWG)
17. Dyrektywa Rady z dnia 28 marca 1983 roku określająca zakres art.14 ust.1 lit.d) dyrektywy 77/388/EWG dotyczącego zwolnienia z podatku od wartości dodanej na przywóz finalny niektórych towarów (83/181/EWG)
18. Dyrektywa Rady z dnia 29 czerwca 1982 roku zmieniająca dyrektywy 69/169/EWG i 77/800/EWG w odniesieniu do zasad dotyczących podatku obrotowego i podatku akcyzowego stosowanego w międzynarodowym ruchu pasażerskim (82/443/EWG)
19. Dyrektywa Rady z dnia 17 listopada 1981 roku zmieniająca dyrektywy 69/169/EWG oraz 78/1035/EWG w odniesieniu do zwolnień podatkowych mających zastosowanie w międzynarodowym ruchu pasażerskim oraz w przywozie małych partii towarów o charakterze niehandlowym z państw trzecich (81/933/EWG)
20. Dyrektywa Rady z dnia 8 lipca 1985 roku zmieniająca dyrektywę 69/169/EWG w sprawie harmonizacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do zwolnienia z podatku obrotowego i podatku akcyzowego towarów przywożonych w międzynarodowym ruchu pasażerskim (85/348/EWG)
21. Dyrektywa Rady z dnia 21 grudnia 1988 roku zmieniająca po raz dziewiąty Dyrektywę 6/169/EEC w sprawie harmonizacji przepisów prawnych, rozporządzeń oraz procedur administracyjnych, odnoszących się do zwolnienia z podatku obrotowego i podatku akcyzowego towarów importowanych w ramach podróży międzynarodowych (88/664/EEC)

22. Dyrektywa Komisji z 7 marca 1989 r. wnosząca poprawki do Dyrektywy Rady 69/169/EEC w sprawie harmonizacji przepisów prawnych, rozporządzeń oraz działań administracyjnych, odnoszących się do zwolnienia z podatku obrotowego i podatku akcyzowego towarów importowanych w ramach podróży międzynarodowych, biorąc pod uwagę wprowadzenie Nomenklatury Scalonej (89/220/EEC)
23. Dyrektywa Rady z dnia 27 marca 1991 roku zmieniająca dyrektywę 69/169/EEC, w sprawie limitów importowych dla wyrobów, za które opłacono podatek, stosowanych, w ramach podróży wewnątrz Wspólnoty oraz dotycząca odstępstwa w stosunku do Królestwa Danii i do Irlandii od zasad dotyczących limitów importowych dla podróźnych (91/191/EEC)
24. Dyrektywa Rady z dnia 16 grudnia 1991 roku uzupełniająca wspólny system podatku od wartości dodanej i zmieniająca dyrektywę 77/388/EWG w celu zniesienia barier fiskalnych (91/680/EWG)
25. Dyrektywa Rady z dnia 19 grudnia 1991 roku zmieniająca Dyrektywę 69/169/EEC w celu rozszerzenia i modyfikacji wyłączeń ustalonych dla Danii i Irlandii w zakresie limitów dla podróźnych (91/673/EEC)
26. Dyrektywa Rady z dnia 14 grudnia 1992 roku zmieniająca Dyrektywę 77/388/EEC oraz upraszczająca środki dotyczące podatku od wartości dodanej (92/111/EEC)
27. Dyrektywa Rady 94/4/WE z dnia 14 lutego 1994 r. zmieniająca dyrektywy 69/169/EWG oraz zwiększająca sumy niepodlegające opodatkowaniu dla podróźnych z państw trzecich i limity wolnocłowych zakupów w wewnątrzspolnotowym ruchu turystycznym (94/4/WE)
28. Dyrektywa Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 roku w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów podlegających podatkowi akcyzowemu, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania (92/12/EWG)